Király Benedek Lőrinc

TÜNDÉRSZIGET

Király Benedek Lőrinc

TÜNDÉRSZIGET

Kárpátaljai Magyar Könyvek
169.

Készült a Szülőföld Alap támogatásával

© Király Benedek Lőrinc, 2007
© Intermix Kiadó, 2007

INTERMIX KIADÓ
88000 Ungvár, Tolsztoj u. 5/a
Tel.: 00380-3126/61-70-27
E-mail: gyorgy@d.uzhgorod.ua
Felelős kiadó: Dupka György
Budapesti képviselet: H-1011 Bp., Hunyadi János u. 5.
Készült a Borneo Kft.-ben
ISBN 978-963-9814-07-3
ISSN 1022-0283

Király Benedek Lőrinc

Tündérsziget

(A Tisza-parti kalandok folytatódnak)

INTERMIX KIADÓ
Ungvár – Budapest
2007

Ajánlom e könyvet feleségemnek, Emmuskának
és barátomnak, Csiszér Ferencnek

Első rész

Megtalált álmok

Isten segedelmével több év telt el életemből azóta, hogy Évike elment a nagyvárosba tanulni. E pár év olyan volt, ezt csakis álmodni lehet…Minden benne volt, amit el lehet képzelni. Isten, úgy vezette életem, hogy mindent megpróbáljak! Aki nem ismeri az élet bajait, örömeit, azon nem lehet Isten áldása! És nem tudhatja, mily szép az élet tisztasága s nem láthatja a szivárványt fénylő színekben…

– Szia, kiskirály! Olyat néztem a hang irányába, majdnem elestem. Évike állt előttem göndör hajjal, kéklő szemekkel. Ő számomra egy tünemény, akit elfeledni nem lehet! Úgy érzem, mintha csak mézbe mártották volna szívem…

– Istenem, de örülök, hogy ismét találkozhatom a kapitányommal.

– Kapitány! Sorsunk a mi bánatunk s nagy örömünk. Életemből nem telt el egy nap sem, hogy ne gondoltam volna rád! Ezeket a gondolatokat mi szőttük egybe a Tisza-parti Tündérszigeten, ezért is oly csodálatosak!

Érzem, megáll az idő és felvillannak cikázó villámként az évek. Közben lágy csókot érzek számon. Kéklő szempár figyeli félelmem, s csitítja szívem dobogását…

– Hogy kerülsz ide, Évike, ahol a szivárványunk felragyogott?!

– Sejtettem, hogy minket összehoz a sors. Tudtam, hogy össze kell találkoznunk. E találkozás lehet citrom, de lehet a legédesebb gyümölcs is!

Közben olyat villan Évike szeme, mint kovakő tüze, hogy lángra lobbantsa a parazsat, amit az évek nem hagytak kialudni. Szívünk parazsai nem riadtak vissza egy-egy záportól…

– Mesélj valamit magadról, Évike!

– Olyat kérsz, mintha egy regényt kellene elmondanom pár szóval. Életem – bánat és öröm! Nem is illik elmondani…

– Megvan még a szigetünk? Amelyik azokat a szép élményeket nyújtotta, melyek itt rejtőznek keblem mélyén!

– Kapitányom, gondolod az évek eloszlanak, mint a szivárványok? Ha Isten akarja, holnap találkozunk azon a helyen, ahol Pityuka léghajójába szálltunk, azokban a régi szép időkben…

– Szia, Évike! – akartam elköszönni, de olyan csókot kapok, mint régen, sok évvel ezelőtt…

Kalandok, melyek sok évet pihentek

Istenem, segíts, mert olyat akarok cselekedni, amihez erődre is szükségem lesz. Olyan érzés járja át szívem, amilyet sok évvel ezelőtt éreztem, amikor úgy fogtam fel, mintha halálos beteg lettem volna. Szívem megint úgy ver, mint gőzkalapács és látomásaim is kezdenek lenni. A levegő nehezen jut el hozzám, újból azt hiszem, meghalok…

Tudom, az évek oly dolgokat láttattak meg velem, amit eddig álmomban sem tudtam volna megérteni. Akkoriban úgy tűnt, hogy a csillagokat is nekem kell tartanom. Most már megértettem, mi a szeretet. Ismerem az érzést, mely összeköt két embert. Megtudtam, hogy a betegségem nem volt más, mint egy igaz szerelem kezdete! Rájöttem, ez érzés lehet a gyötrelem hazája is! De lehet, gyémántokkal kirakott út is, ami erőd ad, hogy a csillagokat is a kezembe tudjam venni…

Reggel 9 óra van. Tisza kutyám áll előttem és ennyit mond:

– Kapitány, szedd össze magad, nagy kaland előtt állsz! – A szemében valami furcsa mosoly cikázik végig. A kutyám el van varázsolva! Lábam remeg, mint a kocsonya. Melegség önt el, mintha sivatagban járnék mezítláb…

Reggel van, de nagyon meleg az idő. Tisza két lábra állva nagyot nyal az arcomon és ezt súgja:

– Nem vagy te papagáj, hogy megijedj egy kalandtól! Végy bátorságot és indulhatunk.

Bitang ez a kutya, vajon mi járhat a fejében? Mint aki megérti, ezt mondja büszkén:

– Tudod, gazdám, szeretlek, mint Évike – és nagyot kacsint felém. Elindulunk a megbeszélt időben a töltés felé. Minden olyan, mint sok évvel ezelőtt volt, még egy fácánkakas is elrepül felettünk. Csak Tisza most nem ugatja meg. A kutyám úgy kísér, mintha tábornok lennék. Lesi a gondolatom. A töltés naggyá válik, mintha hegy lenne! Megállok életem nagy töltésén, és mint Napóleon a harcmezőn – széjjelnézek. Mintha csatát akarnék nyerni a füzesek között. Olyat látok, amitől a Föld vagyona összezsugorodik borsszemnyire. Előttem felragyog egy csillag, amiről azt hittem, eltűnt és nem fogom meglátni újra e Tisza-parti határban! A Nap oly fénnyel kezd kisütni, mintha örömömben akarna osztozni…

– Kapitány! Vártalak, mint kiszáradt sivatag az esőt. Olyan érzés járja át szívem, s lelkem, amit le se akarok írni. Ki ezt nem ismeri, olyat fog érezni, mintha egy katlanban ülne, s a semmiben lebegne…

– Évike! – ugat a kutyám.

Izgalmában feldönti, s nagyot nyal az arcán. Nem írom le örömünket! De azt igen, hogy kéz a kézben miként bandukoltunk a füzesben. Ez olyan érzéseket fakaszt, ha az Északi-sark jege lettem volna, s Évike a Déli-sarké, e jéghegyek vízzé váltak volna!

Késő délutánra jár az idő, gyomrunk egyre bátrabban korog. A halak ki-kikandikálnak a jó meleg vízből megnézni bennünket. Összedörgölve homlokunkat, félszavakból is megértve egymást, úgy beszéljük meg: Évike nagyanyjánál találkozunk estére, mikor kezd barnulni, s a hegyek felől a fák kezdenek összeolvadni a Tisza vizével. Búcsúzóul Évike, hosszan megcsókol, sajnálom is felcserélni a vacsora ízére…

Udvarlás, ami a múltban elkezdődött

Este 8 óra van. Onnan tudom, hogy tizenháromszor megnéztem az órát, a szobám falán. Nem túlzok: ha rajtam múlt volna, még többször megteszem. Szégyellem a kutyámtól, állandóan jár utánam. Nem tudom, mire véljem érdeklődését az idő múlása miatt. Eddig nem vettem észre, hogy érdeklődött volna a kakukkos óra iránt. A télen egyszer így fakadt ki: „Ez a bolond kakukk, valamikor mennyit tud rikácsolni!" Szégyen ide, szégyen oda, belopakodom a szobába…

– Bizony, kapitány, indulhatol udvarolni, – mondta a kutyám.

– Mondd, Tisza! Miért érdekel, mikor megyek, úgysem viszlek magammal!

– Azért, gazdám: én is, amikor először mentem udvarolni, meg voltam ijedve s reszketett mind a négy lábam. Nem akarom, hogy te is így járj!

Ez velem nem fog megtörténni! Ha valaki kapitány, legyen az!

Kihúzva mellem, mint egy kakas, kifelé indultam a szobából. Izgalmamban elfelejtettem, lépcső is létezik! Olyat vágódok, hogy Tisza is megszégyellte magát és nyájasan elsomfordált utamból. Megsúgom, ez a kutya olyan, mint az Aladdin lámpájában a szellem…

Végre megérkeztem oda, ahol a szívem elkezdett kalapálni! Már azt hittem, bizony ő hamarabb be akar menni Évikéhez, mint én, a félős kiskirály. A kisajtóban lopva elővettem a kis kerek tükröt, amelyet nagy alkalmak idején szoktam magammal hordani. Sunyin, mint a bitang ember, széjjelnéztem, nehogy kifigyeljék, mint cicomázom magam, s hogy hová is megy a kiskirály.

Végül, mint a király, aki megfosztottak a trónjától, előszedtem bátorságom és átléptem a küszöböt. Akkor e küszöb jelentette a jövendőbe szárnyaló igyekezetemet, hogy udvarolni kezdjek. A nád se tudott volna

úgy hajlongani a kételyeimhez képest, amit átéltem e 10–15 méteren. Mennyi időbe került, nem tudom, végül egy karnyújtásnyira álltam a kilincstől. Isten segítségén múlott, hogy el nem futottam. Az ajtó kitárult, de nem magától, az biztos! Évike állt előttem, teljes nagyságban. Tőle tudtam meg: úgy álltam a lépcső előtt, mint egy kifacsart citrom…

– Szerencséd van, kiskirály! Ha nagyanyám meglátja a savanyú képed, biztos elsírja magát. Mázlista vagy, hogy észrevettelek! Gyere beljebb szerelmem, s foglalj helyet, hadd csókoljam meg a szép szádat.

Nem szégyelltem: életemben még nem esett ily jól, hogy hellyel kínáltak. Megkukulva, mint a piramis, végül Évike mentette meg azzal, hogy megpuszilta a homlokom.

Megváltozott Évike. Olyan, mint a varázsló: elvarázsolja szemem a saját tervezésű blúzával. Vizet kértem zavaromban…

– Hej, kiskirály, neked se kellett volna az előbb víz, inkább jeges borogatás!

Így kezdődött életem első udvarlása, ami végül is jól folytatódott. Kint ülünk a kapuban, a szomorúfűzfa ágai alatt. Évike ujjai a hajamban matattak.

Úgy tervezem, még egy csókot eltűrök útravalóul. Felálltunk a lócáról, s úgy fogtam Évike kezét.

Ekkor történt a csoda! Északkelet felől valami fényleni kezdett az égen. Évikével nagyon figyeltünk. Mind a ketten egyszerre szorítottuk meg egymás kezét, olyannyira, hogy az szinte eggyé olvadt! A szívünk egyszerre kezdett el verni: éreztük egymás szívdobogását. A feltűnő fényben éreztem: csoda történik. E csoda velem egyszer már megtörtént, amikor megláttam a Tisza-parton a Tündéri léghajót! Most is ilyet érzek, nem is tudnám leírni! Esetleg annyit tudok hozzáfűzni: oly erősen szorítottuk egymás kezét, azon keresztül egy testté és lélekké váltunk…

Jézus szeretetére gondolok. Arra a Jézusra, aki minket és mindenkit szeret! Ez este rávezetett bennünket arra, hogy megidéztük a tündérünket, Pityukát. Néhány pillanat múlva előttünk állt a Kistündér, úgy mint régen is tette…

– Sziasztok, szeretet emberei! Újból itt vagyok! Nem hittem, hogy ti még egyszer előhívtok! Ehhez Istennek van csak joga! De én tudom, Ő küldött e világba.

Ez a perc szülte e kisregény folytatását. Pityuka akkor jutott hitünk központjába, mikor más már feledni készült! Ez este oly számunkra, mint a királyé, ki az elveszett királyságát visszakapta Istentől…

Úgy válunk el, hogy a szombatot és a vasárnapot a régi Tündérszigetünkön töltjük el. Pityuka könnyes szemekkel integet Évikének. Most én vagyok a világ legboldogabb embere!

A Tündérsziget ajándéka

Istenem, de jó az édesanyám. Szombat reggel van és érzem, valaki figyel. Ösztönösen kinyitom álmos szemem, s látom, hogy édesanyám áll ágyam mellett mosolyogva…

– No, kapitány! Mi lesz az elhanyagolt Tündérszigettel? Olyat néztem álmosan és anyámat oly nagynak éreztem, mintha Ő lenne a Gellért-hegyen a Szabadság-szobor.

– Hétalvó, figyelj ide rám, már elkészítettem az útravalót, ami kell a tündérszigeti nyaraláshoz és annak újabb meghódításához! Nagy szerencséd van, mert a tegnap este itt járt Ilonka néni. Eldicsekedett, hogy a nyári konyhájában egy kiskirály vendégeskedett kakaskodva Évike körül. Elmondta, Évike úgy beszél a fiamról, mintha herceg lenne fehér lovon! Oly érzésekkel néztem édesanyámra, hogy az megérzett valami belső szeretetet, mert megtörölte szemét, mint mikor a lila csíkos hagymát pucolja…

Nem telik el sok idő, az udvarunk közepén hajtogatom összefelé a négyszemélyes sátrat, amit tavaly a zsebpénzemből vettem. Tisza annyira élvezi a dolgot, örömében úgy rángatja a sátor vásznát, hogy az két helyen ki is szakad. A kisajtó nyikorgására néztem az utca felé, majd megszédültem, s hanyatt billentem a sátor összehajtogatott vásznán…

Évike köszöntött csókjával. Még anyám is eltátotta a száját!

– Csókolom Margit néni! Hogy tetszik lenni? Nagyanyám mondta, hogy fájdogál a lába.

– Meg vagyok Évikém elég jól, ha ilyen szép fiatalokat látok, mint ti is. Gyere beljebb, hadd kínáljalak meg egy kis finom „hólabdával”.

– Megyek szívesen, mert azt beszélik, ahogyan azt Margit néni készíti, errefelé nem tudja úgy senki…

– Nem igaz az, kislányom. De elárulom, a hólabdát teljes szívvel kell alkotni! Akkor mindig sikerül!

– Istenem, de finom, ez kész csoda! Majd el tetszik árulni a fortélyát, hogyan is kell elkészíteni!

– Jól van lányom, nem felejtem el, mit mondtál! De ügyelj az ilyen kiskirályokkal, mert a szelíd lelkek is megváltoznak néha, kis ördögökké…

– Margit néni, higgye el, a maga kis kapitánya oly boldogság a számomra, amit semmilyen rosszalkodással nem tud elrontani előttem!

– Úgy látom, Évike, hozzátok bitangul jó a sors keze. – És olyat sóhajtott édesanyám, mint Évike is tette, amikor a holt Tisza ágából kieveztünk…

Édesanyám olyan könnyedén viszi lefelé a töltéshez a legnagyobbik táskát, mintha az egy luftballon lenne! A füzesek bokrai úgy hajbókolnak előttünk a nyári szélben, mint nád az aratáskor. Pityuka alig várja, hogy beszálljunk a léghajó kosarába. Több évig vártunk erre a pillanatra, hogy feltűnjön a várva várt sziget körvonala…

Ez az életünk, a hitünk gyümölcse. Ez az a perc, amikor Évike úgy ugrik a nyakamba, mint szöcske. E pillanatot megvenni, örökölni nem lehet. Évike úgy csókol, félek, nehogy elfogyjak, mint a csokoládé fagylalt…

A Tündérszigetünk, mint az elvarázsolt Csipkerózsika palotája! Később azt is megtudtuk, hivő emberek nyaraltak itt az idén. Ezt nem tudhattam, mivel a csónakot, úgy ahogy kaptuk, el is vitte az áradás, még azon az őszön.

Ahogy kiléptem a léghajó kosarából, úgy éreztem, mintha teljesen újjászülettem volna. Láttam Évike szeméből, ő is érzi, ezt a csodás varázslatot. Megáll velem szemben és néz rám, mintha át akarna ölelni, hogy vele örüljön mindenki. Teljes szívvel mondom, én is sokáig csak tátogtam, mint hal a szárazon, mert hang nem jött ki a torkomon. Évike is így volt ezzel, még a lába is a földbe gyökerezett a bámulattól. Istenem, milyen jó, hogy van ez a Tisza kutyám, mert ő ment meg bennünket! Ugyanis keresztül-kasul ugatja a szigetet örömében. Így felébredünk a csipkerózsika álomból!

Váratlanul Évike lép hozzám és hosszan megcsókol. Rettentő izgatottsággal Tisza rohan hozzánk:

– Kapitány, ne felnőttösködjetek! Lesz arra időtök, ha majd megöregedtetek! Képzeljétek! Megvan a Tündérpalotánk. Erre a beszédre úgy egymás szemébe néztünk, hogy a homlokunk csattanva összekoccant a nagy örömtől. Pár pillanat múlva ott állunk a rég látott palotánk előtt…

– Kapitány! Ez a palota ép! Úgy járt, mint Csipkerózsika, – sóhajt fel Évike.

– Istenem, ez csoda! – Mondtuk egyszerre mind a ketten nagy merészen, de azért rettegve nyitottam ki a rácsos kisajtót. Úgy vert a szívem, mintha ki akarna ugrani a helyéről. Muszáj leszek kivizsgáltatni, még nyugdíjba vonulásom előtt. Látom, Évike is félve lépi át a küszöböt és tekint körül.

– Még álmomban sem gondoltam volna, hogy így fogjuk viszontlátni a palotánkat. Kész csoda, amit itt találunk. Úgy 80 százalékban minden megvan, ami lényeges a palotánkban. Tisztelet azoknak, akik itt nyaraltak…

Megállapítottuk, vannak még becsületes és jó emberek e világban és létezik szeretet az emberek között!

Nagyjából leírom, mit is találtunk a palotánkban: először is megvan mind a két ágy, megvan a fogas, melyre a kabátot szoktuk akasztani, amelyiknek

a zsebében Pityuka alszik. Továbbá, megvan az asztal, amit én eszkábáltam össze deszkából, az egyik ágyon pokróc is van, de nem a miénk: mindegyik ágyban friss a szalma. Évike a polc tetején meglelte az asztalunk terítőjét, igaz tisztának nem mondható. A polcon volt egy kispárna huzat nélkül, ebből úgy ítélkezett Évike: itt hölgy is nyaralt. Az udvar és a Palota előtti tér fel van seperve. Igaz, az a hely a palotában, ahol Tisza szokott aludni, cigarettacsikkek gyűjtőhelyévé vált…

Hála Istennek, hogy így is megvan e palota! Ezt a rumlit három óra alatt ki lehet pofozni. Tisza megállapította, kutya nem uralkodott a szigeten…

– Miből gondolod Tisza – firtatta Pityuka, hogy ő is mondjon valamit. Tisza erre csak legyintett egyet és eltűnt tovább kutatni a szigeten. Később örömmel jött vissza és jelentette, meglelte a nagy asztalt is, ott ahol a padmalyokban fogtam a szép halakat. Az asztal alatt tizenhárom üveg díszeleg üresen, nem kefires üvegek voltak! Megáll az ész, ott ahol a nagy asztal van. A fán függ a petróleumlámpánk és még petróleum is van a kerek hasában, mintha minket várt volna!

Megegyezünk, én és Pityuka, hazaugrunk pár holmiért, melyek szükségesek a palota kényelméhez! Mert egy palotába pokróc is dukál ám…

Tisza és Évike ígérik, addig rendet csinálnak. Tisza azt is megígérte, fát is szed a tábortűzhöz. Ezt nem is akartam meghallani. Úgy döntök, e kalandot ma nem folytatom, mert meg is kell azt írni. Ez magától nem íródik meg és bele is kell jönni az írásba is. Meg bizony, ezen az éjszakán olyan dolog is történni fog, amit fáradtan nincs kedvem megírni…

Alagút az érzelmek világába

Szombat este van, augusztus legszebb szombat estéje. Istenem, az anyám olyan teremtés! Áldani kell Téged, hogy ilyen anyát küldtél utamba. Ez a jó asszony, ahogy visszamentem, már várt!

– Tudtam, hogy visszajössz, kisfiam!

– Honnan gondolta, édesanyám, hogy visszajövök?

– Az anyai szív sok mindent megérez, gyermekem. – Anyám azt is megmondta előre, mikor fog körülbelül meghalni, nehogy megijedjek a halál hírétől…

– Hogy jön ez ide, édesanyám?

– Ezt csak úgy mondtam, mert nékem se sok van hátra, és úgy tett, mintha viccelne…

– Igaz is, kisfiam, megvan a palotakunyhótok?

– Igen, megvan – és szorosan megöleltem anyámat.

– Tudtam, édes fiam, hogy te megtalálod azokat az örömöket, amelyeket én keservesen kerestem, de soha nem találtam meg. De hagyjuk az érzelmek világát, azt nem mindenki tudja megérteni, csak az olyanok, kikben Jézus teljes hittel él!... Mondd, mi az, amire szükségetek volna?

Gyorsan elhadartam, ami eszembe jutott.

– Itt vannak azok már e táskában, kis kapitány! Segítsek levinni?

– Nem. Van, aki segítsen!

– Tudtam én ezt már régen is!

És hogy ne lássam, gyorsan besietett a konyhába, mert utolérte a sírhatnékom a lágy lelkét…

Pityuka a töltés alatti füzesben várt. Lelkendezve ugrált az örömtől, mint egy csintalan gyermek…

– Siessünk, mert kezd szürkülni…

Könnyes szemekkel néztem a távolodó falunkat. De ha Évikére és a szigetre gondolok, mindjárt megjön a kedvem. Amit e sziget nyújt nekünk, az mindent kárpótol!

Évike, ahogy észrevette a messziről is látszó léghajót, puszikat küldött felénk, oly élvezettel, mintha ő lenne a világ legboldogabb hölgye! Ki is tudhatja ezt?!...

– Kapitányom, szerelmem! Sikerült elhoznod, amit megbeszéltünk? Hadd látom!

– Évike, én nem is tudom, mit pakolt be édesanyám. Gondolom, minden megvan, amire szükségünk lehet. Képzeld! Anyám tudta, hogy vissza fogok menni. Várt rám!

– Ilyen a jó anyai szív, kapitány!

És úgy tett Évike, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. Hosszan és mélyen megcsóváltam a fejem, szinte beleszédültem. Nem értem sokszor ezeket a nőket, valamikor oly furcsák tudnak lenni…

A táska úgy meg van pakolva, mint a dugott liba nyaka!

– Te kiskirály, itt még az is van, amit elfelejtettem mondani. Erre úgy tettem, mintha nem is hallanám. Elvégre anyám pakolta össze a cuccot ugyebár?!

Pár szóval felvázolom, mi is volt a táskában. Azt nem is említem: mind a két ágyra huzat… Azt sem: az asztalra gyönyörű terítő… És miért fárasszam az olvasót?... Egy zacskóban gyönyörű 13 szem őszibarack lapult. Azt már büszkén leírom: egy tiszta kendőbe becsavarva három aranysárgán barnuló cipó húzódott meg. Olyan illatosak, hogy mindenkinek összefutna tőle

a nyála! Anyám mielőtt kiszedi a kemencéből a cipókat, vajjal keni le a tetejét és attól még ízletesebb, s oly puha, mint a „hólabdája" szokott lenni. Igen, egy nejlonba tekerve volt a kis Bibliám, benne egy cetli, ráírva: „Isten legyen őrizőtök!"

Nagyon késő lehet, mert Évike kezd egyre nagyobbakat ásítani. Kint a palota előtti tábortűz körül ülünk, úgy mint régen is tettük. Anyám cipóit majszoljuk, oly kis darabkákban, mintha félnénk, hogy az el fog fogyni. A palotánk előtti tűz, halkan pattog a nagy kövek között, mintha soha nem akarna kialudni. A parazsak varázsát bámuljuk, amikor Tisza így fakad ki:

– Barátaim! Megérdemeljük-e, hogy megint együtt lehetünk?

Senki nem érkezett megszólalni, mert az izzó kövek parazsaiból hangok hallatszottak. Olyannak tűnt, mint amikor a harangok együtt csengenek.. Annyira figyeltünk, mintha belegyökerezett volna lábunk az anyaföldbe! Halkan, de csengően ezt mondja az izzó kövek közül egy hang:

– Gyermekem, ma elmehettek az „érzelem óceánjába!" Oda, ahol Ádám és Éva is élt. Azért adatik meg ez néktek, mert a ti szívetek olyan, mint a felfakadó kristályforrás!...

Elsápadva, mozdulatlanul ültünk, mert mozdulni sem volt erőnk. Ekkor fénylő köd szállt le és elkezdtünk lebegni a levegőben. Előttünk mélységes alagút látszott, végében gyönyörű fényt és szikrázó csillogást lehetett látni. Lágy szellő kapott fel bennünket és elkezdtünk közeledni az alagút csodás fénye felé. Egyre nagyobb lett a fényesség, nem bírtam elviselni! Behunytam a szemem. Érzem Évike ölelését, amint belém ölelkezik…

Nem tudom, mennyi idő után érzem: testemnek súlya kezd lenni, és mint pihe, úgy szállunk le valahová. Félve nyitom ki szemem. Látom, Évike is így cselekszik. Előttünk feltárul az a világ, amilyet itt a földön el sem tudnánk képzelni! Ez az világ hasonlatos a miénkhez, csak itt a súlytalanság érzése szállja meg az embert, és nem érez fájdalmat, vagy bánatot.

Fogom Évike kezét, és szaladni kezdünk. Nem úgy történik, mint a földön! Itt elég emelni a lábukat és száll az ember a hit, a szépségek gondolatában…

Újból halljuk a hangot, ami a tűzből jött ki: „Ilyen lehetne a Föld, ha egymást szeretnétek!"

Tisza csaholására riadunk fel abból a tudatból, melyet mi építettünk fel magunknak! Ez az utazás pár pillanatig tartott, de mi megértettük a mondanivalóját. A csillagok milliárdszámra ragyogják be a Tejutat. Mi kiépítettünk magunkban egy utat, ami nemcsak a földi! Nemcsak képzelet! Ez az út – Jézus útja. Az örök életé!

Az esti lefekvés oly hosszúra nyúlt! A friss szalma illata olyan hatással volt ránk, mint a balzsam. Arra még emlékszem, Évike lágy hangon altatódalt dudorászott s közben cirógatta hajam…

Kincs, amelyről nem tudtunk

....Lágy szellő lengedezik befelé a Palotánk rácsos kisajtaján. Körülöttünk minden, mintha el lenne varázsolva. Évike úgy fekszik az ágyán, mintha ő lenne az elvarázsolt szépségkirálynője. Göndör szőke haja eltakarja egyik szemét, mintha bújócskázna. Halk üzenetet súgok feléje, de nem felel. Lopiban hozzálépek, és nesztelenül leülök ágyára. Szőke tincsének göndörségét, ami eltakarja egyik szemét, lágyan oldalra helyezem, hogy meglássam azt az arcot, amiről egész éjszaka álmodtam. Semmit nem veszek észre, hogy Évike megérzett volna valamit ebből. Mint szálló hópehely, közelebb ültem hozzá és elkezdtem csodálni az arcot, s a szempillákat és ajkakat, amiért örömmel odaadnám életemet is…

Összeszedem minden bátorságom és érzéssel felhevülve, megcsókolom a nektárban dúskáló ajkait, melyek oly édesek tudnak lenni, mint a méz, mely magától csordogál kifelé a keretből. Érzem, hogy két kéz megérinti fejem, hogy hirtelen magához szorítson, oly szorosan, mintha soha nem akarna elengedni…

Ezek azok a percek életünkben, amiért érdemes élni!

Kintről halkan, tisztán behallatszik a falunkban megszólaló harang. Istenem, bocsásd meg bűnömet. – Ezt suttogja Évike is, mintha gyónná a bűnét, melyet el sem követett. Nem akarom mondani: én is ezt gondoltam…

Lágy és meleg a víz a palotánk előtti folyócskában, szinte ölelget bennünket. Balzsamként simogatja testünket. Évike úgy lépked a homokos strandunkon, mint a daru, hogy vizes tollait megszárítsa az augusztusi napon. Annyira bámulatba ejt ez a tünemény! Még a nap is megbámul bennünket. Hirtelen hasra vágja magát a homokos parton, sajnálom is kerekded melleit…

– Gyere, kiskirály, ülj mellém!

Úgy lépkedek e tüneményhez, mintha nekem kellene őt megkoronáznom…

– Mi van, Évike, mit találtál ki megint?

– Te bitang, honnan gondolod, hogy akarok valamit?

– Nem vagyok professzor, de ha néked így csillog a szemed, ott van valami csínytevés!

Évike olyat ránt a kezemen, hogy elnyúlok, mint a béka, ezen felül jól meg is csapdossa a már hámló bőrt a vállamon, hogy feljajdulok az örömtől.

– Kapitány! Ha Isten is akarja, járjuk be a szigetünket!

– Nem rossz ötlet – bólogat mellettem a kistündér, és közben olyat ásít! Jó hogy állva marad szegény…

Tiszának messziről ide hallatszó csaholására figyelünk fel. Pár pillanat múlva ott áll mellettünk mocskosan. Pityuka a hasát fogja a kacagástól.

– Hol csatangoltál, Tisza? Netalán a disznókkal fürödtél a pocsolyában?

– Buta tündér vagy te, hallod!

– Majd adok én neked buta tündért, ha majd a földről fogod bámulni a léghajót, amikor mi szeljük az égen a szivárvány színeit!

Erre a beszédre eltátotta Tisza a száját, azt hittem, kiesik a nyelve. Háromszor is rákoppintottam a nagy fejére, mert megijedt Pityuka szigorú kijelentésétől…

– Mondd, kiskutyám, mi lelt téged?

Kicsit megnyugodva leült a nagy fenekére, ami legalább 50 kilót nyom!

– Tudod, kapitány – hebegte zavarában – nem tudok sokáig aludni, így gondoltam, megnézem azokat a rókalyukakat, ott a szakadó partnál, ahol azok a nagy fák húzódnak. Élvezettel kezdtem az egyik lyuk kivájásához. Hallom, a róka benn van a lyukban, és jóízűen kacag rajtam. Oly mérges lettem, még gyorsabban kezdtem el vájni a lyukat. Közben hallom, az öreg róka mondja az asszonynak: vidd a két kölyköt, ahol elágazik az alagút, ott becsapjuk ezt a buta kutyát! Erre még nagyobb dühbe gurultam és még nagyobb hévvel kezdtem vájni a talajt kifelé. Egyszer csak zutty, egy mély sötét folyosón szedtem össze magam. Meg is ijedtem nagyon! Nem is folytattam tovább a rókák keresését. Alig tudtam kikecmeregni az alagútból!

– Miféle alagútról beszélsz, Tisza?

– Tudjátok meg, alagútról van szó, mert téglából van kirakva a fala! Én is elcsodálkoztam, mint ti mostan.

Elsápadva nézünk egymásra, mintha kincset leltünk volna!

– Csendet kérek. Mindenki hűséggel húzta össze magát, mint kiskutya a főutcán. – Hallottam efelől valamit édesapámtól – mondtam bölcsen. – Ezelőtt pár évvel járt nálunk egy öreg bácsi, nyugodjon békében. Ez az öreg apámmal beszélgetett egy nyári estén. Fél füllel oda-odafigyeltem, miről is beszélgetnek. Az öreg állította: a házunk és a templom között alagút húzódik. Valamikor ez volt a falu legöregebb „kúriája", több száz éves múlttal! A lényeg, az a falu pár száz évvel ezelőtt itt helyezkedett el körülbelül, ahol most nyaralunk. Ezt sokan tudják is. Az egyik templom, a görög katolikus, itt volt. A Tisza vészesen megközelítette a falut, muszáj

volt a falut magasabb helyre áthelyezni és a templomot is. A kőtemplom és a kúria szomszédságába. A kőtemplom több mint 800 éves múlttal rendelkezik. A tatárok portyázó hadjárataikor 146 embert öltek meg a templomban. A többieket, akik nem tudtak elmenekülni, elhurcolták, mint foglyokat. Kik élve megúszták e szörnyűséget, úgy találták jónak, kiépítenek egy alagútrendszert az ellenség megtévesztésére. Így lehetséges, hogy Tisza ennek az alagútnak az egyik ágára bukkant rá véletlenül…

– Úgy döntöttem, hogy a mai napot azzal fogjuk eltölteni, felkészülünk e nem mindennapi kalandra! Aki fél, most mondja meg, hogy tudjam magam mihez tartani – húztam összébb remegő lábaim, nehogy valaki észrevegye bátortalanságom…

Kaland az erősebb idegzetűeknek

….Hétfőn 10 óra körül mentünk fel a tiszai nyaralásból. Ez a nap úgy kezdődött, mint a parasztember mindennapja. Munka van a ház körül. Estére édesanyám már azt mondta:

– Gyerekeim, elmehettek egy kicsit kikapcsolódni és lehűteni magatokat.

Ne tévesszen meg senkit, hogy többes számban beszélek. Ugyanis Évike itt van nálunk, teljes nagyságban! Kivirulva, lebarnulva a nagy melegtől. Ez a nap különleges Évike számára. Ugyanis a korai krumplit kell felszedni a kertben, amit kivájt az eke a földből még a reggel…

A rettentő hőség ellenére (33 fok volt ma árnyékban) örömmel végzem ezt a nem könnyű munkát. Mert minden kárban van haszon is! Évikén nincs egyéb, csak egy icurka-picurka leheletvékony nadrág és egy rövidke blúz. Nem részletezem, majdnem átlátszó finom anyagból. Dicsérem az eszét, aki ilyet tud tervezni a fiatalok örömére. A blúz és nadrág arra jó és elegendő, hogy felborzolja az ember fantáziáját, és kitűnő arra is, hogy serkentsen a munkára! Felesleges leírnom buzgóságom, de megteszem! Úgy intézem a dolgokat, hogy a felszedett krumplit mindig Évikétől viszem el először. Édesanyám rám is szólt egy párszor, hogy az ő kosara is tele van! Ilyen a fiatal: mindig olyat szeret csinálni, ahol sok a bámészkodni való!

Estére, mikor hazajött édesapám, jó kedvvel, így fakadt ki az örömtől és a látványtól:

– Te kiskirály! Látod, ez ám a lány a talpán!

És úgy mérte végig Évikét, mintha máris a menye lenne…

Apám nem is olyan rossz, mint néha gondolom. A múltkor kaptam tőle ajándékul egy elemes lámpát, amelyikbe két lapos elem dukál! Ez a lámpa olyan fényes, legalábbis a kerete, mintha színezüstből lenne.

Az áldomásra megérkezett Ilonka néni is. Évike nagyanyja! Nincs vele semmi bajom, de néha úgy néz rám, olyan ferdén, mintha valami rosszat tennék az unokájának. Pedig ha tudná, hogy mennyire szeretem!

Esteledik. A csordát felhajtották a Tisza-parti rétről. Még mindig annyira forró a levegő, hogy Évike nagyanyja is mondja:

– Gyerekeim, eredjetek, fürödjetek meg a Tisza ágában, ahol az a sekély víz van.

Ez már nem vénasszonyos beszéd, gondolom, és nagyokat kacsintok Évikére, hogy az elpirul az örömtől. Egymás kezét megfogva elrohanunk…

– Látod, Ilonka! Ezeknek törülköző sem kell!

– Mire ezeknek a kendő, Margitkám, nekünk sem kellett abban a szép időben! Kínálj meg azzal a finom madártejjel, amiről Évikétől tudok. Ő dicsekedte, milyen finom azzal a csokoládé reszelékkel díszítve!

– Gyere, ülj le a hűvös tornácunkra, és máris hozom.

– Margitka, honnan találsz ki ilyen finomakat, ami csak a cukrászdába való?

– Ez nem sokba kerül! Csak szeretettel kell elkészíteni. Egyszer a kisfiamnak, amikor nem nagyon volt tojás, képzeld, 2 tojásból olyan piskótát készítettem, hogy a szomszéd Elza is megcsodálta, amikor feldíszítettem a piskótát!...

Úgy szaladunk lefelé a Holt Tiszához, mintha táltosokká váltunk volna. Tisza a töltés túlsó oldalán ért utol bennünket. Már a víz szagát is jól lehetett érezni, mikor Évike nagyot fékezett, mint egy Trabant…

– Kapitány! Rajtam nincs fürdődressz!

Én is befékezek, mint az ökörszekér, melyiknek eltörik a rúdja.

– Most mit csináljunk, kiskirály?

Erre a csapásra, ami minket ért, égnek állt a hajunk és kilelt a hideg veríték. Egyszerűen leültem a víz partjára és oly szomorú lettem, mintha temetésen lennék. Majdnem elsírtam magam, mikor Évike így fakad ki örömében:

– Kapitány! Én átszaladok a túlsó oldalra, nincs ez több úgyse, mint 50 méter. Én ott fogok fürödni. De ne leskelődj!

Az agyamig se jutott e beszéd, már látom is. Évike kezdi levetni a blúzát és csinosul összetűrve helyezi a zöld gyepre. Ijedtemben nadrágostól bemerültem a vízbe, ami oly mély, hogy ültömben a nyakamat éri. Mint szakavatott búvár, alámerülök az életet jelentő víz mélyére. Majdnem megszakad

bennem a lélegzet, megint kidugom a fejem. Nem tudom megérteni, mit kell ennyit vacakolni ezzel a forrónadrággal?! Éppen a térdénél van az a fránya. Újból alámerülök, mert közben olyat láttam, hogy azt a korty vizet senkinek sem ajánlom…

Arra kezdtem feleszmélni, Évike ott úszkál mellettem és hirtelen lenyomja a fejem a víz alá! Újabb korty a zavaros vízből! Amit nem fogok elfelejteni. A gyerekek egész nap azzal voltak elfoglalva, hogy a vizet zavargatták, így nem átlátszó és csak azt látom, amit szabad…

Nem akarok bosszantani senkit, miként végződött a fürdőzés. Ez kész katasztrófa. Sietve annyit elmondok, fújni kezdett a későre járó szél és az Évike forrónadrágját jó messzire elfújta. Látom, Évike, mint kiszsiráf, nyújtogatja kecses nyakát ide-oda kémlelve. Figyelgeti, hová tűnhetett a forrónadrágja.

–Kapitány! Kis szerelmem! Keresd meg a forrónadrágom! Ideje hazamennünk!

Csak ez hiányzott, nem elég volt, amin eddig keresztülmentem. Nem is számítom a két nagy korty vizet, ami nem volt ínyemre. Gondolom, egy kapitány legyen ura a helyzetnek! Kikecmeregtem a vízből és elindultam felkutatni a híres nadrágot. Meg is leltem: fennakadt egy tavalyról ott rekedt szúróka ágon, amelybe hűséggel beleragadt, s nem tudtam kiszabadítani belőle. Forró lett a helyzet, mintha a Szahara homokját tartottam volna délben a kezem között…

Az ellenség előtt bátrabban viszik a fehér zászlót, mint én akkor azt a forrónadrágot. Ez még semmi se lett volna! Évike kacag, és a hasát fogja. Elfelejti: a víz csak térdig ér, és minden csupaszul kilátszik. Elárulom, mi történt. Amikor kijöttem a vízből, amire nem lehetett rámondani, hogy tiszta, a nadrágomra ragadt két hosszú hínár, azt húztam magam után. Ezt kacagta Évike önfeledten. Én meg majdnem elájulok a szégyentől! Van benne valami: az kacag, ki utoljára kacag! E napon ez így sült el! Évike elvette reszkető kezemből a forrónadrágját és elkezdte felhúzni a vizes testére, ami nehezen sikerült. Így annyit bámészkodtam, hogy már szédült bele a fejem. Ez még nem az igazi mulatság volt! Én megpróbáltam kiszedni a szúrókát a nadrágból, de több mint a fele bent rekedt belülről, amit Évike nem vett észre. Hirtelenjében nem is jutott eszembe figyelmeztetni Évikét.

Alig mentünk pár lépést, látom, Évike izeg-mozog, mindent csinál, csak előre haladni nem igyekszik…

– Kiskirály, ki van ezzel a nadrággal?

Erre a kérdésre én kezdtem el kacagni. Annyira jó, hogy vizes a nadrágom, így nem látszik, hogy még vizesebb lett, mint az előbb volt. Olyan jóízűen kacagtam, hogy Évike majdnem sírva fakadt mérgében. Végül

megsajnáltam és elmondtam: a szél elvitte a nadrágját, egy szúróka ágán kötött ki és abból egy beleragadt hűséggel.

– Miért nem figyelmeztettél, te csibész!

– Akartalak, de úgy röhögtél a hínárok láttán, elfelejtettem mondani. Erre mondják: kacagj, mert sírni is megtanulsz!

Szégyellve írom le, Évikének újból le kellett húzni a nadrágot, kifordítani, mert a szúrókának úgy megtetszett, mint nekem. Nem is bánom, haragudjanak meg, de ma nem folytatom az írást. Nekem is vannak idegeim, azzal is kell törődnöm!

Az alagút meghódítása

Végre nagyjából összeszedtem magam a tegnapi nehéz nap után annyira, hogy elkezdtem gondolkodni a hátborzongatónak ígérkező kalandunkon. Titkosnak és félelmetesnek tűnik számomra ez az alagútrendszer! Igaz, erről úgy hallgatok, még Tisza véleményét se mertem kikérni, nem az apámét! Előttem e dolog kezd vállalkozásnak tűnni! Sok év után rájöttem, ez valóban veszélyes vállalkozás volt. Most jobbnak látom hallgatni e dologról. A későbbiekben visszatérek e témára. Elégedjünk meg a mai kalanddal! Ez számunkra túl izgalmas volt! Pár napig még a tájékára sem mentünk az alagútnak!...

Évike várt bennünket a találkahelyen nagy izgalommal. Kicsit rettegve a tegnapi bonyodalmak miatt, szégyenkezve közelítek Évike felé. Ő is érez valami belső hibát a lelkében, mert szó nélkül, egyszerűen odalép hozzám és hosszan, minden érzést beleadva, ad egy csókot. Ez most jól jön, gondolom, de megszólalni nincs alkalmam. E csók folyamán, úgy morfondírozok, ez a világ legtermészetesebb dolga, amit most mi teszünk. Végül, ahogy levegőhöz jutok, mondom Évikének:

– Remélem, összeszedted a bátorságodat e kaland előtt, Évike!

Nem szólt semmit, csak végigmért a szép szemével. Gyorsan felfogtam, ilyen beszéddel várhattam volna pár évet. Halkan, szótlanul elindulunk abba az irányba, amelybe Tisza adta az információt. Nagyképűen haladtam Tisza után. De belül olyat éreztem: jó lenne jót futni a falunk irányába. Mit ad Isten, a gondolatok közepette beleléptem egy kisebb gödörbe. Ez hiányzott már csak a boldogságomhoz! Megijedtem és belefehéredve leültem a földre. Belátom, gyors az észjárásom, s elkezdem jajgatni…

– Mi van kapitány, mi lelt, kis szerelmem?

– Á, semmi az egész. Csak kificamodott a bokám – hazudtam, mint a vízfolyás!

– És melyik lábad, kapitányom?

– Jaj, a jobb lábam – hebegtem zavaromban. Évike leguggolt és hosszan elkezdte masszírozni azt a lábam, amelyiknek kutya baja. Nahát, gondolom, kissé felvidulva, ezek a kezek minden pénzt megérnek. Sántikálást színlelve felálltam, hogy a nyomozást folytassuk. Most jött a meglepetés számomra!

Évike odaugrott hozzám, s szorosan átölelt, hogy segítsen a járásban. Nagyon jó kedvem lett, még dalolni is tudtam volna örömömben, mert olyan belátás nyílott Évike blúzába, mintha kilátóból figyeltem volna Évike melleinek hegyes bájait…

Előttünk Tisza hirtelen befékez, oly hévvel, majdnem keresztülvágódunk rajta.

– Itt a bejárat, kapitány!

És rámutat egy lyukra. Úgy meglepődöm, mint akit nyakon öntenek egy vödör vízzel. Szólni sem tudok, csak nézek a lyukba befelé. Pityuka is megrökönyödve figyeli a lyukat.

– Ez a bejárat, barátaim, – húzta ki magát Tisza.

Amikor közelebbről megnéztem a lyukat, amin csak Tisza tud átjutni, összeomlott bennem az önbizalom, annyira, mint Jerikó falai tették hajdanán. No, kiskirály, most kösd fel a gatyád! Aléltan leültem a közeli fatönkre, hogy bevessem a furfangos észjárásomat. Évike észrevette: nagy a baj az önbizalmammal. Leült mellém, mint jóságos angyal, s elkezdte cirógatni a hajam. Tudtam, ez az anyai ösztön. Ami jó volna, ha mindig bevetésre készen…

– Kapitány, igaz, nem erre számítottál?!

És a bal kezével felemelte elcsüggedt állam. Ezt oly lágyan tette, s oly érzéssel, amit leírni nem is lehet. Közben kéklő ragyogó szemével nézett rám oly közelről, hogy orrunk hegye összeért. Így már el tudom képzelni, miként ömölhet a kék Duna a Fekete-tengerbe, anélkül, hogy az kiáradna tőle! Belenéztem Évike szemébe és azon keresztül így szóltam a jóságos szívéhez:

– Kicsit félek.

Megsimította verejtékező homlokomat, s durcásan a másik kezével jól hátba veregetett. Ez oly jól esett, hogy teljesen felvidultam tőle. Gondolom, kösz a segítséget, s felpattantam a fatörzsről, mint egy szöcske! Isten legyen velünk, és gyorsan a lyuk mellett teremtem és megálltam, mint paraszt a menő szekerén. Elvettem az ásót a Tisza szájából. Megköpdöstem a markom, s máris hánytam a földet szerteszét. 20 perc múltán oly lyuk tátongott előttünk, amin keresztül jól lebámultam. De bámulni sem volt időm, mert hassal lecsúsztam, s az alagút aljában kötöttem ki! Tisza kiabál lefelé:

– Most mutasd meg, kapitány, hogy nem félsz!

Ha tudná ez a kutya, mit érzek, nem beszélne így velem. Szerencsémre, Tisza is nagy hüppenéssel megérkezik hozzám. Látom, Évike is bedugja a két csinos lábát, hogy lecsússzon…

– Kapitány, segíts, hallod!

– Megfogom Évike lábait bokában, s elkezdem lefelé ereszteni. A kezem úgy siklik Évike bőrén, mintha csúszda lenne. Érzem, ahogyan vastagodik a combja, s eléri a kezem a forrónadrágját. Hirtelen el is felejtem, mily nehéz helyzetben vagyok…

– Igyekezzetek már! – kiabál Pityuka. És olyat lökött Évikén, hogy az szabály szerint rám esett.

– Nem ütöttem meg a fájós lábadat, kapitány?

– Nem – hebegem izgatottan.

– Várjatok, hadd szedjem elő a zsebemből a zseblámpát – és gyorsan fényt varázsoltam az alagútban. Tisza előre szaladt, s pár pillanat múlva vissza is tért nagy boldogan.

– Nézzétek, mit találtam!

És felmutat, egy emberi koponyát. Amikor Évike meglátta, olyat sikított, mint egy gőzhajó a Dunán…

Ez volt az a perc, amikor Évike úgy simult hozzám, hogy egy testté váltunk. Szerencse, hogy ez a Tisza velünk van, mert ha nem lenne itt, biztos világgá szaladna mindenki!

– Ne visítozz, Évike, van itt ilyesmi sokkal több is.

És ezt úgy mondja Tisza, mintha örülnénk neki. Lesimítom az égnek meredt hajam, s elkezdek figyelni. Látom, Tisza olyat csinál, amit akkor szokott, ha jó a kedve, meg akkor, ha bizonytalan a dolgában. Vagyis, lepisili a falat, ahonnan azt a szép koponyát felvette. Ezt nem csinálja potyára, gondolom. Érzem Évike hideg kezét, ahogy a nyakamra teszi, s ezt súgja a fülembe:

– Kapitány, nekem is pisilni kell.

– Pisiljél, van itt hely bőven. – Hallom, Pityuka is ezt teszi, így én sem akartam lemaradni e fontos ceremóniáról. Biztos, ami biztos elv alapján…

Érzem újból Évike forró ujjait a nyakamon, ez nagyon megnyugtató tud lenni, maga a csoda!

– Ne félj, Évike, én sem félek, láthatod!

– Látni nem látom, de úgy reszketsz, mint a kocsonya!

No, ezt megint elszúrtam, méghozzá nagyon.

– Figyeld Évike, ezek a csontok nem bántanak, hisz Tisza az előbb a szájában tartotta az egyik koponyát.

Még akartam mondani valamit, de nem érkeztem, mert jól a nyelvembe haraptam…

Zseblámpa nélkül, még sötétben is kitaláltunk volna az alagútból! De ez a fény, amit a lámpa nyújt, ez maga az élvezet a pokol közepén! Érzem, itt valami nincs rendjén. Évike úgy kapaszkodik a karomba, mint fuldokló a szalmaszálba. Érzem, mintha picurka huzat lenne, ugyanis a gyertya lángja mintha kicsit előre nyújtózna. Ez a csoda! Pityuka kezében van és úgy világít meg mindent, mintha ő lenne az elvarázsolt gyertyafény. Gondolom, ezt se hozzuk többet ide, ugyanis az árnyékunkat úgy vetíti ki a falra, hogy reszketünk tőle. A kutyám fékez előttünk!

– Kapitány, itt olyan fal van, ami nem téglából van, hanem kőből! Ez egy elágazásnak a fala és két jókora lyuk tátong rajta. Bizonnyal ezt emlegethette az öreg róka!

Tisza nagy igyekezettel bekandikált az egyikbe.

– Kapitány, itt egy csontváz fekszik, mintha pihenne.

– Tisza, akkor ez az alagút tovább húzódik, befelé a falu irányába.

– Igen, érzem, a rókák errefelé járnak, s a kicsik bent vannak az alagútban!

– Ezt honnan tudod? – kérdezősködik Pityuka, majd bátran benéz a lyukon. De szerencsénkre egy földdarab kioltotta a gyertya fényét.

– No, gyerekeim, mehetünk haza – mondom büszkén –, mert nincs gyufánk. – S rátapostam a doboz gyufára, amit sikkesen elejtettem, mintha kakás lenne.

Figyelem, mindenki engedelmeskedik, és 180 fokos fordulatot végez.

Még Tisza sem ellenkezik! Körülbelül húsz perc múlva kint szívjuk a friss levegőt! Úgy elterülök a zöld pázsiton, mintha arra lennék ítélve, hogy ezt cselekedjem. Pityuka még mindig szorongatja a kialudt gyertyát, mintha az lenne egyik végtagja.

– Kapitány! Ez a kaland elég lesz mára! – simul hozzám Évike, mint a kismacska.

Megvallom, nincs mivel dicsekednem, mert az alagútban egy zabszemet se lett volna hová elrejtenem. Úgy jó, ha a vége jó! Ezek után olyat fürödtünk s ettünk!

„Évike” csónakunk feltámadása

Javában nagy élvezettel fogyasztom a tányéromra rakott túrós tokányt, ami a kedvenc ételem egyike, ehhez dukál a házi füstölt kolbász is. Sokan állítják (kinek már nincs), hogy a kolbász augusztusban nem jó, mert az kiszáradt. Erre gondolatban azt szoktam mondani: kiaszott az esze annak, ki ilyet állít. Igaz, van egy kis titka a dolognak, amit ellestem édesanyámtól! Előző este a kolbászdarabokat lobogó főtt vízbe kell dobálni, majd levenni a tűzről, ezeket a nem mindennapi falatokat el kell dugni. Reggelre királyi étek lehet!

Épp egy ilyen falatba haraptam bele, amikor nyikorogva kinyílt az utcai kisajtó. Hirtelen odafigyeltem a kisajtó felé, ahogy a kolbász megindult lefelé! De a bitang megállt az út közepén! Hirtelen nem tudtam, mit cselekedjek. Adjam Tiszának vagy hagyjam meg magamnak? Ahogy okoskodok, erőltettem a nyelőcsövemet, a bitang megszégyellte magát, s lecsúszott oda, ahová való. Igaz, megszólalni nem tudtam. Nem is lehetett volna, mivel Évike csókjával betapasztotta a szám, s a két táska közül az egyiket, amit ide hozott, ráejtette a fájós lábujjamra. Amit a krumpliszedéskor sértettem meg, mert az út helyett Évike blúzát figyelgettem szorgosan. De nem muszáj ilyenekre úgy odafigyelni!

– Kapitány, ma nagy nap van, tudod-e?

– Hogyne tudnám, ha túrós tokány van kolbásszal feldíszítve!

– Ma van a születésem napja! – És gyorsan levette a táskát a lábujjamról, hogy kecses lábával helyettesítse azt! Ez a nap is jól kezdődik, mondhatom!

– És hányadik?

Kellett nekem ezt megkérdezni! Évike a kezében lévő reklámtáskával úgy oldalba billentett, majd leestem a székről.

– Mi van ebben, Évike, netalán buzogány?

– Ebben az a pezsgő van, amit az este kaptam keresztapámtól!

Ez már elgondolkodtató.

– De nem talán kölyökpezsgő?

– Néha, úgy látom, neked csak az való! Jobb, ha hallgatok.

A ricsajra édesanyám jött ki a konyhából, kezében kis tányér, megrakva kedvenc tokányommal, a tetején három karika kolbász díszelgett.

– No, kislányom, ezt utasítsd vissza!

– Dehogy utasítom, Margit néni, tessék csak letenni, nálunk reggelire tejbegríz volt. Azt nem csípem. Édesanyám szerette, sok cukorral és sok fahéjjal díszítve. Biztos, gondolja nagyanyám, én is kedvelem ezt a kaját. Nem sértem meg, inkább odalöttyintem Bodrinak…

– Margit néni! – beszél Évike teli szájjal. – Az este volt a születésem estéje, el szeretném csalni a kiskirályt egy születésnapi bulira, a Tündérszigetre!

– Nem kell azt csalni, olyan ő mint a bárány, szereti a pázsitot. Máskülönben tudtam a születésed napjáról és készítettem is valamit néktek…

Anyám, mint egy tündér, eltűnt a tisztaszoba irányába, hogy kis idő múlva visszatérjen egy csodás kuglóffal! Ilyet a hercegek és bárók is csak a meséből ismernek! Vagy tőlem hallottak felőle! Évike felugrott az asztaltól.

– Margit néni! Ez az enyém?

– Tied, kislányom. Látom, hogy szereted a kiskirályt.

– Hogy szeretem? Imádom, mint magát is – és olyan csókot adott anyám arcára, oly cuppanósat, hogy még Tisza is felfigyelt rá…

– Köszönöm ezt a csodát! Margit néni, én úgy szeretem magát, mintha édesanyám lenne! Ezt ne tessék elmondani nagyanyámnak – pityeredett el Évike, mint egy kis ártatlan őzike. Anyám odalépett hozzá, megsimogatta szőke fürtjeit és ennyit mondott:

– Isten legyen mindig veletek!

És eltűnt tenni a dolgát. Tudom, bement a szobába, mert nála is eltörött a mécses.

Körülbelül egy óra múlva szigetünkön landolunk. Kicsivel arrébb a szokottnál, azon a helyen, ahol Tisza azokat a gyönyörű gombákat szedte. A szigetünk nyugodtnak tűnik, mintha aludna. A szél simogatva lengedezi körül testünket. Pár méterre folydogál a Tisza fő ága. Úgy tűnik, mintha szunyókálna…

Évikével leültünk a gyepre és beszélgettünk. E beszélgetés más, mint régen. Igaz, több év eltelt azóta. Eddig féltem megírni: Évike kész csoda! Olyanná lett, mint egy nyíló tearózsa. Megkérdeztem, miképpen képzeli el a jövőt. Erre a kérdésre úgy nézett rám, mintha vizsgálóbíró lenne. Hirtelen ölembe fektette fejét, nagyot kacsintva, orrát összedörgölte az enyémmel… Úgy elpirultam, lélegezni sem mertem. Nem is nagyon volt rá lehetőségem, mivel Évike elkezdte csókolni ajkam. Érzem, Évike lerúgja a szandálját a lábáról, ami olyat repül, hogy a Tisza vize is megcsobban tőle.

– Kapitányom, mentsd meg a szandálom. Tegnap kaptam a nagyanyámtól.

Gyorsan, mint egy részeg felálltam, többször megszédülve, kivettem a vízből a szandált, s odahajítottam Évike lábaihoz. Gondolom, ha már ide kellett jönnöm, megmosakodom, mert Évike elvarázsolt, mintha nem is én lennék. Leguggoltam a víz tükréhez, s kezemet összetéve meríteni akartam belőle leöblíteni a homlokom és a nyakam. Egy picurkát érintettem meg a vizet a kezemmel, amikor az vibrálva elkápráztatott! Ezt olvastam „Évike”…

Majdnem a vízbe estem a meglepetéstől. Évike lágy ütése a fejemen ébresztett fel!

– Mi van, kapitány? Rosszul vagy?

Bambán mutatok a víztükörre.

– Nézz oda, mi van ott!

– Fehér kavicsot leltél, kiskirály?

De látom, hogy ő is elkezd nagyon figyelni. Ekkor egy nagy sikolyt hallottam, s egy nagy loccsanást. Évike ugyanis fenékkel beleloccsant a Tisza hűsítő vízébe, s a boldogságtól elkezdte csapkodni a Tisza vizét és ezt visongatta:

– Megvan! Megvan „Évike"! Itt van mellettünk! – s gyorsan, ott a vízben megcsókolt.

– Kapitány, ez a mi csónakunk! – örvendezik Évike.

– Igen, az!

– Én azt hittem, többet nem fogjuk látni.

– Látod, Évike, az Isten dolgai kifürkészhetetlenek…

A nagy ricsajra egybegyűlt a csapat. Annyira, hogy Tisza a fogával akarja egyedül kiszabadítani a csónakot. Isteni szerencsénk, a csónak az oldalán fekszik és a lánca beleakadt egy rég ott lapuló farönkbe…

Minek pocsékoljam a papírt, miként szabadítottuk ki „Évikét"?! De leírom azt az örömöt, amikor Évikét a partra vontattuk. Mindenki fel volt dobva. Pityuka úgy csókolta meg Tisza száját, azt képtelenség lenne leírni! Évike izgalmában a nyakamat csókolta, nem tudom, mikor fog elmúlni a nyoma! De hagyjuk a sok firkálást, elő a kész tényekkel! A csónak jó állapotban van, ez kész csoda! Ugyanis a víz alatt volt állandóan. Ez azt jelenti, a víz megvédte a rothadástól. Csak annyi a baja, hogy hiányzik a két evező. Ami otthon lapul az apám szerszámai között. Mert aki csónaktulajdonos, és érti az élet dolgait, az tudja: a lapátokat sohasem szabad a ladikban hagyni! Továbbá: hiányzik az egyik ülődeszka, ami kettétörten hever a csónak aljában. Ennyi az egész! Igen, Pityuka megállapítása szerint át is kell festeni. Erre Évike kirukkolt: van zsebpénze. Olyannyira, hogy a festék árát ő állja. Én, a szegény kapitány, vállaltam a munka elvégzésének 50%-át!

Este 7 órára villogott és csillogott „Évike"!

Ezt az örömünket édesanyámnak is elmondtam. Szegény asszony úgy örült, hogy tapsikolt örömében és rögtön ezt mondta:

– Kisfiam, kis kapitányom, holnap s holnapután tiétek a Palota kényelme!

– Édesanyám, Évike nagyanyja mit fog szólni ehhez?

– Gyerekem, ezt bízd rám! Tudom én, hogyan kell az ilyet elintézni.

Úgy mentünk le Pityukával a Tiszára, hogy mi voltunk a világon a legboldogabbak! Várt bennünket a csapat, oly buzgalommal, hogy Évike a szigetünk himnuszát szavalja, mintha az lenne a magyarok himnusza! Istenem, de boldog volt mindenki ezen a napon!

Örömömben arra gondoltam, de jó lenne, ha ilyen feleségem lenne, mint Évike…

Tisza kezd el csaholni boldogan, mintha énekelne!

– Képzeld, kapitány, édesanyád még öt fagylaltot is küldött! Úgy rohantunk a fagylaltok felé, mintha az lenne a jéghegyek nektára…

– Kiskirály, úgy szeretem anyukádat, hogy sokszor nem is tudom, köszönjek neki, vagy odaszaladva megcsókoljam. Ezzel a mondattal lezárom ezt a részt, mert az estét külön akarom folytatni!

Születésnapi buli a Tündérszigeten

Este nyolc óra a pontos idő! Az előbb mondta be a rádió! Méghozzá a vadonatúj Szokol zsebrádióm! Amit az eladott négyszemélyes sátramból vettem. Mondta is Béla bácsi, az eladó:

– Kiskirály, ilyen rádió se sok van a faluban!

Ez akkoriban olyan luxus volt, mint a négyszemélyes sátor! Nem túl hangosan szól a zene, mégis sokan irigyelték akkoriban. Mint azt is, hogy én ilyen szép kislány udvarlója lettem, mint az Évike. Fél füllel hallottam is tisztán, amikor az idősebb fiúk mondták egymásnak: mit tud enni ezen a kiskirályon egy ilyen gyönyörű városi lány?!

Néhányan azt mondták erre: mázlista! Mások azt: a kiskirály anyja jóban van Évike nagyanyjával! Erre sokan rá is bólogattak. Megvallom, van is benne igazság! De a sors keze is lehet. Ami sokszor jó, vagy durva.

Ilonka néni azért szereti anyámat, mert az úgy tud vele beszélgetni, mintha az anyja lenne! Szerintem itt a varázs, amit az emberek nem akarnak megérteni…

Mert a szeretet mindennél többet ér! Rájöttem, ha Évike megszid is, utána megbocsát, mint egy angyal. Hozzám jön, lágyan megcsókol, hogy ne haragudjak. Most is úgy néz rám, mint egy külügyminiszterre. Nem véletlen, mert én vagyok, aki a külső dolgokkal foglalkozik…

Épp elemeket szedek elő a zsebrádióhoz. Ez fontos, mint a részegesnek a pohár bor. Szerintem a két elem elég lesz a szülinapi bulihoz! Igen, el ne felejtsem. Édesapámtól kaptam egy kis zsebpénzt, amiért segítek neki… A

pénzt olyan dolgokra használom fel, ami fontos! Mivel Évikének ma tartjuk a születése napját, vettem az összes pénzemen egy valódi bizsugyűrűt! Mondta is Béla bácsi, az eladó:

– Netalán nősülni akarsz, kiskirály!

– Béla bácsi szerint az ilyen gyűrűvel biztosan meg is lehet, ugye?

Különben, ha tudom, hogy ő ilyen durván megrágalmaz, akkor azt a karkötőt veszem meg, ami csak fele ennyibe került volna. De az nem tetszett nekem! Meg figyelmeztetett is az öreg a karkötővel kapcsolatban, hogy abban mosakodni, fürödni és munkálkodni szigorúan tilos! Gondolom, ezt a feleségének találták ki!

Ez a gyűrű észvesztően szép! Nem is sajnálom érte a pénzt, pedig ebből egy fél zsebrádiót is vehettem volna! De minek nekem másfél rádió! A kis dobozkát úgy tettem a nadrágom zsebébe, mint igazi kincset…

Lekötöttek a gondolataim, észre sem vettem, becsöppentem a palota szobájába. A palota díszfénnyel van kivilágítva! A kisasztal közepén pislog az édesanyám petróleumlámpája a belekerülő szúnyogoktól. A polcon két gyertya ég szerény fénnyel, mivel születésnapi tortába valók. Nyikorogva nyílik ki a palota kisajtaja. Mindenki csodálkozik, mert olyan tünemény lép be a palotába, amilyet még soha nem láttam!

Évike szellőként suhant be egy teljesen átlátszó bordó estélyi ruhában.

Szerencsére, hogy a mindent megélt ágyon ülök! Így kibírom a látottakat. Gondolom, ha ezt most túlélem, akkor élet van ígérve a számomra. Reszketve felálltam!

– Évike! Csillagom, szeretnék adni neked valamit.

Elővettem a kis dobozt és Évike felé nyújtottam. Rámnézett és ennyit mondott:

– El is vártam, hogy valamivel meglepj!

Meglepődtem e szavaktól. Ő megint rám nézett és kinyitotta a kis ékszeres dobozt. Megnézte és végigmért odalépett hozzám, ölbe kapott és a folyónk hűsítő vizében kötöttünk ki…

– Kapitány! Te a világ legokosabb nőcsábásza vagy! Te aztán tudod, hogy mi kell egy hölgynek!...

Nem értem sokszor a nőket. A rádióm duplájába került és csak unszolásra vizsgálta meg. Ez a gyűrű a felébe került, mégis mily nagy hatással van az én kis szerelmemre! Édesapámtól is hallottam egyszer, amikor mondta:

– Ti, nők, olyanok vagytok, mint Éva: becsapott benneteket a kígyó!

Istenem, én is kígyó vagyok? Majdnem kicsordult a könnyem. Évike oly közel simul hozzám!…

– Kapitány, te vagy az én örömöm, s bánatom! Szeretlek! Jó, hogy a Tisza ölelése körbefog. Így nem kell félni, hogy leizzadok.

Így turbékol a fülembe:

– Kapitány, szeretsz te engem?

Hát ilyet?! Már megint kezdi. Nincs nyugtom még a vízben sem! Hanyatt vágom magam, hogy elússzam csendesebb vizekre…

– Kérdeztem valamit, kiskirály!

– Igen! Igen! – és szerencsémre sikerült kiszabadulnom. Örömömben úgy beúsztam a Tiszába, hogy a kutyám alig ért utol…

Bájosan, méltósággal előbújik a telihold a felhők öleléséből, érdeklődik, mit is csinálok. Úszkálok, hogy kitaláljam, mit tegyek. Látom, Évike eltűnik. Gondolom, ezt kihasználom. Gyorsan odaúsztam az egyik fűzfabokorhoz, hogy a fürdőnadrágomat kicsavarjam. Épp húzni akartam felfelé, amikor Évike lép ki a bokor mögül egy üveggel és két pohárral. Menten kőszoborrá váltam, mint a Bibliában megírt feleség is tette. A telihold szégyenlősen elbújt. Így sikerült felhúznom a fürdőnadrágom…

Évike odalép hozzám, megölelt. Hallottam a pohár koccanását. Érzem, olyat ölel Évike rajtam, muszáj voltam kinyitni a szemem. Istenem, segíts meg!

Évikén nem volt melltartó. Szerencsémre épphogy látni lehet. Rámnéz és kacsint egyet. Elenged és a felnyitott üvegből megtölti a két pezsgőspoharat. Újból felém fordul, mint a milói Vénusz, és mosolyogva megmustrál.

– Igyunk, kapitányom! Az örömünkre, a boldogságunkra, a jövőnkre és arra, hogy ma van a születésem napja.

Szerencse, hogy nem vagyok gyáva! Így fakadok ki:

– Évike, te vagy a naprendszer legszebb hölgye! Kívánom, Isten adjon neked boldogságot! Anyámtól hallottam: aki boldog, abban benne él Jézus szeretete.

E beszéd után megszédültem és leültem a pázsitra, amit Isten teremtett nekünk. Évike odaült mellém, s a poharat élvezettel koccintotta az enyémhez. mint a tengeri kagyló! E hang, a pezsgő elbódított mindkettőnket. Elvonultunk, elvarázsolva a csillagok közt jártunk…

Már az éjféli híreket is elmondta a rádió. Most éppen zene szól. Valódi tánczene, a kedvenceinktől. Nem nagyon tudok táncolni, de Évikével ez maga a boldogság…

A tábortűz mellett ülünk és hallgatjuk a tűz pattogását. A csillagok és a telihold figyelnek csak bennünket. Csend van, mert leült az elem a rádióban. Mi gondolatainkban összebújva táncolunk és táncolunk. Nagyon boldogok vagyunk egymással. Elered a szitáló eső és a szél is csendesen elkezd fújni. Bemegyünk a palotába, a csodás hajlékba, amit aranytollal sem lehet leírni…

A Föld – a világmindenség közepe

Amióta világ a világ, ez a legszebb reggel! Ez a kettős szivárványok reggele. Oly színekkel, amelyeket csak mi láthatunk…

Hogyan írható le az az élmény, ahogyan az ágyon, melyiken én alszom, felfedezem Évikét?! Ehhez erős fantázia szükséges. Ez a mindenségek csúcsa, a mindenségek gyönyöre! E Tisza-parti buli volt a világ legszebb és legjobb bulija!

Tisza eszelősen ugat. Nem tud becsapni, mert nyolc osztállyal többet végeztem nála. Okos a kutyám, mint egy professzor! Súgva megjegyzem, nélküle nem mennék semmire.

– Kapitány! Kapitány! Ébresztő! – kiabálja Tisza. Korog a gyomrom. – Hétalvók, el vagytok varázsolva! Adok én nektek! – és egy rántással a takarót a földre húzza…

Kellett nekünk! Évike, mint egy szöcske ugrik ki az ágyból.

Kerek egy órát fürödtünk. Onnan tudom, hogy betettem a tartalék elemet a rádióba. Szerencse, hogy az este ez nem jutott eszembe. Zene szól a Tisza hullámain. Ez csodás. A víz úgy vezeti a zenét, mint a szerelmünket a tekintetünk. Ez itt most a földi mennyország…

– Évike, maradt abból a pezsgőből? – kérdem.

– Ne kacagtass! Megittad volna az üveget is, ha pezsgővé vált volna!

Elszégyellve magam, elsomfordáltam és leheveredtem az illatos pázsitra. Hallom, közeledik valaki. Évike volt. Kezében egy pezsgőspohár gyöngyöző nedűvel…

– Tudd meg, kapitányom, neked dugtam el! – és felém nyújtotta a poharat.

Évike egy tünemény, varázsló és maga a szeretet. Ketten megittuk a pohár pezsgőt. Utána boldogan feküdtünk hanyatt a zöld pázsiton. Elaludtunk. Tisza keltett fel bennünket, halkan, s finoman:

– Gyertek, barátaim, csak meg kell melegíteni a finom reggelit!

Édesanyám megsejtette, merre nyaralunk, és Tisza közvetítésével leküldte a finom étket, amit úgy hívnak: krumplis nudli, sárgabarack lekvárral leöntve…

Évike hangtalanul felállt, s odament a bebugyolált kosárhoz, beleszagolt és ennyit mondott boldogan.

– Kapitány! Ez még meleg!

Ezt nagy örömmel mondta. Élvezettel majszoljuk a nudlit a baracklekvárral, lecsorgatva magunkat is. Szerencse, hogy erre darazsak nem jár-

nak! Pityuka a kis üvegbe is beledobott néhány nudlit, nehogy a lekvárból tönkremenjen egy csepp is! Tisza húzogatja az orrát, s nézeget boldogtalanul a tiszta tányérokra. Ez az a pillanat, amit nem lehet elfelejteni.

Figyelem, amint Tisza ürítgeti a kosarat, szinte kiborítja:

– Éreztem, van még itt valami! – s egy papírba csomagolva előgurult egy fél literes üveg is, benne málnaszörp, rá volt írva: három liter víz dukál hozzá!

– Ez az! – ugrott fel Évike. – Vedd csak, kiskirály a háromliteres üveget, amelyikben az a finom kovászos uborka volt. Mosd ki, és hozd ide forrásvízzel!

Gondolom, finom ital lesz, az biztos…

Annyira siettem, hogy csak az egyik szandálomat húztam fel. Évike látta, és amikor visszajöttem, így fogadott:

– Kiskirály! Hol a másik szandálod?

Ránéztem, s megrestelltem magam, elindultam megkeresni. Tűvé tettem az egész utat – a szandálnak nyoma veszett! Tisza sajnált meg. Utánam jött a szandálommal a szájában, s így morgott:

– Kapitány, Évike lóvá tett téged! Nem is volt a lábadon a másik szandál.

Sunyin visszamentem. Évike úgy fogadott, mintha semmi sem történt volna. Minden pohár meg van töltve finom illatú málnaszörppel. Egyet Évike felkapja és így turbékol:

– Királyok és szolgák! Egészségünkre! És kiitta az utolsó cseppig a pohár tartalmát. – A többi a tietek, ami megmarad, az a Tündérszigeté!

Nem láttam ily élvezettel inni senkit, ahogy Évike itta e mennyei nedűt. Ahogy végeztünk a nem mindennapi itallal, Évike hozzám simulva olyat mondott, hogy belesápadtam, mert mindenki hallotta! Így hangzott ez az egy szó: „Szeretlek!" Még Tisza is elsomfordált e szó hallatán. Csak Pityuka vigyorgott egy jót a képembe…

Évike barackot nyom a fejem búbjára, mint apám szokta, ha jó a kedve. De utána elárasztott csókjaival. Már féltem, hogy elkopik a szám!

Esteledett, amire hazaértünk. Anyám boldogan ölelte magához Évikét.

– Gyerekeim, ti olyanok vagytok, mint a tündérek!

– Mondja, Margit néni. A tündérek milyenek?

– Tudod, kislányom, a tündérek azért vannak, hogy az igazhitűeket boldoggá tegyék!

És úgy csillogott anyám szeme, mintha ő már látott is volna tündért az élete során…

Kalandok özönében

Teljesen más ez a nap, mint a többi. Édesapám az este úgy beszélt velem, mint egy felnőtt férfival. Most nem adott barackot a fejemre, mint máskor. Mellém ült, gyengén hátba veregetett, s így kezdte a beszédét:

– Fiam, tudom fiatal vagy, az eszed is vág, mint a borotva.

Velem nyulat lehetett volna fogatni e szavak hallatán! Évike megérdemli, hogy szeressék. (Ha én nem szeretem, akkor kicsoda? – gondolom magamban.)

– Örülök, hogy ilyen fiam van! – E mondat nagy hatással volt rám. Ha nem szégyelltem volna, összecsókolom apámat. – De ügyelj magadra! Ha meghallok valami bitangságot, kitekerem a nyakadat! – És úgy ölelt magához, mint jó apa. Ez az a pillanat, amikor a gyerek igazán meg tudja szeretni a szüleit…

Péntek reggel van, nagyon ritka, ha a reggelinél apám is jelen van…

– Margitka, ez a ludaskása most nagyon finom!

– Nem tudod minek, kisuram? Nem lúdból van, hanem kacsából!

– Nem bánom, ha pulykából készíted is, csak finom legyen!

Elárulom, nem titok, apám velem együtt él-hal a hasáért! Apám elment dolgozni, vagy az ügyeit intézni. Anyám odajön hozzám, megsimogatja a borzos fejem.

– Kapitány! Évike kedden hazautazik. Úgy döntöttünk a nagyanyjával, a szombat-vasárnap legyen a tietek.

Felálltam az asztaltól, odamentem anyámhoz, megcsókoltam az arcát, mintha Évikéé lenne. Anyám megcsóválta a fejét és ennyit mondott:

– Hej, te bitang…

Már tíz perce várjuk Évikét a megbeszélt helyen. Ez biztos, mert a zsebrádióm mondta be a pontos időt. Ellenőriztem a „Pobeda" karórámon is. Megegyeztem egy halász-horgász ismerősömmel: szeptembertől övé a csónak. Megállapodtunk abban, az Évike nevet nem keresztelheti át!

– Még hogy átkereszteljem, az első szerelmem is Évike volt!...

Ez az óra kész csoda. Tisza, ha éhes, mindig megkérdi, mikor lesz már együtt a két mutató. Azt gondolja, hamarabb lehet akkor enni. Látom, Évike közeledik dalolászva. Vajon mi lelte ezt a lányt, hogy ily jó a kedve? Megtudtuk tőle: a szomszédjában este lekvárt fognak főzni!

– Tudjátok, segítettem szedni a szilvát – és csuklik egy nagyot. – Megkínáltak valami kontyalávaló pálinkával.

– Kapitány! – csuklott megint egyet Évike.– El ne felejtsem! Hivatalosak vagyunk este kavarni a lekvárt!

Ez jól kezdődik. Nem szóltam semmit Évikének, Pityuka fülébe súgom, landolás a patakunk vizénél! Tíz perc múlva a kis folyó mellett landolt a léghajó. Felkapom Évikét az ölembe, s egyenest a fürdőző patakunkhoz viszem.

– Kapitányom, ma oly szépnek látlak, nem voltál-e fodrásznál? Mert a hajad olyan göndör!

Gondolom, még húsz perc fürdés és minden rendben lesz. Évike úgy fürdik a nyári ruhájában, mint pingvin a frakkjában. Hassal a víz felé kifeküdtem a napra, megszárítani a barna bőröm. Látom, Évike jön kifelé a vízből, mintha ő lenne egyedül a világon, megáll a fűzfa mellett, s kezdi ledobálni magáról a vizes ruhát.

Hozzálátott kicsavarni, hogy újból felvegye. Szegény kapitány! Ha most nem fogsz napszúrást kapni, akkor soha! Szédelegve mentem el száraz fát szedni a szalonnasütéshez. Szedtem is oly öllel, alig bírom visszafelé cipelni. Majdnem ledobtam a fát a földre, amikor látom, Évike kapcsolja befelé a melltartóját. De sehogyan sem sikerül. Rám néz, s így fakad ki:

– Te bitang, nem is akarsz segíteni?

Úgy megbotlottam a tűzifával, jobb, ha le se írom. Megálltam Évike háta mögött, hogy bekapcsoljam a melltartót. Akkor ő gyorsan megfordul és a tiszta holmiját leejti a földre. Évike rámnéz, s megbűvöl, elvarázsol. Csókot kaptam tőle! Maradjunk annyiban, erős pálinkával kínálták meg Évikét!

Délutáni csend övezi a tájat. A kutyám elnyúlt az árnyékban. Pityuka elment gombázni, én hanyatt fekszem az ágyamon. Évike az ő ágyán hasal, és öleli a kispárnát, mintha csókolná. Gondolom, Évikének se lehet rossz az álma. Délután három óra 33 perc a pontos idő! Ideje felkelteni Évikét, este lekvárt kell mennünk kavarni. Odaülök az ágyára és megcirógatom szép ajkait a kisujjammal. Felnéz. Nem szól semmit, a két kezét hátranyújtja, mintha nyújtózna, és szemével majd megigéz. Csak annyi a bajom, szédülök a sok csóktól, amit teljes szerelemmel kapok önzetlenül…

Tisza lohol be a palota ajtaján, s megáll előttem. Olyan, mint egy szurtos kéményseprő. Leül a pokrócra, amit nem tesz máskor, tudja az illemet! Évike rá se szól, látszik rajta, fontosat akar mondani…

– Nyögd már ki, Tisza, mi van! – ütök a bozontos fejére.

– Tudjátok, lementem megint abba az alagútba. Észrevettem, hogy az egyik kis róka kikandikál a lyukon. Gondolom, ha ez a tyúktolvaj fia nem fél, akkor én mitől féljek. Lementem utána. Szegény pára meg is ijedt, vonyítva, jajgatva elkezdett iszkolni előlem, mint egy kisegér. Utána eredtem,

ahol elágazik az alagút, de eltűnt a szemeim elől. De nem hiába vagyok én nyomkereső bernáthegyi mentőkutya. Uccu neki, a legnagyobb lyukon bebújtam a róka után…

– Mondd már, mi van ott beljebb?

– Nem látod, kapitány, annyira sietek elmondani, hogy nem kapok levegőt! Szóval a szag után elkezdtem követni a rókákat…

– Hát hányan voltak?

– Hányan, hányan? – ketten! Onnan tudom, az egyik bepisilt félelmében, amikor oly közel jutottam hozzá, mint a mancsom. Ezek a hülyék azt hitték, szeretem a rókahúst. Pedig még a róka szagát sem szeretem. Csak passzióból hajkurászom őket, hogy ne legyenek elkapatva. Annyit szaladtam, hogy már féltem, lefogyok, ekkor egy koporsónak szaladtam!

– Honnan gondolod, Tisza, hogy az koporsó volt?

– Gazdám, nem ma jöttem le a falvédőről. De ez nem fakoporsó volt, hanem kongott, mintha pléhből lenne!...

– Igaz, ezek rézből vannak.

– Gazdám, most jött a meglepetés. Majdnem a fejem felett megszólalt a harang! Megvallom, úgy láttam jónak, hogy megjelöljem az egyik ilyen koporsót. Meg is tettem, nagy megnyugvásomra. Most meg arrébb is hallom, hogy megszólal a harang.

Rájöttem, két templom között vagyok. Megálltam szimatolni, akkor elkezdett rázkódni a föld. Gondolom, itt a vég. Lehúzódtam az egyik koporsó mellé. Itt valaki nyugszik, talán jól jön neki egy koporsóőrző, így elmélkedem. A dübörgés távolodott. Rájöttem: egy kamion ment el nem messze az utcán. Gondolom, a fene egye meg a két rókát. Visszajöttem jelenteni az esetet! Így van hát arrafelé az élet a halottak alagútjában. Annyit még hozzáteszek, ne vágyjatok ti oda!

– Vágyik a csoroszlya! – simítja le Évike a haját. Én is úgy cselekszem, mint Évike, de úgy, hogy ne vegye észre. Fel sem hoztuk többet ezt a témát, pedig terveztük, hogy lemegyünk oda még egyszer…

Az örök ajándék

Vasárnap reggel van. Már elfogyasztottuk a nyúlpaprikást, amit Tiszának köszönhetünk. Tegnap egy nagy süldő vadnyúllal lepett meg bennünket. Most a palota előtti tábortűz parazsában krumpli sül, leírhatatlan illatokkal.

Úgy dönt a csapat, ez a nap legyen az élvezeteké. Azt csináljuk, amihez kedvünk van. Itt már adódnak némi nézeteltérések. A kapitány léghajózni, Évike strandolni szeretne. Tisza belejött a nyúlfogásba. Pityuka semleges: ha repülni kell, akkor neki muszáj repülni. Én, a kapitány úgy döntöttem, menjünk egy léghajó kirándulásra…

Merre és hová? – okvetlenkedik Évike.

– Megvan! – ugrik fel Tisza. – Menjünk oda, ahol azokat a szép gombákat szedtük a tó partján. És találkozzunk a gombák királyával…

– Az remek hely – örültem meg én is. És Évike se járt arra. Kinyomoztam, az a tó a Szinevéri-tó, ahol mi gombáztunk.

Egy óra múlva, felpakolva, szeljük a levegőt a Szinevéri-tó irányába. Évike úgy simul hozzám, hogy a tájból alig látok valamit.

– Megérkeztünk! – kiabál Pityuka örömmel.

– Szállj le, ahol már egyszer landoltál – adom ki a parancsot, amennyire tudom, mert Évike úgy csüng rajtam, mint érett gyümölcs a fán. Nagyon megtetszett Évikének a hegyi táj…

Most már csak a büszke hegyeket figyelgeti. Igaz, nekem is nagyon tetszenek. A Kárpátok hegyei szerelemmel ölelik ezt a tavat, mint Évike szokott engem ölelni. A csodás fenyők védik a vidéket, a tavat. Ez a tó a szüzesség gyöngyszeme…

Évike, mint felhevült őz szalad a tó vizéhez, hogy testét lehűtse. Megtorpan és elbiggyeszti száját. Ki van írva: „Fürödni tilos!"

Elindultunk megkeresni a gombák királyát. Nem leltük meg. De leltünk annyi tinóru gombát! A többire rá se nézünk. Ennek a tónak van egy titka. A tó valamikor egy király átkától keletkezett, akit a boszorkány felesége vitt a bűnbe. E tóból ered egy patak, ami mélyen a tó alatt fakad, ezen keresztül menekült meg a király felesége…

E tó patakjában fürödtünk meg Évikével, átadva magunkat a hűs víznek. E patak nékünk a világ legszebb és legsimogatóbb patakja. Már sötétedik, mire visszaérünk a szigetünkre. Évike elkapja a kezem és egyenest a megszokott és meleg vizű folyócskánkhoz húz. Ledobja magáról a pár ruhada-

rabot, és a sekély vízben elkezd önfeledten lubickolni. Oly ricsajt csapunk, még a csókák is elrepültek a sziget fáiról. Tisza ugatására figyeltünk fel.

– Mi van, édes kutyám, netalán a tatárok törtek be a szigetre?

– Nem, kapitány. Otthon voltam széjjelnézni. És a gazdasszonyom a nyakamba kötötte ezt a kis borítékot. Bizonnyal fontos lehet számotokra.

– Minek mondod többes számban?

– Azért, mert Ilonka néni is ott volt.

– Tisza, milyen otthon a hangulat?

– Nagyon jó. Ma van apukád névnapja. Ilonka nénit is megölelte. És én is kaptam a Miklós tortából, ami ilyenkor dukál apádnak. Ő is kiskirály, ha van pénze.

– Gyere közelebb, hadd látom azt az írást, ami annyira sürgős volt.

Nagy nehezen Évike bontotta ki Tisza nyakából a borítékot. Amin csak ez állt: „Várunk benneteket szeretettel hétfőn este!" Évike úgy a nyakamba ugrott. Így 24 órát kaptunk ajándékba. Úgy feldobott minket a hír, szárnyaltunk az örömtől. Elindult mindenki tenni a dolgát. Évike elkezdte pucolni a tinórugombákat…

Mondtam, én nem segítek.

– Ne is segíts, kapitány, csak az evésben, úgysem értesz ehhez.

Pityukával kitisztítjuk a bográcsot, az ragyogni fog. Ilyen boldogságot még nem tapasztaltam. Tisza hordja a faágakat, mintha télire kellene tűzifának. Pityuka büszkén pucolja a gombákat és neveket is ad nekik.

– Évike, szeretnék adni neked valamit, de csak karácsony este nézd meg. Ezt az ajándékot én írtam örök emlékül.

Évike ránéz és folytatja:

– Én is készítettem neked valami csodásat, kikötésem: azt karácsony éjszakáján nézd meg.

Erre egy lepke tévedt a lámpába és kioltotta a fényt. Amíg újból világosságot varázsoltam, a bűvölet fényében fürödtünk. Nem részletezem. Össze kell szedni minden fantáziáját az olvasónak, hogy elképzelje. Dalolászva esszük a gombapaprikást tejfelesen. A finom vacsora után a parazsakat piszkáljuk és nézzük a Tejút fényeit. Amit sokan nem is vesznek észre, mert a földi dolgokkal vannak elfoglalva. Urunk felett elsiklik a tekintetük…

A vak – lát. A süket – hall…

Figyelek, megértek, felfogom! E pillanat az, amikor nem kell mondani semmit. E pillanatokért van ez a világ. Érzem, Évike valamire készül. Felál, mint egy forgószél a semmiből, felkapja a parazsat, ami kettőnkben

ég, körbeforgatja és meggyújtja a fáklyánkat, majd a zöld pázsitba szegezi, hogy azt csókjaival táplálja egy életen át.

Tisza csaholása billent vissza bennünket az élet mindennapjaiba.

– Kapitány! Hercegnőm! Menjünk, ússzunk egyet.

Évike nem szól semmit. Feláll, mint egy varázsló és elindul a víz felé. Megtorpanva két kezét felnyújtja és megválik cuccaitól, ami bájait eltakarja. Átadja magát a hűsítő hullámoknak…

Pontosan egy óra 27 perc van, amikor eloltom édesanyám lámpáját. A palotában nincs senki, csak mi ketten. A többiek kint, a tűz körül heveredtek le, Pityuka a pokróc alatt alszik, ide hallik gyenge horkolása. Tisza a földhöz simul. Nem tudom, hogy állatok vannak-e a mennyországban. Ha igen, akkor Tisza ott fog lakozni közöttük…

Egymást átölelve köszönt bennünket a másnap reggele...

Úgy váltunk el Évikétől, mint Pityuka is elvált tőlem. Találkozunk, ha a sors úgy látja jónak…

Második rész

A négylevelű lóhere ajándéka

Isten segedelmével szeptember 21-e van. Arra ébredtem, hogy élni kell. Élni magamnak, Istennek és azoknak, akik elvárják, hogy alkossak…

E mai napom úgy kezdődik, hogy sétálva megyek az utcai kisajtó felé. Egyszer csak megtorpanok, mintha valami megállított volna. Előttem lóhere bokor díszeleg. Megrugdosom a lábammal. Ekkor olyat látok, amit még soha. Egy négylevelű lóhere kacsint felém. Mintha csak incselkedne velem. Nagy élvezettel szakítom le. Mellette feltűnik a második és a harmadik is. Elkezdem keresni a többit. Mert ilyen az ember, több és több kell néki, semmi nem elég…

Örömmel mutatom anyámnak a kincseimet.

– Leltél te is, kisfiam, négylevelű lóherét? – és megölelt anyám.

– Ez szerencsének számít, édesanyám?

– Ha nem is alakul ki egyszerre a szerencséd, de az annak számít. Leltem én is négylevelű lóherét és szerencse ért.

– Mi volt az édesanyám?

– Azon évben születtél te.

– Én márciusban születtem és akkor még nincsen lóhere, pláne nem négylevelű.

– Ősszel leltem, mint te is. Te már léteztél, csak én még nem tudtam rólad…

– Édesanyám, én szerencse vagyok magának?

– Az, mert szeretsz. Én is szeretlek – és megsimította a borzos fejem.

Délután egy óra van. A Pobeda órám ezt pontosan mutatja. Tiszával a csónakot toljuk befelé a Tisza vizére. Horgászni indulunk nagy buzgalommal, még a zsebrádiómat is magammal cipelem. Ez azt jelenti: ha hal nem, de zene, az lesz…

Csendesen suhan „Évike” csónak a Tisza holt ágába. Ez tele van elsüllyedt fákkal. Gondolom, kifogom életem nagy álmát, a nagy csukát. Lehorgonyoztam az egyik elsüllyedt fa mellé. Felszereltem a két horogpálcát. Az egyikre kishalat, a másikra egy lóférget tettem a jó kapás végett. A lóféreg nem a kedvencem, de azt mesélik, a harcsa is ráharap néha. Amikor elrendeztem a horgokat, ledőltem a csónakban lévő matracra és elkezdtem hallgatni a rádiót…

Elaludtam. Arra riadok, hogy a csónak majdnem felborul. Mind a két horgon kapás van. A húrok zenélve cikáznak a vízben.

– Tisza – rúgom meg az oldalát. – Ébresztő, ha nem akarsz a vízben kikötni!

Szegény úgy felugrott izgalmában, hogy bele is esett a Tisza még eléggé meleg vizébe. Mutatom, ne ússzon kifelé, hanem segítsen. Bele is jött a halászatba pillanatok alatt, mint a vadnyúlfogásba. Utólag büszkén beszámolhatok az olvasónak: fogtunk egy hétkilós csukát és egy ötkilós balint.

Javában barnul, mire felérünk a töltésre. Látom, hogy jön szembe velünk Évike nagyanyja. Megy hazafelé valahonnan. Messziről köszön vidáman.

– Kiskirály, jó h írem van a számodra.

– Mi lenne az, Ilonka néni?

– A drága Évikém írt. Neked is van egy levél tőle, méghozzá díszesen kifestve.

– Az angyalát, ez jó dolog – léptem közelebb Ilonka nénihez. – Adok én is valamit magának. Látja ezt a balint? Ez legyen a magáé.

Ilonka néni rám néz, mint aki csodát lát maga előtt.

– Kiskirály, netalán négylevelű lóherét találtál? Azért van e nagy szerencséd?!

– Eltalálta, leltem, méghozzá hármat is! De nem értem, ennek volna ilyen nagy varázsa?

– Nem igen. De mindenesetre szeret téged az Isten.

– Honnan tudja?

– Onnan, ahogyan Évike ír rólad, mint egy királyról. Ez már nem véletlen.

– Mikor kaphatom meg a levelet?

– Ebben is szerencséd van, mert a levél itt van a táskámban.

Letette a kapát a válláról és a táskából elővett egy tiszta zsebkendőt. Ebben lapult életem első levele, amelyet úgy vettem át, mint a kincset. Forróság járta át szívem, azt sem tudom, hogy ment el Évike nagyanyja. Csak azt éreztem, egy hal már nincs a vállamon. Ezzel befejezem a mai nap az írást, nem akarom ma folytatni. Holnap írom meg, mi volt a kékszínű cicomás levélben…

A kék színű levél varázsa

Csodálatos este van. Még apámat is meglepik és elbűvölik az illatok, amelyet az olajban sült hal áraszt.

– Mi van itt, halljátok! – lép oda anyámhoz. – Netalán bankot rabolt a fiúnk?

– Nem, de nézd apjuk ezeket a csuka szeleteket, mintha Mátyás király konyhájában lennének. – Apám nem szólt semmit, odajött hozzám és ennyit mondott:

– Látom, nemhiába születtél burokban! Egy ideig nem értettem, mit is jelent ez. Akkor tudtam meg, amikor egyszer véletlenül hallottam az egyik rokontól…

Ültünk az asztalnál, előttünk olyan tál hal, még Tisza is megbámulja. Anyám a nagy csuka fejet kisütötte, és Tisza elé helyezte. Tisza először furcsán ránézett anyámra, nem viccel-e vele. Anyám meg rámkacsintva int.

Boldogság uralkodik a házunkban, mert senki nem éhezik. Aki tudja, mi az, amikor nincs, az azt is tudja, mit jelent a van. Látom, apám odalép anyámhoz és súgja a fülébe:

– A kiskirály még viheti valamire, ha Isten akarja…

Koromsötét van. A telihold lenyugodott már a közeli határ szélében. Elővettem a zseblámpámat és kisomfordáltam a kék levéllel abba a szobába, amit nem használunk soha…

A kezemben az illatozó kék levél. Mondta is Ilonka néni: ezt a zsebkendőt vasárnap fogja használni, ha megy a templomba.

Leültem a kiságyra, amelyiken édesapám szokta az újságot olvasni, amikor kint rossz az idő és nem akar bemenni a tisztaszobába. Beleizzadok, amire felnyitom a levelet. Közben szívem is elkezd kalapálni, mint régen is tette, ha Évikéről volt szó. Belőlem se lesz űrhajós, esetleg csak egy szerelmes ember.

Ezt olvasom: “Kapitány!” Aláhúzva háromszor, háromszínű tollal. Piros, fehér, zöld színűekkel. Ez meglepő számomra, mintha nemzeti ünnepen lennék. Továbbá ezt is olvasom. “Kiskirály, szerelmem, boldogságom”. Olyat néztem a lámpámmal, hogy kialudt örömében. Nem lepődök meg, tudom, oldalba kell vágni és megint fog világítani. Oldalba is vágom szegény lámpát, hogy az elem kicsúszott az oldalán. Így van ez, ha siet az ember. Hála Istennek, öt perc alatt megreparáltam. Most kiégett a körte benne. Nem jó, ha egyszerre sikerül minden. Újabb öt perc, ismét világít, mert volt tartalék körtém…

Ezt olvastam: „Úgy szeretlek, kiskirály, az már beteges. Képzeld, egyszer úgy kezdtem el az imát: kapitány! Volt egy másik eset is, nem felejtem el

soha. Megkérdezte tőlem az egyik tanár, hogy hívják édesapámat? Mint egy bölcs így feleltem: Kiskirálynak! Erre olyan kacagás lett az osztályban, hogy az egyik fiú kiesett a padból. Tudd meg, kapitány, éjszaka is közel jössz hozzám, szinte érzem a bőröd illatát. Nappal meg oly távol vagy, mint a Tejút fénye. De tudd meg, szeretlek!"

Ezután van vagy öt szó úgy összehuzigálva, ami nem tudom, mit is akar jelenteni. Csak kibögöztem. „Álmomban is téged látlak szüntelen." Belemelegedtem a levél olvasásába, észre sem vettem, hogy Tisza is ott ül mellettem és figyeli a mozdulataimat.

– Kapitány, Évike beteg?

– Honnan veszed ezt, kiskutyám?

– Onnan, én is voltam szerelmes, nem is egyszer, de ilyeneket soha nem tudtam volna írogatni.

Ezen eltűnődtem. Közben az elem leült. Ennyi elég is volt a mai levélolvasásból, mert már fél tizenkettő.

– Gazdám, öreg kutya vagyok és azt állapítom meg: Évike egyben zseni is.

– Mondd, Tisza, és miben?

– Abban, ahogyan téged tud bolondítani, úgy, mint saját magát is…

Megbűvölten, gúzsba kötve…

Olyan éjjelem volt, mint még soha. Sokat álmodtam és ébren voltam. Nem tudom, mi van velem. Úgy tűnik – álmodom. Vagyis teljesen összekuszálódott bennem minden. Egy biztos: fülem hegyéig szerelmes vagyok. Aki ezt nem próbálta, nem tudhatja, milyen szerelmesnek és boldogtalannak lenni.

Délután van, mégis Évike jár a fejemben. Mi lenne velem, jutott eszembe, ha mondjuk Évikét más is szereti. Begerjedtem ettől a gondolattól. A vérnyomásom a fülemen keresztül fújhatott. De ilyen nincs. Nem lehet. Ő azért született meg, hogy csakis egyedül engem szeressen, és senki mást…

Hirtelen kirázott a hideg. A fiú az, aki a lekvárt kavarta. Úgy bámulta Évikét, majd felfalta. Csoda, hogy az üst fel nem borult. Megint kirázott a hideglelés. Gyorsan elindultam a kúthoz, hogy teleigyam magam és megmosakodjak a hideg vízben. A hideg víztől kicsit magamhoz tértem, de belül izzott a parázs. Mérgemben elindultam gyomlálni a sárgarépát. Szedtem is a gazt és észre sem vettem, hogy több benne a sárgarépa, mint a gaz. Mondta is édesanyám:

– Milyen okos vagy, kisfiam, látom, egyben ritkítod is a sárgarépát. Főzök is egy jó zöldséglevest pergelve. Úgyis akartam már készíteni. Viszek be karalábét, te meg hozd be, amit kiritkítottál.

Ha tudná anyám, hogy a sárgarépákat mérgemből húztam ki, akkor megpukkadna a kacagástól. Ezen elmosolyodtam. De belül éget a tekintet, ahogy a fiú szemével vetkőztette Évikét…

Gyorsan összekapdosom a sárgarépát, hogy bevigyem anyámnak, mivel szeretem a zöldséglevest, fiatal zöldbabbal és zöldborsóval.

Tiszával elvonulok egy csendes helyre, ahol ketten lehetünk.

– Mondd, Tisza, de komolyan, ezek a lányok, mint Évike is, teljesen meg tudják hülyíteni az embert?!

– Figyelj ide, kapitány. Évike varázsló. Még rám is hatással van. Pedig tudod, én a szomszéd Bözsikébe vagyok belehabarodva, abba a félkorcs bernáthegyi lányba. Évike egy kaptár. Vonzza az ilyeneket, mint te. Belehabarodtál ebbe a lányba. Tégy, amit akarsz, én még a közeledben sem akarok aludni. Nem telik el egy óra, máris motyorogsz: így Évike, úgy Évike. Jobb nékem kint aludni a tornácon. Ott legalább kihasználom az éberségem. A múltkor is a szomszéd macskája lopni akart. Elkaptam, de el is engedtem: egy nyomorék macskát szégyen lenne hajkurászni.

– Kapitány, illene a levélre válaszolnod.

Ez meglepett.

– Mit is tudnék én arra a levélre válaszolni?

– Ha a felét leírod, amit éjjelenként sutyogol, akkor ez a világ leghosszabb levele lesz. Ha nem is a leghosszabb, de a legszerelmesebb, az biztos.

Elpirultam…

– Hogyan kezdjem el a levél írását?

– Mint Évike is tette. Kezdjed a levelet azzal a verssel, amit a múltkor írtál.

– Azt magamnak írtam.

– De szívből jött, az a fontos, a fruskák az ilyeket szeretik.

– Megpróbálom, de ha nem sikerül, elkergetlek a háztól.

Évike, szerelmem!

E megszólítás szerintem jó lesz. E levél a lélek levele, az egyénhez, akit szeretek. Évike fogalom, áldás, királynő. Istenem, mit is írjak? Írjam, hogy szeretem. Ezt mindenki tudja. Így folytatom:

Küldöm e verset szívemből, hogy vigasztaljon:

Álom

Mit a szívem sugall, szám reszketve vall, csak a csillagos égbolt, mely látja az álmomat,

Csak az tudná közölni, ki fenn van az égben, hogy milyen nagy a remény, mely hozzád fűz engem.

Ne hidd, hogy elhagylak, mint rózsát a szirma. Az én hű szerelmem hamvát nem hullatja.

Csak a te lelked, mi boldogíthat engem, hogy hű szerelmem benned vigaszt leljen.

Ne fordítsd el arcod, hogyha rád tekintek, kincset érő szerelmet az életem váltja meg.

Minek gyötörnél egy életen át, ha boldog akarsz lenni, csak gyere én hozzám!

E vers nyújtson Erőt, Hitet és Szerelmet.

Alulírott: a kis kapitány.

Szüreti bonyodalmak

Október tizenkilencedike reggele van. Onnan tudom, a kisrádióm mondta be. A fogam mosom, amikor édesanyám rám szól:

– Kiskirály, leveled van, méghozzá rózsaszínű.

Olyat nyeltem és olyat csuklottam, hogy megállt a lélegzetem.

– Mikor kaptam a levelet? – kapdosok levegő után.

– Ma reggel, Ilonka néni küldte neked. A csomagban volt, amit Évike küldött.

Gyorsan odaszaladtam anyámhoz, hogy mutassa a levelet.

– Kisfiam, legalább a fogkefét vedd ki a szádból. – És úgy nézett rám, mint Évike szokott, mikor hülyeséget csinálok. Gondosan becsomagolt levelet vett elő egy zsebkendőből. Rögtön tudtam, ez az Ilona nénié. Átvettem a levelet, oly érzéssel, hogy anyámnak könny csillant meg a szemében…

– Tessék, te széltoló, eredj, olvasd el – s nagyot koppintott a fejem búbjára. Úgy iszkoltam befelé a szobámba, mint a pulikutya. Hanyatt vágtam magam az ágyon, s élvezettel nyitottam fel a levelet.

Ezt olvastam bevezetőnek: „Kapitányom, szeretlek!" Ez meglepte szívem, s fájni kezdett a boldogságtól. Ilyen levelet az tud írni, aki beteg vagy őrülten szerelmes. Utóbbi az ki van zárva, mert így folytatódik: „Kapitány,

úgy gondolok rád, mint királyra, aki fehér lovon vágtat felém." Érthető, hogy Évike nem valami fiúfaló…

A vége felé ezt olvasom: „Kapitányom! Péntek délután érkezem. Várlak a nagyanyám háza előtti fűzfa alatt hét órakor." Igen, még annyi volt írva: „Köszönöm a gyönyörű verset, annyi csókot kapsz, ahány soros volt." Gondolom, legközelebb hosszabbra fogom írni a verseket, ha nem a líra fontos, hanem a mennyiség. Nem akarok költő lenni. Jobb nekem egy tüzes csók. Feldobott a levél tartalma, dalolászva mentem segíteni édesapámnak szőlőt szedni. Már akartam menni felfelé a létrára, amikor int az öreg király:

– Gyere csak, kiskirály.

Odamentem hozzá. Már messziről láttam, jó a kedve. Lehajolt és egy lapulevél alól elővett egy hosszú nyakú literes üveget, majdnem teli borral.

– No, te nőcsábász, húzd meg ezt az üveget.

Ránézek kételkedve, viccel-e! Rámkacsint és a kezembe nyomja az üveget.

– Igyon először, édesapám.

– Mit gondolsz, a híja az hová tűnt el?

Nem kérettem magam, húztam is egy jót az üvegből.

– Látom, nem vagy szívbajos. Így délig ki sem fog tartani…

Dúdolászva, fütyörészve szedtük a szőlőt. Össze is gyűlt estére vagy ötmázsányi. Apám úgy méregette a szemével a fürtöket, mintha csipkebogyók lennének télire C-vitaminnak.

Apám sokszor megdorgál, de úgy szeret…

Hat óra körül van az idő, fele szőlő le van szüretelve. A létrára akartam felmenni, amikor odalép apám.

– Hagyd fiam, legyen kétnapos ez a szüret. Téged vár a gyönyörű leendő menyem.

Szerencse, hogy nem voltam a létrán, mert bizonnyal leszédültem volna a meglepetéstől.

– Ezt meg maga honnan tudja, hogy Évike itthon lesz?

– Fiam, én csak azt nem tudom, amit nem akarok tudni – és sunyin elsomfordált, nehogy a másik üveg bor megsavanyodjon…

Majdnem sötét van. Úgy lépkedek Évikéék felé, mintha díszkivilágítás lenne az utcában. Messziről látom, várnak rám. Azt is érzem, Évike magában van a lócán. Oly biztosra veszem, minthogy ma szőlőt szedtem. Belépek a fűzfa ágai alá. Arra a helyre, ami úgy nyel el bennünket, mint a sötét lyuk a csillagokat. Érzem Évike illatát, érzem a szerelmet…

Mennyi lenne elég a jóból, nem tudom. Arra lettünk figyelmesek, nem messze tőlünk köhög valaki. Súgja Évike:

– Ez nagyanyám. Bizonnyal megsokallta a csókokat, amit tőlem kaptál.

Ez az asszony egy áldás, nem jött oda, csak ennyit mondott:

– Évike, még friss tejcsit kell innod.

Úgy mentem hazafelé, mint fülemüle. Dalolászva, megbódulva, hogy holnap befejezzük a szüretet, amit elkezdtünk apámmal.

Egy órát forgolódtam az ágyamban, míg elnyomott az édes álom. Szépet álmodtam, leírni képtelenség...

Bográcsból kifelejtettem a sót

Ilonka néni van nálunk. Apám invitálja a szüret befejezéséhez.

– Lenci, ne bolondozz! Még hogy szedjem a szőlőt?!

– Visszautasítanál ilyen ajánlatot, amikor óriási vadnyúlból lesz a bográcsos elkészítve?! Életed legfinomabb nyúlpaprikását utasítanád vissza. A nyulat öreg barátom lőtte a reggel. A párom szeret finomat készíteni. A nyúl vadasan fog párologni a bográcsban.

– Te az ellenségedet is meggyőznéd! Maradok – kacagta el magát Ilonka néni. – Margitka, úgy tud főzni, mint egy mesterszakács!

– Csend legyen, mert jön!

– No és? Tudja ő ezt jól!

– Férjem uram, a nyulat lemértem, 7 kiló feldarabolva, ezt oszt lehet fűszerezni! Olyan ez, mint egy csoda az éhező gyomornak.

E beszéd nem sokat számított számomra, csak úgy leírtam…

Hallom, nyikorog a kisajtó. Arrafelé sandítottam. Évike jött teljes díszben. Rajta egy pongyola, amit lusta pókok szőttek. Alatta piros fürdőnadrág és fekete melltartó körvonala látszik. Mintha szivárványt látnának szemeim. Meg is néztem magamnak, mintha festő lennék, hogy ne felejtsem el. Odajön hozzám Évike és ennyit mond:

– Kapitány, megbolondítottál. Egész éjszaka azt álmodtam, a karjaidban alszom…

Anyám kavargatja a bográcsot és ízlelgeti. Int, mint egy tündér.

– Gyere, kisfiam, felfűszereztem a nyulat, de sót keveset tettem bele, majd azt később beleteszed. Ide teszem a székre.

Jókedvvel szedjük a szőlőt. A munkám: a bográcsfelügyelete, a szőlő darálása és a hordása. Lesz mit csinálnom! Fő, hogy itt van Évike! A tegnapi

szőlő is itt maradt darálatlanul, mert a tegnap még szivárgott a kád. Évike a darálóval szemben szedi a szőlőt, a kád közelében. Úgy darálom lefelé a fürtöket, mintha ellenségeim lennének. Erre akkor jöttem rá, amikor már csak négyvedernyi maradt. Ez a piros micsoda a pongyolán keresztül úgy látszik, hogy megőrjíti az embert. Szerencse, hogy nem létrán kell mászkálnom, így csak néha botlom meg.

Apám kiált, hogy hozzuk fel a pincéből a kétszázliteres kádat, sok a szőlő, nincs hová darálni. Intek Évikének, segítsen. Ügyesen lép le a létráról, az ölemben szedi össze magát. El is neveti magát Ilonka néni és mondja anyámnak:

– A kiskirály egy védőangyal.

De hirtelen el is komorodott, mert anyám rákacsint figyelmeztetőleg.

– Hagyd őket, Ilonka, fiatalok, hadd élvezzék az életet!

Lementünk a pincébe. Innen kell, hogy kiinduljon az alagútrendszer. Egyébként ez minket most egyáltalán nem foglalkoztat. Végre együtt lehetünk, közel egymáshoz. Úgy ölelem Évikét, mint ő engem. Ez azt jelenti, mindketten ugyanazt akarjuk. A csókokat leírogatni felesleges. De a pince hideg levegője felforrt, mint a katlan.

Úgy simítom Évike combját, hogy elpattan a gumi a fürdőruhán.

– Kapitány, leesik a fürdőnadrágom!

Ez engem nem zavar, gondolom, de megértettem: itt a baj a közelben.

– Van itt egy vakablak, tegyük oda, majd hazakerül.

Bele is egyezett Évike. Pillanatokon belül át is nyújtotta a világ legnehezebb pihéjét. Elhelyeztem a vakablak közepén. Ott, ahol apám őrzi nagybecsű borait. Évike annyira örül, szinte egymásba olvadunk. Érzem azt a helyet, amit az előbb még takart valami semmiség…

Tisza csaholására rezdülünk össze.

– Gyertek már, nincs hová darálni a szőlőt.

Öt perc múlva kábultan daráltam a frissen szedett szagos szőlőfürtöket. Észrevettem, hogy Ilonka néni súg valamit anyámnak. Az így felelt, meghallottam:

– Ne törődj velük, még gyerekek.

Ilonka néni úgy tűnik, meg is nyugszik, de látszott, hogy bolhát ültetett anyám fülébe. Minden a legnagyobb rendben történik…

Édesapám odalép a bográcshoz, megkavarja, s kivesz belőle egy fakanállal.

– Kiskirály, ez a bográcsos sótlan – s nagy barackot nyom a fejem búbjára. Elpirulva mondom:

– Sok a teendőm, elfelejtettem beletenni a sót.

Jól megsóztam az illatos bográcsost. Apám morgott is egyet a bajusza alatt:

– Bitang ez a fiú, olyan, mint én is voltam…

Anyám tálalja a bográcsost, mintha lakodalomban volna. Figyelem, súg valamit Ilonka néninek. Az megretten, és figyelni kezd. Látom, fújogatás nélkül kezdi enni a nyúlpaprikást. Valami történhetett, mert suttyomban odaül Évike mellé és mond valamit neki. Évike így beszél:

– Mit tegyek? Elszakadt a gumija.

Anyám olyat nyelt a forró bográcsosból, hogy feljajdult.

– A fenébe, de meleg! – s elkezdi fújni az üres kanalat…

Körülbelül két óra múlva végeztünk a szürettel. Apám jól érzi magát, s így fakad ki örömében:

– Hozok egy kis földi boldogságot néktek. Megkezdek egy üveggel a húszéves boromból.

Gondolom, ezt sem csinálja mindenkor! Arra a pár üveg borra nagyon ügyel. Eltűnt a pince irányába. Pár perc múlva visszatért furcsa jókedvvel és sunyin felém nézve. Odament anyámhoz, súgott neki valamit. Az meglepődött és el is sápadt. De utána elkezdett jóízűen kacagni, oly élvezettel, hogy Ilonka néni megkérdezte, hogy mit kacag. A titok megfejtése után ő is elkezdett kacagni. Másnap jöttem rá, az elszakadt gumi az oka mindennek. Hirtelenjében oda dugtam el a fürdőnadrágot, ahol apám az értékes borait tartotta és ő azt meglelte. Innen ered az apám előtt elismert tekintélyem.

Két meghívó a szüreti bálra

Behallom a szobámba Tisza ugatását. Hallom, ismeri az illetőt. Kinézek az ablakon: apám beszélget a klubvezetővel. Mind a kettőnek jó a kedve…

– Lenci bácsi, akkor adja át az üzenetet, ha nem meri elvállalni, muszáj vagyok másat keríteni helyette.

– A fiam ne merné vállalni, amikor még az apjától is nagyobb nőcsábász?!

Ez igen, reggel ilyet hallani! Gyorsan, mint egy kenguru, kint teremtem a tornácon. Amint látom, hogy apám felém fordul, lelassultam. Elkezdek ásítani, mint Süsü, a sárkány…

– Te nőcsábász, tudod mit tartok a kezemben?

Ha tudnám, nem izgulnék ennyire, gondolom.

– És mi van a kezében, édesapám?

– Két meghívó az esti szüreti bálra!

Olyat néztem a két díszes borítékra, majdnem hogy leléptem a tornácról…

– Mi az, fiam?! Talán nem is tetszik? Ennyi idős koromban én örültem, ha elszökhettem a bálokba, nem mint te, csősznek vagy meghíva.

– Csősznek?

– Ezért hálálkodhatol Évike nagyanyjának! Mert úgy engedi el Évikét a bálba, ha te leszel a csőszlegény, aki felvezeti a szüreti bálon…

– Édesapám helyesli ezt a meghívást?

– Nem helyeslem, mert nem engem hívtak meg. Belátom, megöregedtem. Megmondom előre, hogy rám szégyent ne hozz! Ha a szekéren ültök, amelyikkel bejárjátok a falut, inkább húzd meg a korsócskát, amelyik a szekér oldalán lötyög. Én is először úgy ültem a szekéren, mintha kínozni vittek volna. Szerencsémre a barátom megsajnált, s megkínált a fütyülős barackpálinkából, amelyik a szíve közelében lapult! Utána már úgy belejöttem a buliba, én mondtam a zenészeknek, melyik nótát húzzák!...

Pirulva, szégyenlősen eszem a rakott krumplit, tejfölösen, szalonnával, mert a házi kolbász az már elfogyott. Tiszával így is nagy élvezettel fogyasztjuk. Hogy ne halljam, megszólal édesanyám:

– Lenci, ez a gyerek nem fog kidőlni a sorból, ha Évikét fogja felkísérni a szüreti bálon?

– Kidőlni?! Adnék is én akkor neki kidőlést, az már biztos! A fiam, hogy kidőljön?! De jó, hogy szóltál. Van a konyhaszekrényben egy kisüveg balzsam elkészítve, add oda néki, ha majd megy a bálba. Orvosság az ilyenkor az ilyen bajokra. Mondjad neki a kivonulás előtt, igyák meg Évikével. Megsúgom neked, anyjuk, a fiunk és Évike fogja megnyitni a szüreti mulatságot.

– Honnan tudod?

– A klubvezető árulta el. Nehogy megmondd a kiskirálynak! Még berezel szegény. És ne feledd az orvosságot, s mondjad, mástól el ne fogadjon itókát! A fiúk ilyenkor olyat is csinálnak, összekevernek löttyöket. Attól még az ökör is kidől, nemhogy az ember! Egyszer az ismerősömet is megitatták, amitől a cimbalmot kezdte ölelgetni. Még most is emlegetik a legények. Tudod, nem leszek itthon, így rád bízom a fiút. Évikének is mondj pár jó tanácsot.

– Ne félj, bízd csak rám.

Édesanyám intő szavai fogadtak bennünket.

– Fiam, van egy íratlan törvény: a becsület törvénye! Ehhez tartsd magad és hallgass a lélek sugallatára. Ő tudja, hogyan kell cselekedned és döntened.

Úgy fel voltunk világosítva, mint a diplomaták kiküldetés előtt.

Még hogy szégyelltem volna magam a szekéren! Pont fordítva van: arra is jutott erőmből, hogy néha arcon csókoljam Évikét. Hallottam is, mikor az egyik csőszfiú mondja:

– Ez a kiskirály egy mázlista. Úgy ül Évike mellett, mint cowboy a lován.

Azt is hallottam, amikor a másik fiú mondja:

– Én majd lefűzöm Évikét.

Évike is hallotta a kijelentést és ennyit motyogott:

– Fűzöd te a nagyanyádat!

Este kilenc óra van. Az egyik felbuzdult zenész már nagyokat üt a cintányérra. Közben előlép a klubvezető és bejelenti: „A szüreti bált egy városi kislány fogja megnyitni és a falunk szülötte, a kiskirály!"

Én és Évike a sor végén állunk. Odajön a klubvezető és mondja: sorsolással mi jutottunk az első helyre. Hallottuk is, a fiúk közül néhányan zúgolódnak…

Mondom halkan Évikének:

– Egy pillanatra menjünk be a könyvtárba, mert meg kell igazítanod a hajadat.

Jött is egy szóra. Alig zárult be az ajtó mögöttünk, kihúzom, a zsebemből a szívek titkos balzsamát, s Évike felé nyújtom. Szemrebbenés nélkül elvette és a felét lenyelte az itókának. Követtem a példáját, Évike szólt rám, menjünk, mert várnak ránk…

Két sorban felálltak a csőszfiúk és lányok. Minket várt a közönség. Mint egy igazi lovag, megfogom Évike kezét, s előre vezetem. Hátranézve nagyot csettintek a zenészeknek: rajta!

Ez olyan jól sikerült, hogy a fiúk nem győztek csodálkozni. A csárdás az kicsit nehezen indult be, de Évike rájött a nyitjára, annyira, hogy úgy porzott a padló, mintha soha nem lett volna felseperve!

Gondolom, azt már kár leírnom, mivel érthető is: az a kislány nyitja meg a szüretet, aki az első volt a csőszleányok között a sorban. Megindult a szüret, nem is győztük a legényeket, a lányokat odakísérni az asztalhoz, ahol ki kellett fizetni a szőlősgerezdek árát! Mondta is másnap a klubvezető: ennyi hasznot soha nem könyveltek el, mint ezen a szüreten!

A feldíszített szüreti koszorúk is oly haszonnal keltek el, mint a tőzsdén.

Igaz, lett némi bonyodalom, de ez természetes dolog egy szüreti bálon. Évikével akart volna táncolni a fél klub. Még a részeges Sanyi bácsi is fel akarta kérni. Súgom az öregnek: „Megiszunk valamit, Sanyi bácsi!"

– Meg, fiam, menjünk gyorsan.

Kimentünk a klub mellett lévő borárusokhoz, mondom az egyiknek:

– Sanyi bácsinak kérek egy liter vörös bort.

– Rendben. De fizessem ki előre.

Mikor kifizettem, megkérdeztem az öreget:

– Ennyi elég lesz, Sanyi bácsi?

Nagyot csuklott az öreg és ennyit mondott:

– El-el-lelég lesz felőlem, fiam. – És ismét nagyot csuklott az öreg…

Hajnali négy óra van, amire megérkezünk Évike nagyanyja házához…

Évike csodásan tud csókolózni. A karjai, mint a polip karjai, úgy tapadnak… Úgy válunk el, hogy találkozunk a karácsonyi vakációban. Az elválás kerek egy órába kerül…

Megálmodott levél

November tizenharmadika van és péntek. Nagy pelyhekben hull a hó. Minden fehérlik. A nagy szemű pelyhek rátapadnak a fák és bokrok ágaira. A mai napon nagy munkát kell csinálnom, mert édesapám kedvében akarok járni. Így két zsák tengerit kell morzsolnom estig és ledarálni a malacoknak. Nem is volna ez nehéz munka. Az a baj vele, hogy az ember csuklója hamar megfájdul tőle…

Ahogy morzsolom a tengerit, össze-vissza járnak a gondolataim…

Azon jár az eszem, vajon mit is csinál az én kis Évikém?

Vigasztalóul előszedem a nyári emlékeimet. Van úgy, hogy kell néha egy kis kábító emlékezés, hogy ne fásuljon el az ember…

Ma bizony nincs semmi kedvem. Nem a munka teszi, valami belső nyomásra történik ez. Szerintem ilyenkor ítélkeznek a felső hatalmak bűneink felett…

Erre mondják azt, hogy bal lábbal kelt fel…

Édesanyám jön be a kamrába, ahol morzsolom a tengerit.

– Mi van, kisfiam, hogy ilyen szótlan vagy?

– Nem tudom, édesanyám.

– Megtörténik ez velem is. Ez azt jelenti, jó a szíved, s ilyenkor töltődik fel szeretettel és békességgel. Add ide a másik morzsolót, hadd segítsek, mert még elsírod magad. El ne felejtsem, mióta is írogatsz verseket?

Olyat néztem anyámra, hogy majd hanyatt estem a kisszékről.

– Ezt ki mondta magának?

– Hej, gyerekem, gondolod, nem látom azt a sok kilökött és összegyűrt papirost! Én is írtam valamikor pár verset, de oly régen volt, hogy az évek számát sem tudom, mikor is történt. Leltem egy verset a papírok között, aminek a címe: Éva. Ez nagyon tetszik. Kicsit lehetne csiszolni rajta, aki ért hozzá, de nekem így is tetszett.

Elpirultam. Érzem, ég a fülem.

– Édesanyám ezt a verset elolvasta?

– Nem volt ráírva, hogy titkos írás.

Kicsit megnyugodtam, mert látszott anyámon, tetszik az írásom…

– Édesanyám, az Éva verset is végigolvasta?

– Tudom is, és igazítottam rajta, mint profi költő. Figyeld, észreveszed-e a változást.

Ha én nem veszem észre, akkor ki?! Anyám elkezdte szavalni, mintha Petőfi Sándor írta volna:

Éva

Éva, embernek bordája,
Gyönyörnek, kínoknak hazája.
Te vagy az élet, a nagy varázsló,
Beléd furakodó élvezetek forrása.

Tested Vénusz, szemnek gyönyöre,
Csípődnek forrása maga az élvezet.
Testeden szétfutó szemeknek nézése,
Alakod gyönyörét villantja szemembe.

Te vagy az élet, életünknek lelke.
Szánk elsőnek mondja neveitek.
Tiéd a bűnnek első záloga,
Földi életünknek nagy mámora.

Csípődnek mozgása, szádnak fuvolája,
Szemeid nézésének forró masszázsa,
Ölelő karjaidnak szorító hatása,
Te vagy a testünknek hűsítő forrása.

Te vagy a szüzesség forró krátere
Zöld mezőnek fakadó gyöngyszeme.
Benned az érzés a villámló égbolt,
Mi a vágy? „Szerelem” – te tudod!

Elég egy nézés csillogó szemeddel,
Sóvárgó szíveket csavartok köréje,
Netán egy csók is elhagyja ajkadat,
Simuló tengernek mélyére álmodunk.

Fürdünk a testnek méhében,
Polipnak szívó ölelésében.
Kábultan szemeid a mélyből felragyog,
Szorító bilincsed, hozzád simulok…

Amikor édesanyám elszavalta a verset, elkomorodott, s kibuggyant a könnye, amit gyorsan letörölt a keze fejével. Nem szólt semmit, csak elkezdte gyorsabban morzsolni a tengerit. Ő törte meg a csendet vidáman és felszabadultan, mint egy gyerek.

– Hallod, kapitány! Remélem, ezt a verset elküldöd Évikének?

Érzem, elpirulok a fülem tövéig…

– Maga szerint jól meg van ez írva?

– Ha ilyet kaptam volna, akkor én lettem volna a világon a legboldogabb nő. Egyszer kaptam egy verset egy bohém fiútól. Csónakáztunk a Tisza egyik ágán. Elkezdte felolvasni művét. Rögtön észrevettem: összeszedett tákolmány. Nem szóltam semmit, csak jól meglóbáltam a csónakot és a poéta beleesett a vízbe, a a műve meg elúszott. Utána mondtam, folytassa, de látszott rajta: addig tudta, míg a kezében volt a papíros. Idővel én is megpróbáltam írni egy párat, csak úgy magamnak. Olyan négy-, nyolcsorosokat sikerült írnom.

– Édesanyám, gondolja, Évike megértené ezt a verset?

Nem kellett volna ezt kérdeznem, mert anyám mérgesen rámnézett, lecsapta a morzsolót, felállt és kiment. Olyan durcásan, mint amilyen Évike is szokott lenni néha. Körülbelül tíz perc múlva kinyílt a kamra ajtaja. Anyám jött be jókedvvel és vidáman. Kezében a kis zsebrádióm, a másikban egy kis pálinkáspohár. Benne valami barna, finom illatú ital…

– Ezt kóstold meg, te szomorúfűzfa! A tavalyi születésnapomról maradt meg. Francia konyak. Apád testvére hozta Pestről.

Ittam belőle szemrebbenés nélkül, oly élvezettel, hogy anyám fejen is koppintott.

– Te szoknyapecér, ha tudom, hogy így meghúzod, nem is hoztam volna!

– Hát édesanyám nem azért hozta, hogy megigyam?

– Azért, de ezt csak nyalogatva kell elfogyasztani.

– Akkor magának előre ki kellett volna jelentenie.

– Jól mondta apád a szüretkor: ez a fiú túltesz rajtam is! De hagyjuk a dumát, morzsoljuk a tengerit, mert mindjárt sötét lesz. Morzsoltuk is vidáman. Anyám még elmondott egy pár viccet is, ezeket nem írom le, mert elég pikánsak.

Este hét óra. Koromsötét van. Csak a fehér hó ad valami kevéske fényt. A vacsoránál édesapám kötekedett velem egy sort, mert a tanulással van kis problémám. Nem élek-halok a négyzetekért és a gyökökért. Inkább lennének helyette valami más tantárgyak…

Éjszaka Évikével álmodtam. Összeálmodtam tücsköt-bogarat…

Szombat szép reggele virradt rám. Arra ébredtem, hogy Ilonka néni van nálunk. Már ismerem a hangját, ezer hang közül is ki tudnám választani. Suttyomban odalopakodom a kulcslyukhoz és kezdtem figyelni. Látom, kivesz a táskájából egy nagy nejlonzacskót tele pukkantott kukoricával…

– El ne felejtsem, hogy itt van a levél is, amit Évike írt a fiadnak.

Erre nagyot dobbant a szívem.

– Két napja nálam van, nem volt utam erre és így csak hordoztam…

– A kukoricát mikor pukkantottad, Ilonka?

– Az este, a kenyérsütés után. Mindig teszek be a kemencébe pukkantani kukoricát, jó illatot kap a kenyértől. Itt egy cipó is. Ennek biztos megörül a fiad!

Engem bizony a levél érdekel! Gyorsan visszaszaladtam az ágyamhoz és felöltöztem, hogy valami ürügyet találjak és kimehessek megkaparintani a levelet.

Köszönök, de semmi jele annak, hogy a levélhez jussak. Mondom anyámnak: megyek, ledarálom a tengerit.

– Kiskirály! – szól Ilonka néni. – Te papucsban akarsz menni ebben a nagy hóban? – Akkor veszem észre: a csizmát elfelejtettem felhúzni. Sehogyan nem sikerült a levelet megszereznem. Azt meg már, hogy mondjam, láttam a kulcslyukon: van egy levelem! Már a kapuban jártam, amikor anyám utánam kiált:

– Ha visszajössz, kisfiam, kapsz valami fontosat, aminek megörülsz.

No, te boldogság, itt vagy előttem és mégsem láthatlak!...

Szivárvány a télben

Alig várom, hogy le legyen darálva a tengeri, hogy minél hamarabb elolvassam Évike levelét. Anyám ezt tudta jól, mert jött elém, hogy kinyissa a kisajtót:

– Hamar sikerült a tengeridarálás!

Ha tudná anyám, mennyi vesződésembe került! Még nekem kellett javítanom a darálót is, elszakadt a szíj rajta, azt is én cseréltem ki, hogy ne

kelljen megvárni a szerelőt. Bólintottam egyet, s betoltam a biciklit a zsákkal a kamrába. Anyám bezárta az ajtót és nagy boldogan átnyújtotta a várva várt levelet. Úgy vettem el tőle, mint a hímes tojást szokták a lányoktól húsvétkor. Meg is köszöntem illedelmesen. Látszott rajta, meglepődik, de nem szólt semmit…

Mint egy szöcske, bent termettem a szobámban, s élvezettel elkezdtem felbontani a levelet. Először is jól teleszívtam magam az illatával.

Ezt olvastam:

Kapitányom! Egyetlen szerelmem! Egy örökkévalóság telt el azóta, hogy nem láttalak. Hiányzol, mint a kenyér. Hiányzol, mint a levegő a tüdőmnek. Hiányzol, mint a betegnek az Isten.

Beleszédülök e sorok olvasásába. Észre se veszem, apám áll mellettem.

– Kapitány. Hagyd most abba a levélolvasást, ez csak téged melegít, kisfiam. Meghozták a tűzifát, azt le kell pakolni és behordani a színbe…

Szomorúan bámultam apámra, ő is meglepődött.

– Jól van, fiam, ha végeztünk, akkor folytatod, ahol abbahagytad.

Letörve álltam fel ágyamról, mint kiütött bokszoló. A levelet gondosan kettétűrtem, s betettem a belső zsebembe a szívem mellé…

Gyorsan hánytam a szekérről lefelé a tűzifát. Isten tudja, mennyi időbe telt, amire végeztem a munkával. Már anyám is hívott, hogy menjek ebédelni. Azt feleltem, fáj a hasam, nem kell az ebéd. Apám megbökte anyámat:

– Amíg ez el nem olvassa a levelet, enni sem fog!

– Makacs, mint te – morgott egy mérgeset anyám.

Ezt olvasom:

Szerelmem, te csodagyerek, meg vagyok teljesen bűvölve…

Még hogy Ő! Akkor én mit szóljak, amikor már az étvágyam is lecsökkent. Úgy óhajtom látni és érezni az én kis mókusomat!

Nyílik az ajtó, édesanyám jön be. Kezében kis piros tálca, azon gőzölög valami. Messziről észreveszem: ez nem más, csakis gőzön főtt gombócok.

Azok voltak. Összesen nyolc darab. Onnan tudom, egyszer már behozta nékem így anyám, amikor beteg voltam és lázas. Nem szólt semmit, letette a sámedlire és rámkacsintott. Amikor zárta befelé az ajtót, ennyit szólt:

– Isten legyen veled.

Gyorsan bekaptam egy gombócot és hirtelen lenyeltem. Ettől olyat csuklottam, hogy fennakadt a szemem.

Úgy elkezdtem csuklani, hogy meg kellett innom egy bögre vizet, hogy lecsillapítsa a csuklásomat. Ekkor egy verset vettem észre a következő lapon. A vers címe:

Érzelem

Ha tudja az ember, hogy érte van minden,
Minek e keserves, könyörtelen élet?

Könnyben úszik szemem, ha eltűnődöm rajta.
Minek sújt engem, szerelem haragja?!

Gyermeket ha bántják, elsírja az magát.
Csak az én szívemet könnyeim kínozzák!

Fura egy valami, mely gyötör szüntelen.
El sem tudom hinni, hogy ez a szerelem!

Ha rágondolok arra, hogy milyen is az élet,
Elszorul a szívem, s torkomban érzem.

Minek vagy te az? Mi nékem a szerelem!
Mégis csak érzem, hogy gyötörsz szüntelen!

Lassan leürül a tálcáról a gombóc, s vége felé közeledik a levél is. Nagy betűkkel ez van írva: Kapitány, a karácsonyi szünidőben találkozunk!

Utána meg kis betűkkel, alig látszik, ez áll: „Addig is ölelem a kispárnám, mintha te lennél. Úgy takarjon paplanom, mintha te takarnál. Úgy folyjon rám a víz a csapból, mintha te öntöznél és simogatnál."

Az élet kincsesbánya

Én érzem: Isten szeret, mert próbára tesz. Örülök ennek, mert tudom, ez jó nekem…

Tisza furcsán ugat. Kinézek az ablakon, szinte semmit sem látok. Kint nagyon hideg van, az ablak jégvirágos. Sokan nem is tudják: az az ablak párásodik be és sok rajta a jégvirág, amelyik gyengén van fűtve, és mindenhonnan szellőzik a korhadt lyukakon. Tévedés ne essék, nálunk nincs hideg, de a meleget se szeretjük. Olyan emberek vagyunk, még kánikulában is csak 28 fokig szeretjük a meleget. Ettől melegebb hadd

legyen a sivatagban! Az előbb megnéztem: kereken 18 fok van a szobában. Ez a boldogság a családunknak.

Évike jár az eszemben. Idevarázsolom a szoba közepére és beszélgetek vele. Látom gyönyörű formáit, hajának szőke fürtjeit, kék szemének sugárzását, ami úgy bemelegíti a szobát, mintha 28 fok lenne árnyékban…

December ötödike van. Mikulás napja. Már régen nem tartom e napot. Ez a gazdag gyerekek ünnepe. Nem vagyok gazdag, vagyis apámék nem. Örülünk, ha arra telik, amire nagyon kell a pénz…

Csak emlékből tudom, milyen is a Mikulás-napi ajándék… Titkon, belül a lelkemben még mindig vágyok egy kis szeretetre és egy kis ajándékra.

De hagyjuk az érzelmeket, mennem kell behozni fát és jó füstös szenet a vaskályhába. Ez a szén úgy ég a vaskályhánkban, hogy teljesen megbolondul tőle. A múltkor mérgemben rátettem több mint egy fél vödörrel. Ennek a kályhának az a baja, ha kialszik benne a tűz, ennek annyi. Utána még a hó sem olvad meg rajta. Szóval mérgemben, mert 8 fok volt a szobában, ráraktam egy fél vödör szenet az égő fára és kimentem valamiért. Vagy húsz perc múlva megint betévedtem a szobába. Uram teremtőm! A kályha félig piroslik. Mit csináljak? Ez elolvad örömében… Jó, hogy vág az eszem. Gyorsan kinyitottam az ajtaját és egy nagy könyvvel elkezdtem legyezgetni…

Tisza ugat és kaparja az ajtót, biztos be akar jönni. Előveszem a csizmám, s dugom bele a lábam. A jobb lábas fenn is van, dugom a ballábast, nem megy bele a lábam. Mi a csoda történt ezzel, nem talán a macska fialt bele? Hirtelen kiborítom a padlóra. Egy öklömnyi kis doboz esett ki belőle és egy arasznyi ezüstpapírba göngyölt faág. No ezt ki tehette bele? A Mikulás biztosan nem, mert mi azzal már rég felbontottuk a szerződést. Vagyis ő mondott fel nekünk. Azért ide járni hozzánk, hogy megnézze a lyukas csizmámat, azért bizony nem érdemes strapálnia magát…

Figyelem, a dobozka olyan a parfüm illatú, mint Évike levelei. Kalapálni kezdett a szívem, azt hittem, elrepül.

A dobozka át van kötve háromszínű cérnával, mint az egyik levél is volt. Piros, fehér, zöld. Kibontom a csomagolást és egy picurka kis medve esett le az ágyamra. Szó szerint rám mosolygott a barna fejével. Kezében egy vándorbot, hátán kis hátizsák, nyakában kis piros masli. Igen! Kék nadrág van rajta, sárga ing és a medvécskének a hátához egy picurka cetli van hozzákötözve. Gondos tűrögetéssel…

Kibontom, és ezt olvasom: „Kis medvécském, kapitányom, szeretlek!"

Istenem! Villámlik át az agyamon. Ebben a dologban anyámnak is benne van a keze… Mert tisztelem a Mikulást, övé legyen a dicsőség, enyém az elismerés. De ezt valakinek bele kellett tenni a csizmámba!...

Nyílik az ajtó, anyám lép be rajta. Rám néz, végigmér és megszólal:

– Mit szólsz ehhez fiam, ehhez az ajándékhoz? Ettől szebbet még a Jézuska sem hoz neked!

Felnézek anyámra, mint tündérre, s ezt kérdem:

– Édesanyám, maguk összejátszottak Évikével?

– Tudod, fiam, valamikor hasznos az összejátszás, jobb egy marék pénznél.

Rátekintek anyámra és látom, hogy szeme megtelik könnyel. Többet nem is szólt semmit, kiment a konyhába…

A vaskályhában vidáman ropog a tűz. Hanyatt fekszem az ágyamon s szomorú vagyok. Üresnek érzem az életem, hiába gondolok Évikére. Fáj a szívem, mert látom, szüleim boldogtalanok… Nem azért, mert nem szeretik egymást. Nagyon is szeretik. Csak az a gond, az a belső nyugtalanság, az zavarja őket, a nincstelenség. Ezen csak Isten tud segíteni, más senki…

Tisza újból kaparja az ajtót, az előbb nem engedtem be.

– Gyere be, te hűséges jószág és ülj le.

– Gazdám. Hadd üljek fel az ágyra melléd.

– Üljél, te hős.

– Nem vagyok hős, csak szomorú, mint te.

– Honnan gondolod, hogy én szomorú vagyok?

– Magadat becsaphatod, de engem soha. Kihallom a szomorú sóhajaidat. Nem melegedni jöttem most ide, hanem megvigasztalni. Szívem szakad meg, ha látom, hogy te szomorú vagy…

– Kapitány! – ugrik fel Tisza boldogan. – Hagyd az érzelmeket. Írj levelet Évikének. Kaptál tőle ajándékot, köszönd meg – és boldogan végignyalta az arcom.

– Igazad van – jött meg az életkedvem. Bevezetőként ezt írom:

„Csillagocskám az éj közepében." Ez megtetszett, mivel nagyon szépek a csillagok a sötét, kék égbolton. Utána így folytatom: „Szeretlek, mint szegény emberek a meleg szobát". Ezt is írtam: „Soha ne fogyj el számomra. Nem úgy, mint a tűzifa." Belátom utólag, ezt nem jól írtam, mert mostanság inkább gázzal és villannyal fűtenek. Akkoriban nem így volt…

Évike se reklamált érte. Bizonnyal, mert így folytattam: „Évike, szerelmemnek tüze. Leveledet addig olvastam, amíg lehetett.

Nem is írok többet, mert kiszédülök a gondolatoktól, csak annyit még, szeretlek, mint Jézus szeret bennünket. Legyen az Isten veled…"

Itt a pillanat, hogy nem tudom tovább folytatni az írást. A következő részben mesélem el, ami nagyon megrázta lelkem. Annyit azért elárulok, idegen nő lép a színtérre.

A jövő, amit nem tudhatunk…

Nagy nap ez az életemben. Először megyek nagyszabású születésnapra. Egyik barátom ma este tartja a 18. születésnapját. Szülei úgy döntöttek: levágják a hízót. Ha születésnap, akkor legyen igazi!

Megtudtam, huszonnégyen leszünk fiatalok. A rosszmájúak között sem kicsi ez a szám. Tizenkét fiú hivatalos, összeültünk megszervezni a nagy bulit. Először is meghívtuk azt a fiút, akinek akkoriban volt egy hatalmas magnója. Én segítettem házhoz vinni világi magnót, ami még szalagos volt. Mivel másfajta nem is volt akkortájt. Ez oly luxusnak számított, mint a mai világban egy Ferrari kocsi. Megvolt a súlya is. Legalább 25 kiló. Ehhez jött a két nagy hangfal. Átvittem azt a fényzenét, amihez hét színes lámpa tartozott, ami a zenére szuperul működött. Úgy kidíszítettük a két szobát, akár lakodalmat is lehetett volna rendezni bennük. Megtudtam, három idegen lány is lesz az esti bulin. Megbeszéltem a barátommal, mivel nem járok senkivel, az egyik lány az én partnerem lesz. Bitangul hátba is veregetett a barátom és ezt mondta:

– Csak Évike meg ne tudja, mert felakaszt a fogasra…

– Honnan tudná meg?

– Én nem bánom, nekem itt lesz a Julcsám, azt épp elég lesz körbeugrálnom…

Délután öt órára beszéltük meg, hogy főpróbát rendezünk a zene szervezésében, hogy minden rendben legyen.

Délután fél öt van, én már teljes puccban vagyok. Apám félszemmel rám nézett egypárszor, már-már meg is szólalt…

Háromnegyed öt van. Járok-kelek, mintha szülészeten lennék. Kinyílik a szoba ajtaja, apám lép be rajta. Kezében hosszúnyakú díszes üveg, békebeli fajta.

– Figyelj, fiam, ezt nektek hoztam, nem akarom, hogy felsülj a többiek előtt. De jelentsd ki az ünnepeltnek: ebben tizennyolc éves bor van, és ezt csakis pálinkás pohárból dukál elfogyasztani. Ez olyan, mint a legjobb csók. Csak ízlelgetni szabad.

Az apám miket is tud?

– Köszönöm, édesapám, majd én előadom, bízza rám a ceremóniát.

Pont öt óra van, amikor átlépek az ünnepelt küszöbén…

Már vagyunk vagy tízen. Illendően köszönök. Épp akartam bemenni, ahol a magnó és a szerelések vannak, amikor nyílik az ajtó és egy csodás barna szemű és barna hajú lány lép be a szobába.

– Helló, fiatalok – köszön bátran és magabiztosan a lány. – Hol az ünnepelt?

– Itt van mellettem – bököm meg a barátomat. A bájos hölgy átnyújt egy csokrot, egy cipődoboz nagyságú csinosan átkötött csomagot az ünnepeltnek, és puszi jobbról és puszi balról. Látszik, az ünnepelt meglepődik, mint én is. Gyorsan magamhoz jövök.

– Ülj le, érezd magad jól – és közben gusztálom az idegen lányt. A lány nem teketóriázott, levetette a kabátját és felakasztotta a fogasra. Ekkorra bejött az ünnepelt anyja. Ahogy meglátta a lányt, odament hozzá, megcsókolta és így turbékolt:

– De megnőttél, Emmuskám, amióta nem láttalak. Anyukád hol van?

– Nem tudott jönni, vendégünk érkezett Pestről.

Súgom a barátomnak: ki ez a bűbájos?

– Második unokatestvérem. Oly régen nem láttam, meg sem ismertem volna.

– Kinél szállt meg?

– Anyám egyik testvérénél.

Fél hétre minden meghívott megérkezett. Az asztalok megterítve. A belső szobában van tálalva. A kintiben s a folyosón lesz a tánc. Az asztalok felől mennyei illatok töltik be a levegőt. Kész csoda…

Bejön az ünnepelt idősebbik testvére. Kezében egy alumínium fedő és fakanál. Hirtelen elkezdi ütni a fedőt a kanállal. Mindenki foglaljon helyet, mert megöregszik az ünnepelt. Sasszemekkel nézelődöm, hová is üljek. Ekkor Emmuska karon csíp és kijelenti:

– Kiskirály, melléd akarok ülni.

Úgy meglepődök, szinte reszket a lábam. Ezt hívják csodának, a legszebb lány pont mellém akar ülni…

– Nem bánom – húzódoztam, mintha kéretném magam. Megfogom a kezét és az ünnepelt közelében akartam helyet kinézni kettőnk számára. Emmuska rám kacsint, s nagyot lódít a karomon, újból kacsint egy furcsát.

– Gyere nyugodtabb vizek felé.

A faltól kissé sarok felé, ahol nincs az a nagy forgalom leült, s gyorsan csinált még egy helyet. Ez a lány gyorsan feltalálta magát, nem úgy, mint én.

Ahogy az ünnepeltet felköszöntötték, dicséreteket mondtak, sok jókívánságot, rögtön elkezdődött a koccintgatás.

Félórán belül jókedv lett úrrá mindenkin. A frissen sült kolbászt úgy villára felszúrva haraptuk. Onnan tudom, mert én is így tettem. Emmuska eleinte késsel, s villával küszködött, de amikor megkóstolta a 18 éves borunkat, úgy belejött az evésbe, hogy a kocsonyából a körmöt kézben fogta, úgy harapdálta a finom falatokat. Tíz óra felé tetőzött a hangulat. Mindenki táncolt a diszkó fénye mellett. Úgy állítottam be a fényt, alig lássuk egymást. Ezt nekem köszönhetik. Lehúztam a szabályozót, mintha

nem is lenne rajta. Az akkori technikánál volt egy kis baj is: ha vége volt a számnak, automatikusan kigyulladt egy lámpa. Ilyenkor elég világos lett a szobában. Ez sok mindenre fényt derített. Pláne, ha lassú volt a szám. Feltűnt, hogy itt is, ott is javában csókolóznak a fiatalok…

Ez történt velem is egy lassú szám közepette. Emmuska elkezdte csókolni a számat, oly hévvel, hogy nekem is muszáj volt cselekednem valamit, nehogy felsüljek. Ez párszor megtörtént. Ez neki nem is volt elég, ennek a városi szívtiprónak, hanem megfogta a kezem, és úgy vezette, hogy érintsem meg a feszes mellét. Ettől begurultam, mert éreztem, hogy még melltartó sincs rajta. Isteni szerencse, nemsokára vége lett a számnak és kigyulladt a villanykörte, ami bevilágította a szobát. Sietve leültem az asztalhoz, s egy nagy pohár ásványvízzel csillapítottam le forró testem…

Szerencsém volt az is, hogy egyesek megelégelték a lassú számokat és csárdást követeltek. Ez a kis ördögfióka észrevette, hogy ellenkezem e bitang dolog ellen. Váratlanul megfogta a kezem és így fakadt ki:

– Ne haragudj, kapitány. Tudom, ki vagy. Én Évikével tanulok együtt az egyetemen és a legjobb barátnőm.

Meglepődtem annyira, hogy az ásványvizet egyenest az üvegből kezdtem el inni…

– Akkor minek csináltad ezt velem, mondjad?

– Annyi jót és szépet hallottam felőled, hogy látatlanban is beléd zúgtam teljesen, bocsáss meg. Nem mondok el semmit Évikének, csak a buli után kísérj haza, légy olyan szíve…

– Elkísérlek, mert engem gavallérnak neveltek a szüleim.

Hajnali 3 óráig tartott a születésnapi buli. Utána szórakozottan bandukoltam a kis bestia mellett, hogy lekísérjem a nénje házáig. Észre sem vettem, hogy meg is állt Emmuska egy ház előtt és így szólt:

– Megérkeztünk.

Hozzám fordult és heves csókkal búcsúzott, nem törődve az éjszaka történtekkel. Alig tudtam kiszabadulni a kísértés hálójából….

Úgy fejezem be ezt a részt: megdöbbentett az élet valódisága. Felnyitotta a homályos szemem, ráébresztett, milyen könnyű elcsábítani egy embert. Ha az nem kőből van…

Karácsonyi meglepetés!

Feldíszítettem a karácsonyfát, amit az egyik jó haveromtól kaptam, aki az erdészeten dolgozik. Olyan jól sikerült, hogy anyám így szólt örömében:

– Kisfiam, még ilyen szépet és gyönyörűt soha nem láttam!

Igaz, bele is adtam szívemet, s lelkemet is. Tudtam, hogy Évike is meg fogja e fát csodálni. Megvártam, amíg anyám kimegy a szobából, akkor szemügyre vettem az alkotásomat. Azt állapítottam meg: ez a fa él. Ez a fa ide született a szobába, hogy hirdesse Isten fiának születését. Ez a fa boldogságot és hitet áraszt. Minél jobban figyelem, annál jobban tetszik. Szinte beszélget. Megölel és vigasztal. De ne vigyem túlzásba, hisz ez karácsony, nem fájdalom özöne. Örülni kell, ünnepelni a Kisjézuskával.

Ilonka néni úgy mondotta, Évike az esti busszal fog érkezni. Javában kinn várom a kapuban a buszt, hogy minél hamarabb találkozzam vele.

Jön a busz, de Évikét az utasok között nem fedezem fel… Elszomorodom, majdhogynem kicsordul a könnyem. A busz megindul, amikor Évike bukkan fel a busz mögött. Szőke haja felcsillan a fehér hó fényében, szinte aranykoszorú díszíti fejét. Mint a táltos a mesében, úgy repülök feléje. Forrón öleljük egymást.

– Kapitány, szeretlek! Sok jót hallottam felőled Emmuskától.

Majd' elájulok, amikor ezt hallom. Úgy tettem, mint aki hülye.

– Mit hallottál Emmuskától?

– Amilyen vagy, Kaptány…

Hirtelen jókedvem lett, mint még soha. Ahogy segítek vinni a két táskát, kétszer is arcon csókoltam Évikét oly ügyesen mind a kétszer, majdnem orra esek a nagy hóban.

Én hülye! Évikét akartam felcserélni egy fruskáért! Édesanyám kint áll a kapuban. Messziről köszönti a kis mókuskámat.

– Gyere beljebb, kislányom – és megkarolja Évikét, mintha lánya lenne.

A két táskát letettem a tornácon, s mondom Tiszának, ügyelje.

– Az üres holmit ügyeljem, nincs abban semmi finomság.

Mire bementem a konyhába. Évike egy hólabdát tart a kezében. Anyám meg így pletykálgat:

– Gyere, kislányom, nézd meg a Kiskirály alkotását – és megint karon fogta a szőkeségemet. Ahogy Évike meglátta a karácsonyfát, földbe gyökerezett a lába. Nézte, csak nézte. Nem szólt semmit, a két szeméből elkezdett folydogálni a könny. Látom, anyám is szorgalmasan törölgeti a szemét. Meglepődök. Tisza segített a helyzeten. Mérgesen ugatja a szomszéd macskáját.

– Margit néni, ez a fa olyan, mint a képeken.

Kopognak az ajtón, vajon ki lehet? Mert Tisza csendben van. Ez olyan valaki, akit Tisza jól ismer.

– Tessék – szól az anyám. Ilona néni jött be a szobába.

– Istenem, de gyönyörű ez a karácsonyfa! – Csak ezek után köszön illedelmesen. Odamegy Évikéhez, ránéz és ezt kérdi:

– Miért sírtál, kislányom? – Látszik, ő is mindjárt elsírja magát.

– Nagyanyám, a boldogságtól sírtam. Margit néni oly jó hozzám, mintha édesanyám lenne. – És újból sírásra fakadva megölelte a nagyanyját. Így történt, a karácsonyfánkat hárman is megöntözték a boldogság könnyeivel…

– Ilonka. Évike hadd jöjjön el velünk a templomba.

– Nem bánom, de előbb hadd öltözzön át.

– Elenged, nagyanyám?

– Ha a Tiszára elengedtelek, az Isten házába miért ne engednélek el?!

Szaladva, nagyokat csúszva értünk Ilona néni ajtajáig. Gyorsan kinyílt az ajtó és finom meleg ölelt körül bennünket. Helyet foglaltam az egyik széken, míg Évike átöltözik. Addig is elvettem egy szalagos fánkot, hogy az időt töltsem. Épp nyeltem lefelé a nagy harapás fánkot, amikor a fali tükörben olyat láttam, hogy a fánk megállt félúton.

Évike a belső szobában anyaszült meztelenül keresgélt valamit az egyik bőröndben. Isten a tanúm, nem akartam leselkedni, a fránya tükör a hibás, nem én! A fánk megakadt, a szívem kalapált, a lábam meg reszketett. No, kapitány! Most mit is cselekedj? Hogy a hajó se süllyedjen el, és a legénység is megmaradjon! Körbejáratom a szemem a vészhelyzetben. Megvan, vizet kell innom. Felkapom a csuprot, hogy segítségért Évikéhez fussak. Gyorsan kinyitom az ajtót. Szent pucér szilvamag. Évike a bugyogóját húzza felfelé. Nagy sikoly. Az ajtót becsapom, kezemben a csupor, hála a boros kancsónak, az megmenti az életem vörös vérével.

Kijön Évike a szobából.

– Kiskirály, ez nem volt szép tőled, hogy kopogtatás nélkül benyitottál. Ilyet többet ne csinálj, hallod-e szerelmem?!

Este kilenc óra van, mire kijövünk a templomból. Onnan tudom, Évike ölel és nézi az órám.

– Kapitány, le kellene mennünk nagyanyámhoz kántálni.

– Le fogunk menni, de előbb menjünk be hozzánk egy pár percre…

Anyám és apám már vártak bennünket. Elénekeltünk két éneket és a fa alól előkerültek az ajándékok. Évikének egy kis női karórát adtam, amibe édesanyám is besegített. Évikétől egy drága töltőtollat kaptam, amelynek aranyból van a hegye…

Egy rövid ének elkántálása után Ilonka néni nyitott ajtót. Csillog a szeme a boldogságtól, mint Jézuskát látná maga előtt.

– Gyertek beljebb, drágáim, foglaljatok helyet. Rögtön elénk tett egy tálcával a híres szalagos fánkból. Amikor megláttam, így fakadtam ki:

– Jaj, csak azt ne, Ilonka néni!

– Akkor hozom a friss túrós kalácsot mazsolával töltve.

– Az jó lesz, Ilona néni, azt szeretjük.

Úgy elteltünk magunkkal a kiságyon, csak a többszöri kopogtatásra lettünk figyelmesek. Ilonka néni volt az….

– Gyerekeim. Nézzük már meg, mi is van a karácsonyfa alatt!

Nagyon meglepett ez a mondat. Jó szívvel követjük a tündért. Évike olyat ölel rajtam, amikor megállunk a kis egyszerű fa előtt, mintha attól félne, hogy elszaladok. Az öreg tündérlány lehajolt a kis hokedlihez, ami a karácsonyfa előtt van és onnan felvett egy kis nejlonba csomagolt valamit és felém nyújtotta.

– Ezt a Jézuska küldi néked, kiskirály.

– Ez az enyém?

– A tiéd.

– Mi ez Ilonka néni?

– Nézd meg és meglátod.

Évike gyorsan kivette a kezemből a kis csomagot, és ügyes mozdulatokkal kibontotta. Egy nyakkendő volt benne. Azóta se láttam olyat…

Barnás alapon, felül srégen, lefelé három szín volt. Piros, fehér, zöld! Ez a nyakkendő akkor nekem nagyon megtetszett.

– Mit adjak ezért cserébe?

– Szeretetet az én kis bogaramnak – és elkacagta magát az öreglány.

– És mit kapok, drága nagyanyám? – toporzékolt Évike.

– Amit a Jézuska küldött – és a karácsonyfa ágai között kotorászott a nagyanyja. Leemelt egy nagy hatalmas diót. Szó szerint egy nagy, igazi, hatalmas diót.

Évike ránézett a dióra és kijött a könny a szeméből. – És csak ennyi az enyém?

– Nyisd ki, kapitányom! Nyisd ki, kapitányom!

Meg voltam lepődve, az biztos. Én se hallottam, hogy a dióban más legyen, mint dióbél. Addig piszkáltam, csavargattam, míg kettényílt a közepénél. Képzeljétek, két arany fülbevaló volt benne. Évike amikor meglátta, olyan csókot adott nekem, majd elestem! Habogva mondom:

– A nagyanyád adta…

– Nem baj az, fiam, fő, hogy örül neki az én kis drágaságom!

– Adok én magának is, nagyanyám még 100-at is.

Karácsony második szikrázó estéje van. Sétálva kísérem hazafelé Évikét, reggel vissza kell mennie az egyetemre. Újévkor fogunk csak megint találkozni. Nagy a megértés közöttünk. Egymást nézzük. Ez az igazi szerelem…

Érzem Isten segítségét, amely elhárította a veszélyt a születésnapi bulin. A főutcán sétálunk. Ropog a hó a lábunk alatt. Csillagos este van, de nagyon hideg. A Tejút csillagaiból is sok látszik, oly tisztán fénylenek, mint a csiszolt gyémántok. Egyszer csak egy hulló csillag esik le nem messze tőlünk a hó ölelésébe…

– Kapitány, a mi szerelmünk is ki fog aludni egyszer?

Erre nem tudtam, mit feleljek…

Évike intésére rezdültem fel. A közeli töltésen egy angyal megy fehér ruhában. Angyal. Nem álmodunk, mert mind a ketten láttuk, ahogy felénk néz és mosolyogva integet. Megható élmény volt, amit soha nem lehet elfelejteni…

Megérkeztünk a kis nyári konyhába, ahol olyan jól el tudjuk egymást szórakoztatni. Ez a kiságy többet ér a híres francia ágyaknál. Évike az úgy tudja masszírozni a fejem, s a nyakamat ujjaival, hogy boldogabb vagyok, mint Ádám volt a paradicsomban.

Az idő elszállt, megint a nagyanyja köhögésére riadunk.

Találkozunk az óesztendő délutánján. Addig is Isten legyen velünk…

A Biblia versben

Szállok a szélnek remegő szárnyán,
fényes csillagok ezüst szivárványán.
Fentről a mélylő kék tengert figyelem,
örvénylő habjában a múltat keresem.
Ki az, ki műve, mit szemeim látnak, ki
adott lelket végtelen világnak?
Eget és földet ki álmodott szépre?
Ki lehelt életet az ember szívébe?
Hat nap kellett hozzá, s megtörtént a
csoda: Isten e világot nékünk megalkotta.
Első nap teremté az estét s a reggelt,
másnap az égboltot, hogy vizet rekesszen
Ekképpen teremtett szárazföldet, hegyet,
állatot, madarat százat és ezret.

Hatodnap teremté meg ama képmását,
kit Ádám s Évának ismer egész világ.
Megtörtént mindaz hát, amit eltervezett:
Édennek ölébe emberpárt ültetett.
Meghagyta őnekik, éljenek békében,
csak tiltott gyümölcsöt soha ne tépjenek.
Mily nagy a kísértés Édennek kertjében,
árnylombú fák alatt, Isten dicsében.
Patak csobogása, két ember imája –
ez volt az Istennek rég elképzelt álma.
Gyönyörű almafa Édennek közepén,
törzsén kígyó kúszik sziszegve fölfelé.
„Éva, te asszony, embernek bordája,
nézd itt van a tudás csillogó almája!
Harapj bele, s tudd meg jobban az életet,
hidd el, ez az alma isteni szeretet.
Miért is ne lennél Istennek kegyeltje?
Kínáld Ádámnak is, hadd egyen belőle…”
Így esett meg a bűn. A kígyó rávette.
És Isten a kígyót átokkal megverte.
Kiűzetett Ádám Édennek kertjéből,
és vele Éva is gondtalan életből…
Átkozott lesz most már a föld temiattad,
keserves munkával súlyozod álmodat.
Éván lesz a bűnnek záloga mindvégig,
gyötrő kínok között szüli gyermekeit.
Szülte Káint első fiaként Ádámnak.
Utána jött Ábel, a juhok pásztora.
Ám fivére, Káin, orvul meggyilkolta…
Burjánzott ím a bűn testben és lélekben.
És az Úr az embert nagyon megvetette.
„Vesszen a sok bűnös,
vesszen mind egy szálig!”
Lent hullám tornyosul, fent villám cikázik.
Ám Noét az Isten igazán szerette,
mert magát ő bűnbe soha nem vezette.
Tisztelte az Urat, szerette családját,
s özönvízen ezért nyerte el hatalmát.

Épített egy bárkát, erőset és nagyot,
amelybe családját és állatokat rakott.
Megindult az eső, negyven napig esett,
az elkárhozott nép mind-mind odaveszett.
Az Ararát hegyén fennakadt a bárka.
Noé egy galambot bocsátott útjára.
Visszajött a galamb, csőrében zöld ággal,
Noé az Istennek áldozott hálával.
Szivárvány fénylett fel, az Úrnak pecsétje
„A Föld már megmarad!"
– dicsfénnyel ígérte.
Sokasodott a nép Istentől megáldva,
született Ábrahám, választott nép atyja.
Igazfélő ember, Istennek szolgája.
És az Isten fogta igen nagy próbára:
Bizonyságtételként áldozza fel fiát…
Áramhám hitében gazdaságra talált.
Ezután született Jákób, s fia József, ki az
éhhaláltól a zsidókat megvédte.
József volt a látnok, kit Isten szeretett.
Gonosz testvérei kezéből megmentett.
József a Fáraó álmát megfejtette,
így a birodalom hatalmát elvette.
Be is teljesedett a Fáraó álma:
A hét bő esztendőt hét sovány váltotta.
Jákób és fia éhségben szenvedtek,
gabonáért ezért Egyiptomba mentek.
József testvéreit jó szível megáldá,
Atyját s testvéreit házába fogadá…
Idő múltán meghalt József és családja.
Egyiptomban több lett a zsidóknak száma.
Félt is a Fáraó, s ötlött gonosz tervet:
Fiúgyermeket mind csak gyilkoljanak meg!
Ebben az időben született egy gyermek,
kit anyja kosárban víz tükörére tett.
A Fáraó lánya a fiút meglelte,
Mózesnek nevezte, szépen felnevelte.
Negyven évig nézte, a népe mint szenved.

Ekkor haragjában vérével fizetett.
Megrettent Mózes, hogy a Fáraó megtudja,
pusztába menekült, s lett juhok pásztora.
Háreb hegyénél épp nyáját legeltette,
égő csipkebokor megszólalt mellette:
„Ne, ne hagyd népedet
Egyiptomban veszni!
Én általam fogod onnan kivezetni.”
Mózes e szavakat megfogadta nyomban.
Áron testvérével elment Egyiptomba.
Csodákat művelt, úgy, mint Isten mondta.
Egyiptom népét sok csapással sújtotta.
Mózes népe pedig az Úrnak dicsével,
új hazába indult, csodáktól kísérve.
Adott Isten mindent, mi e népnek kellett,
Hogy negyven hosszú évig a pusztában élhessen.
Mózes az Istennek szavát megtartotta,
s az néki a tízparancsolatot adta.
Szeresd felebarátod úgy, mint te magadat,
Így az Úr is szeret és ád néked vigaszt.
Az Ígéret földjét Mózes megláthatta,
de oda eljutni már nem volt a sorsa.
Népét megáldva a hegyen meghala,
Hogy Jézsaunak a vezetést átadja.
Úgy történt hát minden, ahogy Isten mondta:
Harmincegy királyságot adott hozományba
Teltek az idők, s a nép egyre vétkezett,
közben egyre újabb, jobb királyt követelt
Sámuel volt, ki az első királyt felavatta,
Így lett Saul Izrael első királya.
Halála után meg Dávid lett a király,
és Jeruzsálemet tette fővárossá.
Dávid elleneit sorba mind legyőzte,
Nagy Jeruzsálembe templomot építene.
Isten meghallgatta, kinyilvánította:
„Fiad, Salamon lesz e templomnak atyja.”
Salamon Istentől kapott bölcsességet
Elkészült a templom, benne a szentéllyel,

Salamon tudását nem lépte túl senki,
Sába királynője is tisztelgett neki,
Salamon multával gyorsan züllött népe,
mert a többi király ugyanazt művelte.
Próféták hirdették Isten üzenetét,
de nagy csapások sem ébresztettek erényt.
Látva, hogy a zsidó nép csak elkárhozik,
az Isten Megváltó jöttét szólta nekik.
Próféták hirdették: „Messiás születik!"
Ám a hitetlen nép ebben is kételkedik.
Pedig történt csoda sok ama időben,
Illés ötszáz bálámot öletett meg.
A tüzes kemencét a három hívő túlélte:
de a népnél mindez ment gyors feledésbe.
Heródes alatt volt, hogy elrendeltetett:
a zsidó nép között népszámlálás legyen.
Parancs szólt: mindenki utazzon haza,
szülőfalujába, szülővárosába.
Élt ekkor egy szűz, a neve Mária,
aki Józsefnek volt már eljegyzett párja.
Prófétán keresztül lőn néki megmondva:
a Szentlélek által születik szép fia.
Istenfélő József álmot láta:
„Máriát ne űzd el, tested meg ne lássa!"
A különös álmot József megértette,
Máriát mindenben hűséggel követte…
Ragyogó érzés ébredez szívemben,
Karácsony csodáját, ha regélni kezdem.
Az emberi érzés csak akkor ily teljes,
ha mélyről születik, hittel, engedelmes.
Boldog az az ember, ki Karácsony éjjelén
pásztorokkal együtt Betlehembe megyen.
Nem kell oda vinni kincset, se hatalmat,
Csak egy szívet, melynek Jézus ad oltalmat.
Megszületett Jézus, Istennek szent Fia,
hogy e bűnös világot vérével megváltsa.
Jöttek a pásztorok – a csillagot követték –,
hogy a jászolnál a kisdedet köszöntsék.

Három királyokhoz is eljutott a hír.
Ezüstfény jelezte: Messiás születik.
Hitüket szikrázó csillag vezérelte,
A kisded és Mária üdvözlésére.
Meg is tudta a hírt Heródes ízibe:
Megszületett Krisztus, zsidók fejedelme.
Megijedt a király és a főemberek,
minden kisgyereket halálra kerestek.
Megálmodta József ezt a szörnyű dolgot,
családjával menten Egyiptomba futott.
Ott érte Heródes halálának híre,
s vissza Názáretbe vezette a hite.
Keresztelő János Júda pusztaságban prédikál,
s ismétli erős elszántságban,
Ézsaiás próféta rég mondott szavait:
„Térjetek meg! Mennyek országa közelít!”
Egész Jeruzsálem kivonult hozzája,
megkeresztelkedni bűneitől válva.
„Én ugyan csak vízzel adok keresztséget,
de, ki utánam jön, szentlélekkel éltet.”
A kis Jézus közben gyorsan cseperedett:
tizenkét évesen templomba léphetett.
Ekkor látta Atyja világát közelről,
mit szívében érzett, s áldott is már régről.
Harminc volt már Jézus, az Isten báránya,
Keresztelő János először így látta.
A Jordánban Jézust alámerítette,
hogy a jövendölés ím beteljesedjen.
Jézus, hogy a Jordán vizéből kiszála,
Az egek megnyílnak, galamb ül vállára.
Égi hang megszólal:” Fiam és örömöm!”
Egyszülött gyermekem, kiben gyönyörködöm!”
Negyven napig maradt Jézus a pusztában,
Imádsággal győzött sátáni magányban.
A galád Gonosznak hittel megfelele,
kísérteni már többé sohase merje.
Tizenkét tanítványt választott ki Jézus,
kik híven követték, tudták, Ő a Krisztus.

Szavát megtanulták, messze földre vitték,
mint az igazságnak édes-bús keresztjét:
Péter volt az első, őt követte András,
Jákób, János, Fülöp, Bertalan és Tamás,
Tadeusz és Máté, Jákób, Simon, Júdás –
így említi sorban őket a Szentírás.
Kánai menyegzőn történt meg a csoda,
a hat korsó vizet borrá változtatta.
És sok csodát tett még világ csodájára,
Isten hatalmának bizonyítására.
Ment Jeruzsálembe Húsvétnak napjára,
templomban fogadta kofák nagy lármája.
A csőcseléket mind ostorral kiverte:
„Atyám házában csak imának van helye!"
„Ki vagy te? – kérdezték –, hogy ilyet cselekszel?"
„A Megváltó vagyok. Szeretet vezérel…"
„És ha lebontják a templomot hajnalra,
felépítem újra éppen harmadnapra."
És hirdette Jézus az Isten országát.
Látóvá tett vakot és járóvá bénát.
A nép hitt neki. Csak a főpapok gyalázták.
Júdás harminc pénzért eladta halálát.
Pétert, a tanítványt egyszer megkérdezte:
„Mondd meg, ki vagyok én?
Kinek hisztek engem?"
Többiek ajkáról is szólt Péter szava:
„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia."
Az utolsó húsvét virágos reggelén,
nagy tömeg fogadta Jeruzsálem terén.
„Hozsánna Dávid fiának és áldás!
jött az Úr nevében, eljött a Messiás!"
Lázárt a halálból Jézus megmentette,
Bethániában volt eme csodatette.
Mária-Magdolna, Lázárnak testvére,
Jézus lábát drága olajjal hintette.
Utolsó vacsorán tanítványi körében,
így szólott Júdáshoz: „Te árulsz el engem!"
Péternek jövendölt: „Háromszor tagadsz meg."

Az meg esküdözött: „Nem, az lehetetlen!”
Vacsora után, Gecsemáné kertjében,
csak Jézus virrasztott megannyi kétségben.
Háromszor emelte szemeit az égre.
Hajnalban így szólott:” Jönnek immár értem!”
Júdás lépett hozzá, csókkal köszöntötte.
E jelre katonák fogták Jézust közre.
Péter az egyiknek a fülét levágta,
ám Jézus a sebet bíz begyógyította.
Jézust Kajafás házába kísérték,
hogy hamis vádakkal halálra ítéljék.
Tűrte, hogy kínozzák, üssék, arcul csapják.
„Te vagy Isten fia?”
Válaszolt: „Te mondád.”
A főpap erre megszaggatta ruháját.
„Káromolta Istent!” – körben kiabálták.
„Halál reá, halál!” – üvöltötte a tömeg.
Nem gondolva, mit tesz, mert vak volt és süket.
Péter kint ült, s nézte ezt a szörnyű dolgot
„Ismered?” – kérdezték, s háromszor tagadott.
Megszólalt a kakas, s Péter sírva fakadt.
Júdás bűnét bánva a halálba szaladt.
Jézust pedig másnap Pilátushoz vitték.
A helytartó látta: nem bűnös, mint hitték.
„Az én országom a mennyeknek országa!”
Ezt hirdette Jézus ítéletre várva.
„Barabást, a gyilkost, őt sújtsa ítélet?”
De a tömeg üvölt: „Nem! Jézust feszítsd meg!”
„Mosom kezeimet.” – szólt erre Pilátus,
jöttek a pribékek, és elvezették Krisztust.
Bíborba takarták, tövissel gúnyolták,
és a nagy keresztet a vállára rakták.
Vitte, amíg bírta, majd mással vitették…
Majd két gonosztevő közt megfeszítették.
„Ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!”
Csúfolkodva „kérték” a megfeszítettől.
„Atyám , bocsásd nékik, nézd el vétkeiket,
mert bizony nem tudják mit is cselekszenek.”
Templom kárpit hasadt, sziklák repedtek meg,

százados kiált fel: „Isten fia volt ez!”
József a testet egy kősírba helyezte,
mit papok pecséttel nyomban megjelöltek.
Asszonyok jövének harmadnap reggelén,
hogy Jézusnak testét balzsammal bekenjék.
Egy Angyal várt rájuk az üres sír mellett:
„Feltámadott Jézus, hírrel hirdessétek!”
Negyvenedik nap ment olajfák hegyére,
hogy tanítványoknak a Szentlelket ígéreje.
„Tegyetek hívemmé mindenhol minden népet,
Az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében!”
Ámen.

Isten segítségével írta Tiszabökényben:
Király Benedek Lőrinc

Harmadik rész

Újévi ígéretek

Megbeszéltük Évike nagyanyjával és a szüleimmel is, hogy az Újév éjszakáját Évikével fogom tölteni! Méghozzá nagyszabású mulatságon, amit a helyi étteremben rendeznek meg...

Mindketten alig várjuk, hogy este hét óra legyen. Az újévi mulatságra, belépővel lehet csak bejutni! Mindenkinek külön asztala van. Vagyis négy személyre egy asztal. Az asztalunknál Ilonka néni egyik rokona ül feleségével

Nem valami kedvesek. Az a szerencse, hogy el vannak egymással foglalva! Számunkra ez nagyon fontos!

Körülbelül fél nyolc táján durran el az első pezsgő! Egy spicces hölgy nyitotta ki örömének jeléül és olyat sikított hozzá, hogy én is megrettentem tőle, mert éppen az Évike combját simítottam végig...

Látom, Évike rokona is felnyit egy üveg vodkát. Semmit nem kérdezett és a mi poharunkba is töltött egy jó féldecit! "Emeljük poharunkat arra, – emeli fel hangját, – hogy a következő év sokkal jobb legyen!" – S nagy bölcsen lecsúsztatta a pohár tartalmát . Én is felvettem a poharat és a felét meg is ittam! Évike is belenyalt s letette az asztalra. A rokon nem szólt semmit, de közben int a pincérnőnek:

– Gyere csak, Vali.

– Mi van, Pista? Netalán nem tetszik a teríték?

– A teríték az tetszik, de ezeket a fiatalokat, gyorsan cseréld le! Még egy féldecit sem tudnak meginni, ez felháborító! Úgy meglepődtünk, szólni sem mertünk. Szerencsénkre a magnóból, valami új számot kezdtek el játszani, amit mindenki szeret . Odahajlik hozzánk Vali, a főnöknő, és súgja nékünk:

– A féldecit igyátok meg és arra ügyeljetek a poharatokban mindig legyen víz, mintha az pálinka lenne! Gondoltam erre. Ebben a limonádés üvegben készítettem ki kúti vizet, az nem pezseg ! Pistán ez a bolondéria elmúlik, vagyis ez a kínálgatás, ha elgyengül! Akkor már el lesz foglalva magával! Ezzel otthagyott minket a főnöknő...

Évike rákacsintva felvette a maradék pálinkát és így beszél, nagy komolyan:

– Pista bátyám, maga meg miféle rokon? Velünk még koccintani sem akar? – Pista úgy nézett ránk, hogy majdnem leszédült a székről!

– Én, hogy én nem koccintok! – És a vizespoharat jó félig megöntötte pálinkával. –Isten, Isten – s nagyot csuklott, és kiitta a pohár tartalmát! Igaz, mi is megittuk a maradékot. Mert addig Pista a kezében tartotta a pálinkát.

Ahogy látta, hogy Évike is lenyeli, ő is megitta fenékig! Gondolom, ez se sokat fog bennünket zavarni az est folyamán...

Vagy öt perc múlva felszolgálták a frissen sült házikolbászt hasábburgonyával, ebből annyit ettem, mintha ennyi lenne egész estére. Évike érti az ilyen dolgot, mert ő keveset eszik! Ennivaló van bőséggel, finomabbnál finomabbak.

Én és Évike a lassú táncot kedveljük! Ilyenkor elmegyünk, táncolunk egyet - egyet! Ezt oly örömmel tesszük, mintha miénk lenne az egész világ! Az ilyen mulatságot nagyon szeretem! Itt megvan mindenkinek a partnere, nem kell szaladgálni összevissza, egyik nőtől a másikig! Itt megengedett, ha a hölgy csak a következő alkalommal megy el táncolni! A bálban ezt már nem lehet megcsinálni, mert abból verekedés lenne előbb vagy utóbb...

Tizenegy órára úgy érzem magam, mint egy hajóskapitány! Pista és a felesége félórákra is eltűnik a barátaikhoz. Ezt mi annyira élvezzük, hogy néha-néha már löttyintek is a pálinkásüvegből! Igaz, akkor, ha Évike nem veszi észre! – Tizenkét óra lesz tíz perc múlva – jelenti be a főnöknő. – Mindenki készüljön fel a nagy durranásra! És az Újév megünneplésére!

Ilyenkor még illik is valami fogadalmat tenni. Ránézek Évikére és kérdem mosolyogva:

– Évike, te akarsz valami fogadalmat tenni?

– Hogyne akarnék, amikor nekem ily csodás kapitányom van.

– Mit akarsz megfogadni, hogy az Újévben nem fogsz olyat csinálni?

- Semmi ilyet nem akarok, csak azt akarom, hogy téged szeresselek a világon a legjobban!

A kijelentés meglepett, szinte belezsibbadtam.

– Te, Kapitányom, te mit is akarsz megfogadni?

– Először inkább igyuk meg ezt a korty pálinkát, hogy legyen hová önteni a pezsgőt. – Évike végigmér, de nem ellenkezik. Megitta a fél korty pálinkát. Én is lehajtottam azt a keveset, amit akkor, nem is bántam volna, ha több lett volna a pohárban!

– Szeretném azt, amit te is szeretnél! De nekem van egy további, - külön kérésem! Szeretném, hogy amikor a naptár, tizenharmadikát mutat, akkor délben, tizenkét órakor, gondoljunk szerelemmel egymásra! Van még egy másik kérésem is! Ha meg éppen péntek is van, akkor este hat órakor gondoljuk azt, hogy egymás kezét fogjuk és kérjük az Istent, hogy minél hamarabb találkozzunk!...

E fogadalmam oly boldoggá tette Évikét, nem is gondoltam volna! Úgy ölel magához, hogy a két hegyes melle szinte felnyársal...

– Kapitányom! Ez zseniális, ilyesmiről én is álmodoztam, de nem tudtam, hogy miként is kellene ezt megvalósítani...

Pár perc múlva köszöntöttük az Újévet és a "Szerelmünket"! Élvezettel simogatom Évikét és csókolózunk. Ez az Újév úgy kezdődött számunkra, hogy megállt a világ körülöttünk! Senkivel és semmivel nem törődünk, éljük a mi kis világunkat...

Felidézzük az elmúlt öt év szépségeit. Azokat az igazi gyönyöröket, amit sokan el sem tudnak képzelni...

Évike szemében látom Pityuka örömmel telített tekintetét, s azokat a kalandokat, melyeket teljes szív és "HIT" nélkül soha nem tudtuk volna megélni!

Boldogsággal töltöttük el e pár órát egymással . Az újévi buli után már úgy kísértem haza Évikét, mintha már az én menyasszonyom volna. Eggyé váltunk és boldoggá, mert Isten így akarta!

Az elválás nem volt nehéz. Mi belül éreztük, hogy mi már egymáshoz tartozunk. Isten segítse az utunkat, mindörökké...

Isten akaratával

Hála az Úrnak, szerencsésen eltelt a hosszú négy év, ami elválasztott Évikétől. Ez idő alatt két évet húztam le a messzi idegenben, a hazát szolgáltam. Nem panaszkodással akarom kezdeni e kisregényt, de elárulom, nem sok jót hozott ez a négy év számomra...

Szerencsémre ott volt a lelkem kamrájában a sok szép kaland, amit Évike, Pityuka és Tisza kutyám révén gyűjtöttem össze a szívem boldogításához. Így ha szomorú is voltam, mindig felidéztem ezeket az emlékeket!

Július első vasárnapja van. Kint sétálok a Tisza szakadó partjánál, azon a helyen, ahonnan jól ellátni a régi kis Tündérszigetünkig. Ez a sziget a boldogság számomra. Elgondolkodva az emlékekről, lefeküdtem az illatos fűbe, s a magas nyárfákban gyönyörködöm, amint azokon keresztül bújócskáznak a bárányfelhők. Évike jár az eszemben, vajon hol is lehet az én kis mókuskám?

Elképzelem gyönyörű haját, kéklő szemét, formás alakját. Úgy belemélyedem a gondolatokba, hogy elnyomott a csendes álom. Arra rezdültem fel, valami csodás illat járja át lelkem és szívem. Fel is villan bennem a gondolat, mi is ez vajon? Álom vagy képzelet. Ekkor, lágy s finom kéz érintette meg arcom. Félve nyitottam ki szemem, féltem a csalódástól!

Olyat látok, amit nehéz leírni. Maga a fényesség az! Évike áll mellettem és mosolyog rám. Haját a délutáni napsugár világítja át, hogy megbűvöljön s elvarázsoljon egyszerre. Nem szól semmit, csak felém hajol, mint ködfátyol, s betakarja ajkával a szám.

Repül a képzeletem, s repül az idő, a boldogságunk ideje...

Csodálatos ez a találkozás, elbűvöl s rabul ejt egyszerre...

– Hogy kerülsz ide, Évike?

– Tisza vezetett ide. Szerencsére őt otthon felejtetted. – Valóban nem hívtam magammal, mert egyedül szerettem volna lenni a gondolataimmal. Hála Istennek, hogy így történt – veregettem meg Tisza bozontos hátát. – Mondj valami érdekeset, Évike. A jövő héten vártalak, mert azt írtad, akkor lesz az utolsó vizsgád!

– Igen, valóban kedden lesz! De a tanárok úgy tervezték el, hogy pénteken lesz a diploma kiosztása és a nagy "Buli", amit az egyetem tornatermében tartunk meg. Gondoltam, egy Kapitánynak, ott a helye! – Rámnéz és kacsint, s durcásan borzol egyet a hajamon, mint anyám szokta tenni, ha jó a kedve...

Boldogan bandukolunk hazafelé. Nagyokat kacagunk mindenen. Tiszának is oly jó a kedve, mint hajdanán volt a szigeten, mintha kölyökkutya lenne.

El is kapja Évike retiküljét s fut a töltés felé.

– Kapitány! Ússzunk egyet. – Ránézek s nagyon elcsodálkozom az ajánlatán.

– Ússzunk, de nincs veled a fürdődruhád! Ezt, onnan tudom, hogy a csókok közepette, kinyomoztam...

– No, hallod! Van a Tiszában víz elég, hogy eltakarja, amit nem illik meglátni. Te, bizonnyal nem fogsz leskelődni, míg én alámerülök a hullámok ölelésébe. – És kaptam a fejemre egy kemény barackot. Néhány perc múlva már ölelt is bennünket a Tisza, mintha ő lenne a védőangyalunk. Kacagástól s visongatástól lett tele a kis öböl!

Úszkálunk önfeledten s boldogan. Még Tisza is eltátotta a száját a csodálkozástól, mert visszajött értünk. Nem tudta elképzelni, merre is tűntünk el előle.

Karonfogva megyünk fölfelé a töltésen. Hirtelen Évike megáll.

– El ne felejtsem! Édesanyád meghívott estebédre hozzátok!

– Jól tette! – kacsintottam Évikére...

– Csókolom, Lenci bácsi! – köszönti Évike messziről apámat. Apám megszeppenve bámul Évike felé. A kisajtónk rugós ajtaja majdnem orron vágja.

– Hogy kerülsz ide Évike, mint télbe a szivárvány?

– Hazaruccantam, hogy meghívjam a fiát a bankettre a diplomám átvételére. Tudja, Lenci bácsi, nincs nekem senkim, aki ily közel állna hozzám! Csak a maga fia az egyetlen!

Látom messziről is jól, hogy apám nagyon meglepődik és csak ennyit mondott:

– Jól tetted, kislányom, hogy meghívod a fiamat a bankettre.

– De fenséges ez a húsleves, Margit néni!

– Ez kapitány módra van elkészítve!

– Még ilyet, ezt meg hogyan kell elkészíteni?

– Semmiség, csak tudni kell, hogy mikor kell megfűszerezni, s mikor melyik zöldség kívánkozik a fazékba! Igen, a csigatészta, az a legfontosabb! A kiskirály azt nagyon szereti! – Mosolyog felém anyám, mint egy tündér.

– Szent ég! Ez meg mi, Margit néni?

– Ez a fiam s az uram kedvence. Túrós rétes, eperrel díszítve. – Évike úgy eszi a rétest, hogy anyám leül a kiságyra, s onnan figyeli munkája eredményét. Anyámnak van egy szokása: amíg mindenki jól nem lakik, ő addig nem ül le az asztalhoz...

– Évike! Ezt a pár darab rétest elviszed nagyanyádnak, ő sem haragszik meg az ilyenekért!

Évike nagyon meg van hatódva. Nem szól semmit, megtörölte könnyes szemét, s egy lágy puszit ad anyám selymes arcára.

Már majdnem elértük Évike nagyanyja házát, amikor Évike megáll. – Állj meg, kis kapitányom! Ebből a rétesből egyet megugrasztok – s úgy nyeli lefelé, mint kacsa a nokedlit.

– Jó hogy megjöttetek, gyerekeim. Már kétszer is megmelegítettem az ebédet!

– Nekünk, ebéd? Margit néni még a frissen operáltat is megetetné, nemhogy engem! Nézze csak, nagyanyám, mit küldött magának Margit néni! – S úgy csomagolja ki a rétest, mintha az lenne a diplomája...

A délután s az este úgy telt el, mint régen. Közben elmentünk egy régi indiai szerelmes filmet megnézni. Minket bizony a mi szerelmünk foglalt le olyannyira, hogy nem sok minden maradt meg az emlékezetemben a filmből...Úgy beszéltük meg: pénteken felutazom Évikéhez a diploma átvételi ünnepségre. Azt is megbeszéltük, hogy a keresztapjával jövünk haza, mert neki van egy vadonatúj "Záporozsec" kocsija...

A mostani elválás valahogyan könnyen ment, mert tudjuk, minket szoros kapocs fűz össze!

Évike megvárta, amíg teljesen eltűnök a szeme elől, addig integetett s puszikat küldött felém. Úgy aludtam el, mint vadnyúl a zöld fűben. Álmodtam szépeket, csodás dolgokról, úgy, mintha ébren lennék…

Mint égből az áldás

Mint égből az áldás, úgy ért a váratlan gondolat. Vajon hol is lehet a mi kis tündérünk, Pityuka?

Ezen, úgy eltűnődtem, hogy Tisza szigorú ugatására ocsúdtam fel. Mi lelte ezt a kutyát? Megyek már s megnézem. Nyikorogva nyílt ki az ajtó, hűs zápor utáni levegő járta át tüdőmet. Tisza a kisajtóból ugat kifelé az utcára.

– Mi van, kiskutyám? Mit bosszankodol? – Megszégyellve magát hozzám kullog.

– Figyelj ide, gazdám! Egy koldus akar bejönni kéregetni. Felháborító! Nekünk se megy fényesen, s mégis mi adjunk?

– Tisza, hová is lett az a jó szíved? És hol az a koldus?

– Leült az árok szélére megpihenni.

– Na látod, gyere és kérj bocsánatot tőle. – Tisza, olyat bámul rám, hogy a fenekére ül.

– Gazdám, mások nem tudhatják meg, hogy én beszélni is tudok!

– Nem úgy értettem, hogy beszélj. Elég egy kéznyalás is, az is megteszi bőven. – A koldus ott üldögél az árok szélén, s a tarisznyájában kotorászik, mintha keresgélne benne. Ahogy meglátott bennünket, felállt s így köszön:

– Isten áldása legyen, ezen a házon!

– Isten legyen magával is – mondom meglepődve. Mert, így ritkán szoktak köszönni. A koldus a tarisznyában tovább kotorászva, elővett egy darab száraz kenyeret s odanyújtotta a kutyának. Tisza meglepődött nagyon, még a kenyér is kiesett a szájából!

– Látod, Tisza. Ezt az embert ugattad meg? – A kutyám ránéz a koldusra, s látom rajta, hogy nagyon meg van döbbenve. Odament a koldushoz és felállt a két hátsó lábára s mind a két arcát végig nyaldosta a koldusnak. Utána mélyen a szemébe nézett az idegennek. Látom, hogy a szőr is felborzolódik a hátán, úgy figyelik egymást...

– Mondja, jó ember! Megkínálhatom a magyar parasztok, finom eledelével?!

– Szívesen elfogadom, ugyanis a száraz kenyérdarabkát a kutyája megette.

A tornácon leültettem a koldust s megkínáltam egy kupica frissen főzött cseresznyepálinkával. Szeltem egy nagy karéj kenyeret s egy tenyérnyi szalonnát. A hagymát pucoltam, amikor Tisza súgja:

– Gazdám, nagyon fontos dolgot akarok mondani!

– Eridj már Tisza, – löktem el magamtól. Tisza mérgesen elsomfordált. A koldus az úgy jól lakott a magyarok étkével, hogy nem győzött hálálkodni...

Tisza az többször is mondani akart valamit, de nem hagytam szóhoz jutni. A koldus már eltűnt a kanyarban, amikor mondom Tiszának:

– Te professzor ! Most mondd, mit is akartál mondani?

– Csak azt! Ez a koldus nem volt más, mint maga a tündér Pityuka!...

Olyat éreztem, megszakad a szívem...

– Miért nem szóltál hamarább?!

– Háromszor is akartam szólni, de te mindig elkergettél!

– Menjünk gyorsan utána!

– Nem kell! A kisajtóban felém súgta a Tündér:

– Találkozni fogunk rövidesen.

Ezen az éjszakán, nem tudtam elaludni. Pedig az imát elmondtam vagy tízszer is. Kértem Istent, hadd találkozhassak Pityukával. Azt álmodtam: ha koldust látok, figyeljem a szemét! Ha a szeme szomorú s belső fényt áraszt, akkor lehet, hogy ő! Igen, lehet, hogy Pityuka volt ez a koldus. Az én kis tündérem!

Édesapám a vacsora közben így szólt anyámhoz:

– Találkoztam ma egy emberrel s megszólított:

– Ez a pénztárca a magáé?

– Enyém, a tegnap hagytam el! – De mondtam is rögtön zavaromban, hogy nem sok minden van benne.

– Fogja, ha a magáé, – s illően elköszönt. Zavaromban, azt sem tudtam, mit is csináljak. Gondoltam, hogy megfelezem a benne lévő pénzt s néki adom, mert egy koldus volt a szegény! De úgy el tűnt, mint mesében a tündér szokott!

Lágy selymes bizsergés járta át szívemet. Tudom biztosan, hogy ez csakis Pityuka lehetett...

Rázósan indul ki a vonat az újlaki állomásról, mintha nem is akarna elvinni az én nagy "Szerelmemhez", Évikéhez. Utána meg rákapcsolt. Most meg már az fáj, hogy az ismeretlen felé száguld velem. Nem vagyok hamvában hótt ember, de az utazásba bele kell jönni! Aki mindennap utazik, az megszokja. De én, a nagy utazó, aki félévenkét egyszer, esetleg kétszer hagyom el a falunkat, nem vagyok hozzászokva az utazáshoz...

Ez a mai utazás más valahogyan. Érezni akarom Évike illatát. Érezni akarom Évike csókjait. Érezni akarom a szeretetet, amit földi ember nem tud nyújtani, mint Évike!

Kalimpálva ver a szívem, amikor kiszállok a vonatból. Mint egy hosszú nyakú gúnár, nyújtogatom a nyakam jobbra és balra. De sehol senki ismerős! El is vagyok kenődve. Legszívesebben elsírnám magam. Leülök az állomás

melletti parkban gondolkodni, mitévő is legyek? Hirtelen, hátulról valaki befogja a szemem. Megérzem az ismerős illatot, amilyet az Évike levelei árasztanak. Ettől olyan szívdobogást kapok, azt hiszem, menten elájulok.

Szerencse, hogy a parkban lócák is találhatók!

Évike volt, s élvezettel csókol. Ezt állva ki sem bírtam volna. Szerencsémre egy gőzmozdony olyat füttyentett mellettünk, hogy még Évike is összerezdül tőle. Így jutottam levegőhöz...

– Kiskirály, nagyon rámijesztettél, még most is remeg a lábam. Azt hittem, hogy nem jöttél el a bankettre!

– Én meg azt hittem, hogy te nem jöttél ki az állomásra elibem!

– Kis mamlasz, én a főbejáratnál vártalak, nem is gondoltam, hogy te megkerülöd az állomás épületét. Így nem vettelek észre! Állj csak fel! Hadd gyönyörködjek kicsit benned. – Megszédülve felálltam a lócáról. Állva is összevissza csókolt Évike...

– Évike! – kiabál egy női hang. – Gyertek már! – Évike oda sem figyel. Később kiált csak vissza – mindjárt megyünk!

– Ki volt az? – kérdem. Ebben a pillanatban, ismét befogja valaki a szemem.

– Találd ki, te kisokos! – szólal meg, aki befogta a szemem. Mint villám a napsütésben, nyilallt belém: ez, nem lehet más, csakis Emmusa, Évike barátnője, akivel a születésnapi bulin flörtöltem...

Ő volt, személyesen, kaptam is tőle egy puszit a számra, mint Évikétől valamikor legelőször. Ez a nap is jól kezdődik mondhatom! Fél tíz volt, amire megérkezünk Évike szálláshelyére. Emmuskával vannak egy szobában, amit a nagynénje bérel nekik. Megbeszéltük a továbbiakat. Délután egy órára megyünk az egyetem épületéhez, mert segíteni kell az előkészületekben a hölgyeknek...

Hitbéli jókívánságok

Kicsit szégyenlősen lépkedek Évike és Emmusa között az egyetem felé. Nem mintha tőlük lennék zavarban. Nem! Attól a gondolattól félek, hogy is fognak ott fogadni a többi egyetemisták, egy ilyen falusi legényt! Szerintem nem látszik rajtam a falusi mivoltom! De a beszédem, az biztos elárul...

Jött egy angyali ötletem! – Angyalkáim, álljatok meg, nagy baj van! – És megálltam egy kávézó előtt, mintha földbe gyökerezett volna a lábam. A két lány úgy megijedt, még Emmusa el is sikította magát.

– Mi van, kapitány? Az emberre a frászt hozod, – s jól hátba vágott a retiküljével.

– Nincs baj! Meg vagytok invitálva egy kávéra. – A két lány egymásra nézett, mint a borjú az új kapura. Látom rajtuk, tetszik az ötletem. Szó nélkül befordultak a kávézó ajtaján. Évike rögtön le is ült a közeli asztalhoz. Intek neki, nem ide, hátrébb az ablak mellé üljön. Rámnéz, de nem ellenkezik. Udvariasan, háttal a pult felé hellyel kínáltam őket. Mondta is Emmusa, hogy meghalljam:

– Vagány fiú ez a kiskirály...

Intek a presszósnőnek a pultnál, hogy jöjjön közelebb.

– Mit parancsol, uram? Miben segíthetek?

– Kérek három kávét s három habcsókot. – A presszós hölgy el akart sietni a kiszolgálást végrehajtani.

– Kérem – intek megint feléje.

– Van még valami óhaja, uram?

- Igen, az én kávémba kérek egy adag finom rumot. – A hölgy rámnézett s végigmért, s hunyorítva elmosolyogta magát .

– Tessék, szép hölgyeim! Itt a finom kávé, lehet fogyasztani, – mondom udvariasan...

– Kapitány – kacsint rám Emmuska. – Ehhez a finomsághoz illene egy kis itóka is. – Olyat néztem a rumos kávémra, hogy megszédültem tőle.

– Persze, hát hogyne. – Kissé lesújtva bandukoltam vissza a pulthoz. A hölgy hívás nélkül is jött azonnal, mert jó borravalót kapott az előbb.

– Mit parancsol, szép fiú, várom az óhaját!

– Kérek három féldeci konyakot. – Rámnéz, kacsint egyet, s ennyit mondott halkan:

– Ez aztán tud bánni a gyenge nőkkel...

Jókedvvel közeledünk az egyetem felé, mintha focimeccsre mennénk. Mondta is Évike, – ez a konyak elzavarta a félelmemet! – Emmuska olyat kacag, egy idős néni azt mondta felénk, hogy jól meghalljuk: – A mai fiatalok műveletlenek, röhicskélés helyett inkább tanulnának! – Érdekes, egyikőnk se mondott erre a megjegyzésre semmit.

– Lányok! Hol késlekedtek ily sokáig, mindjárt kezdődik a diploma kiosztása – mondta az egyik tanárnő, s karonfogva a két lányt, bementek az egyik terembe. Az üvegajtón keresztül figyelgetek befelé, nem akarok feltűnést kelteni.

Egyre nagyobb lesz a sürgés-forgás. Ahogy nézelődöm, odajön egy bácsi, de messziről is látszik, hogy a tegnap még a mezőn dolgozott...

– Mondjad mán, édes fiam –, merre is lesz oszt az ünnepség, amiért ide elgyűttem? – És olyat csavar a pár szál hosszú bajuszán, mintha nem szeretné őket.

– Bátyám, én is úgy tudom mint maga! De kinyomozzuk. Álljon ide oldalra s várjunk. Ha jön ilyen magunkfajta, földbirtokos kinézetű, azt kell követni s megtudjuk.

– Te is paraszt vagy, fiam? – És mosolyra húzta a száját, mint csikó, amikor nyerít.

– Hogy hívnak? Megmondanád, hadd tudjam!

– Hívjon, bátyám, Kiskirálynak. – Az öreg megmustrált a szemével, mintha villa lenne a szeme. Csavar megint a bajuszán s morogva ezt mondja:

– Az unokám is beszélt a múltkor valami kiskirályról nékem...

– No, kiskirály, súgok én valamit néked, van nékem valami, – s mosolyogva simította meg a belső zsebét. A fenébe! Villan át az agyamon a gondolat. Ezt ösmerem, ezt a trükköt. Tréfálkozva ezt mondom:

– Tudom, bátyám, a pipája van ott, ugye?

– A nyavalyát! Azt az asszony eldugta. Azzal el sem engedett volna ide! Ebben a pipafüstös zsebben egy lapos üveg cseresznyelé van! Nézzünk valami elhagyatott helyet megkóstolni.

– Nem iszom, bátyám!

– Nem a nyavalyát! Akkor te se vagy igazi paraszt! – És úgy hátba veregetett, mintha barátok lennénk. Nem volt mit tenni, az egyik üres teremben elvettem a butykost, hogy húzok belőle egy kortyot.

Nyeltem is lefelé a méregerős pálinkát, amikor az öreg mondja:

– Az unokám is most végzett, az én kis Emmuskám! Ezért vagyok itt mostan. – Amikor ezt meghallottam, úgy félrenyeltem a méregerős pálinkát, jobb is lett volna, ha egyenest az orromba öntöm...

Az öreg is megsajnált, mert ezt mondta mosolyogva:

– Hej, fiam, gyenge legény vagy te még az én pálinkámhoz! Ehhez még fel kell nőnöd !

Majdnem este van, amire Évike a kezében tartva a diplomáját hozzámlép mosolyogva .

Szótlanul átölelem, s suttogva ezt súgom a fülébe:

– Királyok királynéja, nagyon boldog légy örökké!...

Összeolvadt az ajkunk, s a két test mintha eggyé válna, s a két lélek is összeért, nem törődtünk senkivel, semmivel!...

A második táncot táncoltuk, amikor Évike felvisít! Mindenki felénk nézett. Évike, mint egy színes pillangó az ajtó felé repül, hogy sírva átöleljen egy öreg csillogó szemű nénikét, egy tündért...

Félrehúzódott mindenki, hogy helyet csináljon egy olyan asszonynak, aki anya, apa, s szerető nagymama egyben! Az egész ünneplő közönség hosszan tapsol s ünnepel, mert érezték a "Szeretetet"...

Megtudtuk, hogy az új kocsi nem világhírű Mercedes, mert az úton kétszer is elromlott ! De hát Istenem, azt mondják, minden jó, ha a vége jó!...

Reggel, pirkadatkor érünk ismerős tájakra. Évike s én a hátsó ülésen simulunk egymáshoz. Az egyik titkos csók után így suttog Évike:

– Kapitányom, ma különös dolog történt velem. Mikor mentem az állomás felé, megálltam egy koldus mellett, s pár kopeket adtam neki. Még én ilyen szép s csillogó szemű koldust nem láttam soha, mintha Jézus nézett volna felém! Képzeld, azt mondta, hadd fogja meg a kezem. Nem tudom, miért, de szó nélkül odanyújtottam a kezem feléje. Ezt mondta, megbűvölve engem:

– Én vagyok a múlt, a jövő, a Szeretet s a Hit! – Akartam még adni néki a dugi pénzemből, de nyomtalanul eltűnt...

– Évike, – simultam szorosan hozzá. – Az egy Tündér volt! – Erre összeért az ajkunk. Később suttogva ezt mondta Évike:

– Gondoltam, hogy az volt, mert a szeme hasonlított a Pityuka szeméhez. – Nem akartam elárulni, hogy Pityuka volt! Szégyellem magam, amiért nem engedtem Tiszának, hogy az megmondja nekem az igazat...

Vidáman és önfeledten

Csilingelve hallatszik a nyitott ablakon keresztül, ahogyan Ilonka néni köszönti anyámat:

– Szervusz, Margitkám, a jó Isten legyen veled! Jó, hogy kint talállak. Fontos mondanivalóm van neked s a fiadnak.

– Nekem is van mondanivalóm – nevette el magát anyám. Ahogy Ilonka néni odaért, anyám átölelte, s így fakadt ki szeretettel:

– Ilonka, gratulálok, hogy ilyen tehetséges unokád van, hogy kitűnő diplomával végzett az én kis kedvencem az egyetemen, ez fantasztikus! – Ilonka néni elérzékenyülve megtörölte szemét. Reszkető kezekkel megfogta anyám kezét, s ennyit tudott mondani halkan:

– Köszönöm, Margitkám! Köszönöm...

Lassan bandukolva felért a két asszony a tornácra.

– Ilonkám. Mesélj valami szépet a fülemnek. – Közben anyám egy tálcán mosolygós barackokat tett az asztalra. Ilonka néni rácsodálkozott a gyönyörű barackokra.

– Margitkám, honnan vannak ezek a csodás barackok? Ilyeneket a képeken sem láttam eddig!

– A férjem testvére hozta az akli hegyről. De ne csak bámuld őket, hanem harapjál beléjük, – s nyújtotta is feléje a legszebbiket. Ilonka néni csillogó szemmel elvett egyet s mintha festő lenne, elkezdte forgatni a kezében, hogy megfesse emléknek. Figyelem ezt az ablakon keresztül, s képzelődöm...

Ilonka néni a barackot élvezettel megszagolgatta, utána felvillant a szeme. Gyors mozdulattal kivette a zsebéből a zsebkendőt, amelyikben a leveleket hordta, s mint bűvész, volt barack, nincs barack! Anyám olyat kacag, hogy muszáj volt leülnie.

– Ilonka. Te Ilonka!

– Azt hitted, nem gondoltam Évikére! – S a mellette levő polcról levett egy kis tálkát, melyen öt barack fénylett. Nagyon meg volt lepődve Ilonka néni. Azt sem tudta, zavarában mit is csináljon.

– Ezt úgysem adom vissza – s gondosan megigazította a zsebében a barackot. Félve kivette a legkisebbet a tálcáról, úgy téve, mintha bűnös lenne...

– Ilonka, drága, szólalj meg már végre! Mit is láttál abban a nagyvárosban?

– Margitkám! Nem láttam én abból semmit, csak az én kis Évikémet láttam, meg a te fiadat...

– Ne bosszants fel! Nem vagyok én harapófogó, hogy a szavakat kihúzzam belőled!

– Tudd meg, annyit tudok csak mondani: nem éltem hiába! Ez a tegnapi nap kárpótolta egész életem siralmát. – S Ilonka néni jóízűen elkezdett sírni a boldogságtól. Nem tagadom, nekem is kijött a könny a szememből. Tovább nem tudom, mit beszélt a két aszony, mert nekem el kellett mennem. Utánam jött a barátom. Van vele egy kis üzleti kapcsolatom. Ugyanis, hogy eldicsekedjem, katonaságnál kerestem annyi pénzt, hogy tudok belőle venni egy vadonatúj hajósmotort, méghozzá kéthengeres IZS motort...

Ez abban az időben nem úgy működött, hogy bementem a boltba s tolhattam is kifelé a motort! Á, dehogy! Először is fel kellett iratkozni a városban "listára" s várni, amíg rámkerül a sor...

Tegnap jött meg az értesítés, két napon belül haza kell hoznom a motorkerékpárt! A barátom megígérte, segít e nem mindennapi műveletben...

– Igyekezz, kisfiam! – integet édesanyám. Mivel a kapuban is beszéltünk a holnapi eseményről, hogy miként is történjen a motor hazaszállítása!

– Mi van, Édesanyám? Mi az a sürgős dolog!

– Te mázlista! Van egy jó hírem a számodra!

– Mondja, édesanyám – ültem le mellé a székre.

– Képzeld, fiam, itt van Évike nagynénje, s akar veled beszélni.

– Estére akarok Évikéhez menni, akkor beszélek vele.

– Nem jó az elgondolás! Az egyórás busszal megy haza. Annyit megsúgok, nagy ajánlatot fogsz kapni, vagyis mindketten Évikével...

Fütyörészve, dudorászva megyek Évikéék felé. Ette a fene a gondolataim, vajon mit is akarhat az öreglány? Kicsit eltúlzom, nem annyira öreg az Évike nagynényje, csak még nem ment férjhez...

– Szia, kiskirály! –Fogad a kapuban Évike nénje. – Gyere beljebb, beszédem van veletek – s beinvitált a tisztaszobába. Ott volt már mindenki. Évike rögtön hellyel kínált.

– Ülj le, Kapitány, nehogy megszédülj – kacsint rám Évike titokzatos mosollyal az arcán.

– Szóval, gyerekeim: kaptam egy fantasztikus ajánlatot az egyik barátnémtól! Rögtön rátok gondoltam – simította meg borzos hajam a nagynéni.

– Nem csavarom a dolgot! A Kárpátok hegyei között van a barátnémnak egy kis nyaralója. Nem nagy, de minden igényt kielégít. Ki szokta adni igényes pároknak nyáron. Akik most jöttek volna, nem tudnak betegség miatt. De a pénzt nem kérik vissza! Felajánlotta nekem egy teljes hétre! Rátok gondoltam rögtön...

Isteni szerencse, hogy ülök! Mert meglepődtem, szinte érzem, hogy elsápadok. Évike cirógató érintésére rezdültem fel. Látszik mindenkin, hogy meglepődnek. A nagynéni jött először magához.

– Szóval, gyerekeim, először is igyunk egy kupicával arra a jó szagú diplomára! – Nagy szakértelemmel megöntötte a pálinkáspoharakat ötcsillagos konyakkal! Mindenki felállt. A nagynéni megfogta a kezem s az Évikéét is. – E poharat arra ürítsük: legyen minden úgy, ahogy Isten akarja! Még annyit fűznék hozzá, Jézus szeretete soha el ne hagyjon benneteket. – Elengedte a kezünket, s a pohárka konyakot nagy élvezettel megitta! Szinte jó volt nézni. Évike nagyanyja ott állt árván, kezében a kis pohár, s a szeméből könny csordogált. Évike odament hozzá s szomorkásan ezt mondta:

– Nagyanyám! Maga is mondjon már valamit!

– Annyit mondok, kislányom, a jó Isten ne engedje, hogy olyan sorsra jussál, mint a lányom! Ti mindig boldogok s vidámak legyetek!

– A fenébe, halljátok! Nem sírni jöttem én ide, hanem ünnepelni, – s a nagynéni mérgesen megöntötte a poharamat s az övét is. – Isten, Isten! – És mérgesen kiitta a konyakot.

– Na, gyerekeim, áll az alku? Kell a jó?! Vagy maradjanak a hétköznapok szürke örömei! – Erre a komoly beszédre jól kezdtem érezni magam, mint udvarló kakas az udvaron.

– Kell bizony! A rossz maradjon a múltban, mindörökké!

Erre olyan csókot kaptam az arcomra az öreglánytól, hogy a fülem is megcsendült belé...

– Akkor, gyerekeim, figyeljetek ide, itt ez a levél, ezzel elmentek a megadott címre s felkeresitek Iván bácsit, a gondnokot, az majd odaadja a kulcsot s útba igazít titeket...

– Hogyan fogunk odatalálni, néném? – kíváncsiskodik Évike.

– Az új hajós motrommal! – húztam ki a mellem. Mindenki nagyot nézett, mintha cigánypuja hullna az égből! Megint a nagynéni jött magához először. Végigmért, megcsóválta a fejét, s hunyorított egyet s az asztal felé fordult, hogy ne lássuk. Öntött még egy kortyot magának a konyakból, hogy eltűnjön a buszmegálló irányába...

A nagy utazás

Hétfő reggel van, épp hogy kezd pitymallani. A konyhába jól behallani az új motornak a zúgását! Oly hangot ad, mintha zenélne. Pfű-pfű! Még apám is megbámulja, mintha az övé lenne. Az édesanyám nem sokat törődik vele. Ő el van foglalva a csomagolással. Isteni szerencse, hogy van oldalkocsi is ehhez a motorhoz...

– Gyerekem, az Istenke legyen veletek! – Édesanyám sírva csókol meg. Édesapám már kinyitotta a kaput, hogy ki tudjak menni, mert még el kell mennem Évikét felvenni .

– Te gyerek, figyelj csak ide, – hajol hozzám apám s megpuszilja az arcom. – Itt van ez a pénztárca, ez arra jó, ha szorul a kapca, akkor kivehettek belőle! De csak akkor...

Évike könnyes szemmel integet a nagyanyjának. Az új motor tükrében ezt jól látom. A motor, mint egy svájci óra!

Ahogy elértük az első hegyeket, kezd hűvösre váltani az idő. A nap még nem jött fel, de a hegyek szorítását már elhagyta egynéhány napsugár. Évike mocorog a motron, egyre közelebb húzódik hozzám. Ez nem lenne baj, ha melegebb lenne...

Gondoltam egy jót, gyorsan felhúzom a motor kulcsát, hogy Évike ne vegye észre. A motor szép lassan lecsendesedik és megáll.

– Mi van, Kapitány?

– Nem tudom, fogalmam sincs! – Kissé vacogva lekecmergek a motorról. Évike is úgy át van fázva, mint csirke kotló nélkül.

– Most mi lesz, kapitány? – Húzta el a száját sírásra Évike. Megsajnálta a szívem szegényt.

– Lehet, túlmelegedett a motor – s elkezdtem tapogatni a hengereket. De csak azért, hogy a kezem felmelegítsem...

– Drágám, van egy kis baj. – Évike ijedten felém fordul. – Kell várnunk tíz percet, amíg a motor lehűl.

– Ennyi csak a baj, drága szívem?

A boldogságtól úgy repül felém Évike, alig tudtam megállni a lábamon. Ez után a repülés után finom s meleg csókokat kaptam, nem is bántam volna, ha egy félórát is itt kellett volna tölteni...

Egyre meredekebbek a hegyek, ahogy közeledünk a cél felé. Már az előbb át kellett kapcsolni a váltót hármasra, mert négyesben nem bírt menni a motor! Meg még nincs is bejáratva teljesen! Így kímélem a két új csikót.

Váratlanul Évike felvisít:

– Nézd, kapitány azt a gyönyörű helyet, azt a mesébe illő forrást, ahogyan csordogál ki a hegyből. – Kikapcsolom a motort, s odairányítottam a forrás mellett lévő pihenőhöz. Kinyújtózkodva így fakadok ki:

– Évike, te mit akarsz elérni, hogy éhen haljak! – Szegény kislány rámnéz s mintha bűnös lenne, ezt mondja majdnem sírva:

– Én is éhes vagyok! Megnézem az órámat. Szent ég! 12 óra van. – Körülbelül húsz percen belül a pihenő kerek asztala finomabbnál finomabb ennivalóval volt megrakva! Csak két dolgot említek: töltött libanyak! Vagy sült libacomb szalonnával betűzdelve. S ez a finom forrásvíz!

Ez kész csoda a számunkra. Itt a levegő is egész más, mint mifelénk. Mindenütt gyönyörű sudár fenyőfák. Imitt-amott látszik néhány nyárfa vagy nyírfa. Ez úgy tűnik a szemünkben, mintha ügyelnék azokat a nagy fenyőket. Szerintem 20 méter magas is lehet egy-egy példány. Évike azt mondta az előbb:

– Kapitány, ezek a fenyők a hegy tetején szinte belekukucskálnak az Isten dolgaiba...

Körülbelül öt óra lehet, amire megtaláljuk az Iván bácsi házát. Úgy el van dugva az erdőben, művészet megtalálni! Akik itt laknak, azt gondolják, könnyű megtalálni, s így beszélnek: "Eredj jobbra, ott lesz egy forrás, utána térj az elágazásnál megint jobbra, s ott a másik forrásnál ne térjetek balra, csak egyenest felfelé kell menni, ott megint jobbra!" Így találtuk meg az öreget és a szuper kúriáját...

Valódi hucul öltözék van rajta! Mintha a múzeumból hozták volna ki a tiszteletünkre...

Oroszul köszönök az öregnek. Rámnéz mélyen s bólint, így felel, kissé tört magyarsággal:

– Tudok én magyarul is! Az apám magyar volt, az anyám volt hucul, nyugodjon békében. Úgy tudtam, két idősebb városi pár fog jönni ma ide. Maguk úgy nézem, nászutasok, ugye? – Erre a beszédre összenéztünk, mintha most látnánk először egymást közelről...

– Igen, – nyögtem ki valami hangot a torkomon.

– Mindegy! Jöjjenek ide a forráshoz és üljenek az asztalka mellé. Máris hozom a kulcsot. – Olyat sóhajtottunk egyszerre, mintha nem lett volna eddig levegő a hegyekben. A kulcsok zörejére rezzentünk össze. Jött az öreg, a kezében cifra tarisznya s jól meg van pakolva valamivel...

– Ez a magoké! – Volt benne egy kerek nagy sajt, finom illatú brinza, egy házikenyér, egy oldal füstölt szalonna, hagyma s egy nagyszájú üvegben tinórú gomba.

– Ja, igen, el ne felejtsem odaadni ezt a kulacsot, ez is a magoké.

– És, és! De, ezt holnap mondom el...

Az ölelő faházikó

– Akkor Isten legyen magokkal a nyaralóban gyerekeim! A hajós motrot azt én később betolom a szérűbe. Magok holnap is ráérnek a nehezét felcipelni a nyaralóhoz, biztosan fárasztó napjuk volt? Igen, a petróleum lámpával azzal ügyeljenek, mert az kissé veszélyes!

Így kezdődött az élet számunkra, amit soha nem lehet elfelejteni s kitörölni az emlékünkből...

– Kapitány! Ki fogunk mi jönni az öreg szavaiból, nem valami sokat magyarázkodott!

– Elég volt ez bőven! Felfelé az úton, csak felfelé, miért kellene több magyarázkodás?

– Az angyalát. Álljunk meg már egy kicsit, Évikém, nem vagyok én hegymászó!

– Én is már ezt akartam mondani az előbb, de szégyelltem ezzel előhozakodni.

– Évike, add csak ide azt a cifra kulacsot, lehet hogy forrás víz van benne! Nagyon szomjas lettem a liba combjára...

– Ez már igen! Ez aztán itóka, a javából. Ezt kóstold meg Évikém! Ez valódi orvosság. Képzeld csipkebogyóból készített bor van a kulacsban! Szó nélkül elvette a kulacsot Évike és jól meghúzta.

– Elég volt már. Ez nem limonádé, mókuskám!

– Istenem, de jól esett, ez a micsoda! Most már folytassuk az utat, nagyon kíváncsi vagyok a házikóra, vajon milyen?

Körülbelül mentünk még egy fél kilométernyit felfelé az erdei ösvényen, de bőven megérte!

Én még ilyen szépet nem is láttam élőben eddig soha! Egy tisztás közepén volt egy kis faház, három karcsú toronnyal a tetején. Különben hatszögű volt a kis Palota, hat boltíves ablakkal és két bejárattal! Az egyik bejárat Keletre néz, a másik Nyugatra! Mind a két bejáratnak van két kerek takarosan kialakított tornáca. Mindegyiken van egy kis kerek asztal négy székkel...

Három lépcsős küszöbön lehet felmenni a tornácokra. Mindegyik boltíves ajtó felett van egy csodás szarvasagancs. Az ajtókra gömbölyű lécekből felirat "Isten hozott"! Ezt onnan tudom, ilyen pontosan, hogy Évikével 3-szor jártuk körbe az épületet, annyira megtetszett nekünk, ez a kis Palota...

– Kapitány? Szinte félek ide bemenni. Lehet, hogy nem is ez a faház a miénk?

– Mindjárt eldől! Ha nyitja a kulcscsomó, ami nálunk van, akkor az! Ha meg nem nyitja, akkor keresünk, egy sokkal rosszabb faházat...

– Ne marháskodj Kapitány! Inkább szedd elő azokat a kulcsokat, mert hátba billentelek, ezzel a cifra kulaccsal!

– Jó is, hogy szóltál. – S nagy hetykén leültem az egyik faszékre, mert itt, talán minden fából van, még gondolom a vaskarika is! Évike is leült szemben velem. Elgondolkodva a két kezével feltámasztotta a fejét: S csak néz, csak néz felém. Én is így teszek.

Végül is így fakadt ki sírva, egész a lelke mélyéből:

– Kapitányom, olyan nagyon boldog vagyok veled! – Leengedte a két kezét s felém nyújtotta. A négy kéz összekulcsolódik szorosan, mintha együvé olvadt volna. A szemeink, egy irányba kezdnek nézni – bele a végtelen mindenségbe...

Érzem a lelkemben, hogy csoda fog most történni velünk! A szívünk gyorsan elkezdett verni, érzem az Évikéé is, gyorsan kalimpál. Lehunyom a szemem és elkezdünk nagyokat sóhajtani...

Én Pityukára gondolok! Lassan visszaáll a szívverésem, ahogy az szokott lenni. Érzem Évike pulzusa is lelassul. Lassan kezdem kinyitni a szemem, s

látom Évike is így tesz. Összefonódik a tekintetünk. Újból feléled körülöttünk minden!

Évike félve int, nézzek ki a rétre. Egy gyönyörű léghajó száll lefelé a Palotánk előtti pázsitos zöld fűre. Kezeink lassan elválnak. A lábaink közben szárnyra kelnek, s repülünk Pityuka felé...

Igen Pityuka felé, a mi kis tündérünkhöz! Ő az, aki közénk jött, újra és újra! Tudja már, hogy mibennünk újjá születhetik, mert mi hiszünk benne örökké!...

Este van, csillagos és gyönyörű! Sütjük a szalonnát a Palota előtt hárman, mint a Tündérszigeten is tettük! Pityuka az ugyanolyan, mint amikor megismertük a Tündérszigeten. Gyerekes, bohém és szeretetreméltó. A hangulatunk is ugyanolyan, vagy még jobb is talán, mint a szigeten volt, mert mi már Évikével felnőttünk! De a szívünk és a lelkünk az nem változott semmit!

– Mondd, Pityuka – Hogy is lehet, hogy te megint itt vagy köztünk?

– Én már, örökké itt is leszek, ezen a csodás földön... Tudja az én Uram, hogy nekem itt a helyem. Ez a föld, bebizonyította, hogy nem kell elpusztulnia, addig, amíg ilyenek is laknak rajta, mint ti is vagytok!...

A szikrázó csillagok fénye s a tücskök zenéje mellett, nagyon sokáig fenn voltunk. Mindenről szó esett, arról is, hogy a koldus az valóban Pityuka volt! Ő mindenütt ott lehet, ahol igazhitű emberek élnek. Most itt van köztünk, minket boldogítani...

Ha szükséges, a számodra, a "TE" szívedben is megszületik, ha rászorul a lelked, a Szeretetre...

Úgy megyünk be a Palotánkba, hogy fényt se gyújtunk. Nem is kell, mert a telihold oly fénnyel világít, amilyennek soha eddig nem is láttuk! Itt a hegyek tetejéhez közel, minden másabb, mint nálunk. Itt a fák is megváltoznak. Pláne éjjel, amikor minden oly csendes s nyugodt. Itt nincsen zaj s lárma, itt békesség uralkodik és Szeretet. Évike mondta is az előbb:

– Kapitányom! Ne nevess ki, de én úgy érzem magam itt, mintha a Paradicsomban lennék veled –, s úgy húzódott hozzám, mintha egy testté kívánkozna válni velem...

A palotában a félhomályban félve széjjelnézünk. A palota három szobából áll. Van benne egy nagy fogadószoba, egy hálószoba, mint a mesében! De e hálószobában, csak egy ágy van, semmi más! Az ágy az kerek, nincsenek szélei. Középen van egy hatalmas kerek párna, s ezt körbefogja egy hatalmas pihetakaró, olyan ezeregyéjszakába való, tenyérnyi aranycsillagok, vannak ráhímezve, aranyszínű pamuttal. A párnán egy mosolygós Nap látszik, mintha csak hívogatná az embert, hogy simuljon

hozzá. A két ablakot sárgás brokát díszíti. A kandalló mellett van egy kis kerek asztalka, rajta fehér terítő, hatalmas kék rózsákkal kivarrva. Ezen van egy nagy fehér porcelánkancsó tele vízzel, mellette egy kristálypohár. Onnan gondolom, hogy kristály, mert üresen is nagyon nehéz...

Kandalló az egy van, e palotában, de minden szobába beér az eleje, s külön - külön is lehet fűteni. De ugyan, mire nekünk most fűtés! Évike a két ablakot is kinyitotta tágra .

Ő tücsök zenénél akar elaludni. Pityuka, az mint a Tündérszigeten is tette a nagy előszobában a kabátom zsebét választotta ki fekhelyül. Mondtam is viccelve Évikének:

– Aranyos ez a Pityuka, olyan, mint egy jófajta kabalababa...

Ölelve fog körül bennünket a Palota. Ágyunk nagyon kényelmes, mintha a kék Óceánban lennénk, egy nagy s kényelmes kagylóban, s várnánk az időt, hogy Évikével igazgyönggyé olvadjunk, hogy beteljesedjenek a gyerekkori álmaink...

Meglepetések meglepetése

Gyönyörűen süt be az ablakokon keresztül hasunkra a nap. Vagyis az arany csillagos takarónkra. Csodásan, s fantasztikusan gyönyörű ez a Palota! Belülről még szebb, mint kívülről. A falakat faragott minták díszítik és faragott dombormű képek. Az ágyon körben három vadbőr van kiterítve a padlón. Egy szarvas, egy medve és egy vaddisznó nyúlik el lábunk előtt, mintha csak várnák, hogy vajon melyikre is fogok rálépni. Évike észrevette, hogy figyelgetem őket.

– Kapitány! Enyém a szarvas. Attól a másik kettőtől félek!

– Jól van, te nyúlszívű. Akkor az enyém a medve –, s a fülibe brummogtam. Meg is kaptam a magamét, mert a medvebőrön kötöttem ki, mert olyat lökött rajtam az én kis őzikém...

– Te bitang! Gyere csak elő, s a lábánál fogva lehúztam a szarvas bőrre. Nem ellenkezett, tűrte, hogy lehúzzam az ágyról. Nyugodtan hanyatt feküdt a kedvencén, s a kezét a feje alá helyezve, s úgy tett, mintha már is elaludna. Melléfeküdtem, s csak néztem, csak néztem, addig amíg el nem szunyókáltam.

Arra ébredem, hogy valaki csókolja a szám, s borzolja a hajam. Ez volt a földi mennyország számomra!...

...Nagy kutyaugatásra riadunk a bűvöletből.

– Kapitány! Mi ez a nagy lárma?

– Honnan én honnan tudjam? Azt hittem, itt nyugton leszünk. – Évike gyorsan felugrik s az ablakhoz siet. Látom, hogy megdermed fehéren, mint a kőszobor.

– Mi van, kis angyalom? – Én is az ablakhoz sietek . Amikor kinéztem az ablakon, meghűlt bennem a vér, mert olyat látok. Egymásra nézünk és egyszerre bólintunk örömmel s vidáman...

– TISZA! TISZA! – Üvöltöttünk a boldogságtól, önfeledten!

Ez a nap olyan, mint amikor Jézus összehívta a tanítványait, hogy együtt vacsorázzon velük...

Mi most reggelizünk, mint a Tündérszigeten is tettük. Nem is vagyunk tizenketten. Mert, sokkal többen vagyunk! Isten akaratával, ezt az írást, sokan fogják olvasni, mert ez a szeretetről szól, arról a szeretetről, amit Jézus hirdet, mindenkinek!

– Mondd, Pityuka, hogy jutott eszedbe, hogy idehozd Tiszát?

– Egyszerű ez nagyon! Hogyan is tudtátok volna jól érezni magatokat Tisza nélkül? – Összenézünk, s boldogan bólogatunk.

– Pityuka, mi így vagyunk boldogok, hogy te is itt vagy velünk. – Simul Évike szorosan hozzám, mint egy cirmos cica a gazdájához.

– Tudod, Évike, van még egy meglepetésem. Nézzétek; elhoztam a zsebrádiót is, amit otthon felejtettetek. Szent ég, jutott az eszembe. Kikészítettem az elemekkel együtt s ott-hagytam az ágyamon.

– Itt az elem is, – kacsint felém Pityuka...

Fel van készülve a csapat, egy hegyi kirándulásra. Úgy gondoljuk, illene felfedezni a környéket, s a mesébe illő tájat is...

– Kapitány! Mit mondunk Iván bácsinak, hogy került hozzánk Tisza? – Meglepett ez a kérdés nagyon. Leültem a tornácunk lépcsőjére és törni kezdtem a fejem.

– Ne törd gazdám a fejed, – szólt Tisza, mondd azt, ahol ettetek a forrásnál, ott volt ez a kutya, s ti nékem adtátok a csontokat, én meg ide jöttem utánatok. Messziről is látszik, hogy én Bernáthegyi kutya vagyok!

– Ennek a kutyának van esze, – mondta Pityuka és megpaskolta Tisza fejét.

– Csapat, vigyázz! Indulás libasorban előre...

– Kapitány és Pityuka? Őrá, mit mondunk!

– Évike, engem csak az láthat, aki akarom, hogy lásson!

Fél órán belül, ott is voltunk Iván bácsi háza előtt. Figyelgetem, ennek az öregnek valóságos kis vára van. Mert az egész gazdasága körül van húzva magas deszkapalánkkal, magasabb sokkal, mint egy ember...

– Istentől megáldott napot, gyerekeim! Már aggódtam magokért! Miért is nem jönnek reggelizni!

– Hogy mi reggelizni? Nézünk össze Évikével...

– Igen, magok! A szolgáltatás, az ki van fizetve. A múlt héten elküldték a számlát! Tudják, őszinte leszek magokhoz, ne is haragudjanak érte, sok városi, még egy finom rántottát sem tud elkészíteni magának. Akkor tálalhatok? – Egymásra nézünk. Kacsintok Évikére, hogy hallgasson.

– Tessék, ha még nem hűlt ki a reggeli.

– Ej, ej! Fiatal ember, ne packázzon maga velem, tudom én a dolgomat! De először is mosdás! Megint egymásra nézünk, s elhúzzuk a szánkat. Intem, hogy csitt legyen.

– Hol mosakodjunk Bátyám?

– Ott ni. – És balra mutat egy fenyőfa felé az ujjával. Megint, összenézünk. Kacsintok Évikének, menjünk. Mentünk vagy 20 métert s látom, vagy 10 lépcső vezet lefelé egy kis ugrásnyi patakhoz, ami a nagy fenyőfa tövéből folydogál kifelé. Jobb oldalt van kikészítve, egy kis asztalka, rajta szép fehér kancsó, mellette két szép festett csésze. Megbököm Évikét. Most tátsd el a szád őzike! Ő is int, nézzek csak lejjebb is. Vagy öt méterrel lejjebb, van egy nagy lapos kövekkel kirakott sima tér. Szépen félkörben, alacsony lóca, rajta két tiszta lavór, zománcos! Két fa közt, egy zsinegen háziszőttes tiszta kendők díszelegnek, szép huculos mintával...

Öröm és boldogság volt még egyszer jól megmosakodni. Évike megkóstolta a vizet is, ami a fenyőfa tövéből csörgedez. Látom, kinyílik a szeme, mint a nyíló rózsa.

– Rossz Évike, az a víz?

– Finom, te mamlasz! És a maradékkal jól nyakon öntött...

– Szóval, gyerekeim. Isten küldte magokat ide! Az öreg felemelte a pálinkás poharat.

Felálltunk és megittuk a kiöntött szederpálinkát. Bár ilyet árulnának a boltban is! Az öreg kiáltott egyet a ház felé:

– Marika hé, gyere már lányom!

Kilépett a házból egy csinos nő. Ő is hucul öltözékben volt, de, olyan jól állt neki, hogy Évike s én is megcsodáljuk.

– A lányom! – Közelebb jőve hozzánk köszön illedelmesen:

– Csókolom, jó reggelt!

– Köszönni azt már jól tud, s még vagy tíz magyar szót, s kész! Rajta nem látszik, hogy félig-meddig, magyar kislány!

– Jó étvágyat gyerekeim! – És eltűnt az öreg tenni a dolgát...

Sült kolbász, szalonna, oldalas, 6 tükörtojás, egy lapos kosárkában egy-egy karéj házi kenyér, egy kancsó málnaszörp és egy kancsó forrásvíz volt a reggelink.

Már elfelé mentünk a ház előtt, amikor kiszólt az öreg az udvarból:

– Le ne késsék a vacsorát, mert az bizony nagyon finom lesz ám!

– Hány órakor lesz a vacsora Iván bácsi? – Kérdezem kíváncsian...

– Magokat nem is tájékoztatták! Ilyen vendégeim se voltak még soha! Közben, odaért az öreg hozzánk és így szólt kemény hangon: Reggeli az 9-kor van, ebéd az nincs ! Vacsora 7 kor, kérdés van még?

– Tessék mondani, ebéd az minek nincs? – Kérdi Évike.

– Azért kislányom, aki ide jön nyaralni, az napközben kirándulni megy a hegyekbe. Azért adtam maguknak a megrakott tarisznyát a tegnap, ha netán valaki megéhezik a nyaralóban, akkor legyen mit beharapnia...

– Jól is van, hogy felhozódtak a problémák . Ha netán kell még valami, vagy hiányzik valami, akkor csak szóljanak! Ez a szép kutya, ez meg hogy került magokhoz, ha megkérdezhetem?

– Tudja, Iván bácsi, a tegnap csatlakozott hozzánk a forrásnál, ahol ettünk!

– Szóval kóbor kutya, s nem zavarja magokat ? Mert megköthetem, ha akarják!

– Dehogy is, – simítottam meg Tisza fejét .

– Isten áldja Iván bácsi. – Az öreg bólintott egyet, s bement az udvarra. Ez volt életünk első napja, amit a távolban kezdtünk el Évikével...

Ezen a napon bejártuk a környéket! Úsztunk a kis hidegvizű folyócskában is, ami az út mellett folyik közvetlenül. Ez bizony, nem olyan, mint a mi Tiszánk, pedig ez is oda igyekszik, hogy találkozzanak a síkságon...

Háromnegyed hét van. Az öreg már kint vár bennünket a forrás melletti asztalnál, ahol reggeliztünk. Feláll és elibünk siet.

– Látom, magok igen pontosak, de ez nem baj! Mert, olyat fognak kapni vacsorára, hogy a tíz ujjuk is zsíros lesz ám tőle!

– Mi lenne az Iván bácsi? Árulja el.

– Mindjárt fiam, mindjárt. Marika! Hozd ki az, Unikumot!

– Mire az nékünk Iván bácsi?

– Te csak hallgass, fiam. – Előkerült Marika is, aki a reggelit felszolgálta:

– Jó estét kívánok!

– Mondtam már, hogy nem így kell mondani! Hanem. Jóstét kívánok. – Marika megszégyellte magát, s gyorsan letett az asztalra egy kis lapos üveget. Az öreg lecsavarta a nagy kupakját és megöntötte valami finom illatú itallal.

– Szagúlja meg fiam. – El akartam venni tőle. Az öreg a kezével int, hogy nem! Megvakarom a fejem s csak bámulok. Gyors mozdulattal Évikének nyújtja a kupicát.

Az meglepődve elveszi s megakarja inni.

– Nem úgy kislányom, ezt csak nyalogatva szabad inni. – Évike, megkóstolta, s látom kinyílik a szeme, mint a rózsa.

– Jú-jú, de, finom! Az volt mondhatom. – De az öreg nem árulta el, hogyan is készül. Annyit mondott csak, ez titok. Meghozta Marika a vacsorát!

Őz comb volt párolva! Áfonya körítéssel, 4 darab lazac, szalonnával megtűzdelve, s házi kemencében kisütve. Többet nem is mondok, egy szót se, bőven elég ennyi is!

Éjszakai kirándulás

Már kezdi a világosság elhagyni ezt a szép hegyi tájat. Itt másképp van, mint az alföldön . Sokkal hamarább áll be az este. Lihegve érünk fel abba az egyenesbe, ahonnan már jól látszik a kis Palotánk. Évike megtorpanva, így szól hozzám:

– Kár, hogy nem tudok festeni, mert örömmel lefesteném, ezt a szép hegyi tájat. Mindannyian figyeljük a palotánkat. Olyan, mint egy csoda! A nap utolsó sugarai pásztázzák a három tornyát. A háttérben a fenyők koronái közül még kilátszik a Napnak egy kis csücske, mintha kis zászló lenne, úgy integet nekünk...

– Kiskirály, igaz milyen jó is az Isten, hogy minket ide vezényelt, s megmutatta nékünk, hogy milyen szép is az élet! Mindig is azt hittem, hogy nekem csak a rossz fog kijutni, s látod, itt vagy te, Tisza és Pityuka is, ez maga a csodák csodája!

– Mit is fogunk ma csinálni gazdám? – dörgölődik hozzám Tisza.

– Ezen már én is törtem a fejem. Láttam az előbb az erdőszéliben összerakva, sok hasogatott fát, biztosan a kandallóhoz van készítve. Gondolom, nemigen lesz belőle baj, ha elveszünk néhány öllel, s rakunk egy tábortüzet. – Alig érkeztem befejezni a mondatot. Évike máris a nyakamban csüng.

– Hurrá, hurrá, – ugrándozik Pityuka és Tisza is.

– Hagyjátok abba, mert meggondolom magam!

– Adok én neked meggondolást, – s nyakon vágott Évike. De utána oly hosszan megcsókolt, hogy teljesen beleszédültem.

Mindenkinek kiadtam parancsba, hogy fejenként, csak 13 darab fát szabad a tábortűzhöz vinni. Meg is bánom hamar a kijelentésemet, mert a rakás fa, az úgy néz ki, mintha szalmakazal lenne széttúrva. Most már mindegy, holnap majd összerakjuk...

Este van, csillagos szép csendes este, mindenünnen a nyugalom száll felénk. A tűz az pattogva ég, s szelíden duruzsol. A Tejút az kettészeli a három torony zászlaját...

Igen, minden tornyon van egy kis zászló, piros, fehér, zöld színben! Ez szimbólum számunkra. Évike az ölembe hajtotta a fejét, hogy cirógassam a selymes haját. Pityuka a tűzre ügyel fel, nagy szakértelemmel, hogy sokáig tartson ki a hasogatott fa...

Most kezd lassan előbújni a telehold az egyik hatalmas fenyőfának öleléséből, mintha ott töltötte volna el az egész nappalt. Egy bagoly huhogva száll a tetejére, s kuvikolni kezd, éppen a hold közepére esik a képe. Kicsit szinte, ijesztőnek is tűnik. Évike is észrevette ezt a képet, s félénken még jobban simul hozzám. Hozzáhajolva súgom a fülébe: „Félsz, igaz, kis őzikém?" Rámnéz, lehúzza a fejem, visszasúgja halkan szerelmesen:

– Nem is félek! – És mint pióca tapad a számra.

10 óra van kereken. Ezt a fellobbanó tűz fényénél látom. Évike, halkan csendben pityereg.

– Mi van, Évike, mi bajod, – pusziljam meg a homlokod?

– Nagyanyámra gondoltam, s elkapott a nagy honvágy...

– Az én gondolataim is otthon kószáltak, méghozzá a Tündérszigetünk jutott az eszembe éppen, s azon elmélkedtem, mi is lehet ottan...

Pityuka somfordál mellénk, halkan így szól:

– Haza vágyik a lelketek ugye? – S leült mellénk a pokrócra.

– Igen, Pityuka. – Törölgeti meg Évike a szép szemeit, s úgy néz Pityuka felé ártatlanul.

– Teszünk akkor egy éjszakai kirándulást, gyerekeim.

– Mi a fenét? – Ugrik fel Évike.

– Készüljetek, s máris indulunk. Hurrá! Hurrá!

Tisza olyan ugatásba kezd, hogy a bagoly is elrepül félelmében. Összekapdosunk pár cuccot, s öt perc múlva, már a magasból nézzük a Hoverla büszke csúcsát...

Pityuka az úgy repül, hogy a Kárpátok hegyeit szegélyezzük, így érünk el ismerős tájak felé. A Tisza folyását követve, feltűnt a huszti vár is, az elkopott csonkjaival, utána feltűnt a szőlősi hegy hajlata, ahonnan már elkezdődik a végtelen nagy magyar rónaság kapuja!

– Itt van alattunk a kis falunk, kiskirály. – Fonódik hozzám Évike, mint gombalyaghoz a fonál. Tisza az ki sem akar nézni a léghajó kosarából, azt súgja felénk:

– Megszakad a szívem, ha arra gondolok, hogy itt hagytam a házat szótlanul.

– Kapitány! – Súgja Pityuka is halkan: – Szálljak le a Tündérszigetünkön?

– Igen! – Toporzékol Évike. Lassan a sziget közepén landolunk. A sziget már nem az, mint régen volt. Nyoma sincs a Tündér Palotának. A nagy áradás teljesen elmosta a Palota összes emlékét! A két fát kiszakította az áradás, ami közrevette a Palotánkat. Évike hangosan sírdogál. Leülök a Tisza-parti fövenyre, s elgondolkodom. Mily rövid is a földi élet, elmúlik minden nyomtalanul! Mi, emberek, mégsem tudjuk egymást szeretni! Pedig az "ÚR", ennyit kért tőlünk! Szeressétek egymást, s béke lesz a földön...

Évike simul hozzám, s megcsókol. Már nem sír! Boldog önfeledten, és vidám...

A szigeten nagyon meleg van, még most is! A levegő az szinte áll, mintha be lenne zárva valami katlanba, csend honol mindenütt még a tücskök is hallgatnak. Mintha nem is ez a világ volna itten! Évike súgja halkan, mintha csak félne, hogy felkelt valakit e Tisza-parti tájban:

– Kapitány, ússzunk egyet. – Én is, mintha én is félnék valamitől, halkan súgom:

– Ússzunk, Évike! – Feláll a kis bogaram, nesztelenül suhanva a folyóhoz közeledik. Egyenként, hangtalanul válik meg az összes ruháitól. Vénusz csillagává változik! Felemeli egyik kezét, s kecsesen int, hogy kövessem. Nézem, ahogy alámerül a víz ölelésében. Néhány perc múlva, már együtt úszunk a selymes Tiszában, hogy elfeledjük a rosszat, és a rosszakaratú világot...

...Egy óra van kereken, amikor újra landolunk a Palota előtti selymes réten Pityuka a tüzet élesztgetni. Tisza elszaladt pár darab fáért, hogy füstölögve égjen a tűz a szúnyogok miatt. Évikével leheveredünk a pokrócra s élvezzük az életet, amit sokan meg sem látnak a nagy rohanástól! Sokan azt gondolják, csak harácsolni kell, ezen a világon. Nem így van! A szeretet mindennél többet ér...

...Hanyatt fekszünk a Palota kerek ágyán, s beszélgetünk. A kerek Hold is kezd lefelé tűnni a fenyők koronái között. Évike egyre kevesebbet szól, s hallom, hogy csendesen nyugodtan lélegzi be a finom hegyi levegőt. Szelíden megpuszilom arcát, s jó álmokat kívánok néki és az egész világnak is...

Még sokáig bámulom az egyre sötétedő plafont, s lassan elnyom a hitbéli, Istentől megáldott, nyugodalomnak álma...

Leánykérés kapitány módra

Negyed tíz van, amire leérünk Iván bácsi házához. Az asztalon huculmintás gyönyörű terítő van. Egy vázában szebbnél szebb mezei virágok. A váza mellett szorosan, ott van a pálinka, s mellette egy hosszú nyakú békebeli üveg, de sehol senki! Síri csend uralkodik mindenütt. Jobbra nézünk, balra nézünk, de néptelen a porta. Egyszer csak látjuk, hogy jön az úton fölfelé Iván bácsi lánya, Marika, s jókedvűen integet felénk.

– Jó reggeli kívánok nektek!

– Szervusz Marika, – megy elibe Évike, s megpuszilja az arcát.

– Jó, hogy, jössz már! Apa az. El, -menni, várni, s elmenni! – Mondom Marikának, hogy oroszul beszéljen, mert megértjük, mind a ketten. Meg is tudjuk pillanatokon belül, hogy az öreg ma 70 éves! Ennek a tiszteletére, meg hát, a miénkre is, levágtak egy hízott bárányt. Este nagy buli lesz! Á nem nagy, körülbelül 15 én leszünk a három zenésszel. Azért ily kevesen, Marika szerint, mert aki nem beteg, az nyáron a Szovjetunióban van és idénymunkán dolgozik...

15 személy, az sem kevés ám! Egy születésnapi bulin. Azt akarta az öreg, hogy segítsek neki, vagy is inkább, szerintem, azt akarta, hogy ott legyünk a henteskedésnél. Mondom is Marikának, mutassa az utat, s odamegyek. Int, hogy először reggelizni kell, s gyorsan az asztalhoz lépve teletölti a poharakat s Évikének nyújtja. Évike se kérette magát nyalogatva, meg is itta a pálinkát...

Marika az suttyomban rám néz, s kacsint egyet, gyors mozdulattal felkapja a pálinkás poharat, s színültig önti, még ki is cseppen pár csepp. Erre olyat kacag, mintha csengettyűk szólnának...

Befut a házba. Mire elszürcsölgettem a görcsoldót, Marika is megjelenik az ajtóban. Kezében nagy fonott lapos tálca, kivarrott terítővel, amin háromféle sajt, füstölt kolbász, kenyér s egy tálkában, tinóru gombák savanyítva, egészben, igaz ezek kicsik és gusztusosak...

Nem részletezem a reggelit, finom volt minden, pláne a tinóru gombák!...

Amire megérkezünk Iván bácsihoz, már fel van darabolva a bárány! Én még ily szép húst nem is láttam eddig. Az öreg bácsi a nyolcvanadikat taposhatja, ő segít Iván bácsinak. Tud ő is néhány szót magyarul, mondja, hogy harcolt a Don-kanyarban, mint magyar katona!...

Felcipeljük az öreggel a húst a házhoz. A 70-ik születésnapjára koccintottunk s megbeszéljük, hogy este 6 órára hivatalosak vagyunk a születésnapi bulira, amin három zenész is szolgálja a talpalávalót...

...A Palotánk előtt hirtelen megálltam. Évikét a két kezemmel átölelem, s belenéztem a kék szemébe: most én Isten előtt, megkérem a kezedet! – Rám néz s ennyit mond könnyezve a meghatottságtól:

– Köszönöm, Kapitány, hogy megbízol bennem. – Lágyan összeér ajkunk, hogy eggyé váljunk! Pityuka jön elibünk kezében néhány szál mezei virággal. Csillog a szeme, látszik rajta, nagyon boldog...

– Testvéreim! Megáldalak benneteket: Az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében!

– Köszönjük, Pityuka! – Mondjuk egyszerre boldogan. Tisza is szalad loholva, s szájában egy szál kalakánc virág lóg. Feláll a hátsó lábaira, mellső lábait, egyiket Évike vállára teszi a másikat az enyémre. Évike kivette a virágot a szájából. Inkább ne tette volna, mert mind a kettőnket alaposan összenyal. Igaza van, ha leánykérés, hadd tegye!

Messziről érezni a finom illatokat, amit elibünk fúj a gyenge szellő. Évike megböki a karom. Ha ezek tudnák, hogy mi, nem is vagyunk házasok, néznének egyet bizonnyal...

Befékezek, mint Frédi a rajzfilmben. Szembefordulok Évikével, s így morfordírozok:

– Ha Isten is akarja, hamarosan házasok leszünk! – Évikének, kicsordul a könny a szeméből, s így sóhajtott fel az örömtől:

– Istenem! De szeretném ezt elérni...

Pityuka izgatottan szalad oda hozzánk:

– Kapitány! Álljatok meg, van egy kis baj!

– Mi van barátom? Talán hasmenést kaptál!

– Ne bolondozz, kiskirály. Komoly a dolog. Születésnapra nem illik üres kézzel menni.

Az angyalát, ez senkinek nem jutott eddig eszébe! Mit tegyünk mostan? Megvan:

– Pityuka te tudod, hol a kulcs, eredj vissza, hozd le a zsebrádiónkat és az elemeket is. Az öregnek, csak telepes rádiója van, azt nem lehet hurcolni. Ennek biztosan megörül az öreg úr! Itt villany ki tudja, mikor is lesz. Mindenki helyesli a döntésem. Én és Évike leülünk egy hatalmas fatönkre, amíg Pityuka visszatér. Évike komoly szakértelemmel hanyatt dönt a fatönkön:

– Kiskirály! Vajon nem csak vicceltél velem? – És úgy néz rám, mintha fel akarna nyársalni íziben. Felültem mérgesen, s az Évike szemébe néztem, s hanyatt is döntöttem a fatönkön.

– Nem! – És élvezettel elkezdtem csókolni gyönyörű piros ajkait. Pityuka veregeti meg a vállam.

– Elég volt már Csibészek, itt a rádió! Kissé sajnálva vettem el Pityukától a rádiót, mert sok emlék fűz hozzá. De ettől jobb helyre nem kerülhetne, az már biztos!

Marika szalad elibünk, kecsesen.

– Szervusztok barátok! Gyere gyorsan! És karonfogva bennünket, szaladunk lefelé a leejtőn. Miránk vár már mindenki, mintha "Királyok" lennénk ! Kint a forrás mellett a tisztáson három asztal össze van téve, s meg van terítve. Mintha Mátyás király idejében volna. Marika a fő helyre vezet bennünket. Int, hogy üljünk le. Én is intem, elsőször mondani akarok valamit az ünnepeltnek. Összeszedtem minden orosz tudásomat, s odaléptem Iván bácsihoz:

– Adjon az Úr magának sok szerencsét és boldogságot! S gyorsan bekapcsoltam a rádiót s átadtam az öregnek.

Meglepődik az öreg úr nagyon! Azt se tudja, fiú é vagy lány. Oroszul köszöni meg. Kicsit gondolkodott s ránknézett.

– Ez az enyém? – Bólintok, hogy igen. Nem szólt semmit, letette a rádiót az asztalra, s gyorsan besietett a házba, hogy onnan kihozzon egy lapos üveget s könnyes szemekkel átnyújtotta nekem.

– Ez meg a magoké! – Ránéztem s megpuszilam az arcát. Erre, Évike is odajött, s Ő is gratulált s megpuszilta ő is az öreget...

Iván bácsi olyan boldog, mint itt mindenki...

Úgy húzza a három zenész a talpalávalót, az már kész csoda!

Pedig mindegyik zenész túl van a hetvenen. Aki a dobot és a cintányért kezeli, az reggel a bárányt segített előkészíteni! A hegedűs az kis sovány vézna öreg, de úgy húzza, hogy az egész szívét hangokká tudja változtatni. A harmónikás az meg kész akrobata! Kövér arca oly piros, mint a pipacs. Nem igen több, másfél méternél, de oly fürge, mintha dróton rángatnák. Hol itt van, hol a másik felén az asztalnak...

A saslikról, nem is tudom, mit is mondjak, mert az oly finom! Úgy tudtam eddig, hogy a húst napokig kell pácolgatni, meg forgatni a pácban. Nem tudom, hogy készült, de isteni, az már biztos! Ezt szolgálták fel először a pálinka mellé. Itt más a szokás, mint nálunk. Mifelénk fordítva van minden. Látom felénk készül a hegedűs, s a harmónikás is. A hegedűs meghajolik, mint a nádszál, így szól kissé bátortalanul:

– Mi most, nagy tisztelet, játszani csárdás! – S ráhuzzák úgy, ahogy azt soha nem tudom elfelejteni...

Évike, már inti kiszédül, én is intem, hogy én is! Szóval befékezek s leülök az asztalhoz.

Évike is gyorsan követi a példám.

– Kapitány! Ez a valódi zene, nem a miénk!

A bográcsfújást kóstolgatom s kritizálom Évikével...

– Évike, igaz kis szívem, hogy ebbe kellene még egy kis csípős paprika?

– Kapitány! Ebbe ne szólj bele, mi csak vendégek vagyunk! – Leültem az asztalhoz, hogy megigyam a jó fél deci csipkebogyó borom s elgondolkozom. Látom, jön Marika, a kezében egy díszes tálcán, frissen sült káposztás lepények vannak. Leteszi a közelünkbe s rámutat a jó falatra:

– Tessék fogyasztani! – Megfogom a kezét, s súgom a fülébe, hogy hozzon egy kis csípős paprikát. Rám néz, nagy kerek szemekkel, s a kezét a szájára teszi, úgy elmosolyodott. Intem, hogy a bográcsba kell. Bólintott s eltűnt. Vissza is jött hamarosan, egy kis üveggel. Mondja, hogy úgy csináljam, az apja ne vegye észre, mert haragszik, ha a keze alá nyúlnak! Kinéztem egy alkalmas pillantot, s zutty bele is öntöttem, majdnem az egészet.

Három viharlámpa adja a hangulatos fényt. A hangulat a tetőfokán van, annyit táncoltunk már, szinte sajog az egész talpam. A dobos az meghülyíti az embert, úgy tudja a ritmust adni és élvezni a zenét!...

Látom, hozzák a bográcsost kondérostól, s ráteszik egy mosdónak a közepére. Az öreg nagyon le van hangolva, szinte könnyes a szeme. Marika is rossz hangulatban van...

– Mi lelte ezeket Kapitány? – kérdi Évike. – Eddig vidám volt az öreg!

– Sejtem, hogy mi a baj, – súgom Évikének, s elmondtam a titkot. Ő is elsápad. De jött egy életmentő ötletem, s el is mondom gyorsan Évikének. Felvidul tőle s tapsikol, mint egy gyerek...

Felállt az asztaltól, vette a tányérját, oda megy a bográcshoz jól megszedte és visszajött az asztalhoz, utána az én tányéromat is jól megrakta, mintha éheznénk Az öreg az annyira figyel, hogy a füle is mozog. Vajon mi fog történni?

Évike és én jóízűen elkezdjük enni a bográcsost . Látom az öreg és Marika is kezdenek felengedni . Somfordálva odajön az öreg:

– Ízlik magoknak a tudományom?

– Persze, hogyne ízlene Iván bácsi. Kitűnő! Csak kellene hozzá egy jó pohárka bor.

– Gyerekeim, de örülök. Megijedtem, hogy elpaprikáztam s boldogan, dalolászva ment vissza a helyére.

Fél kettő van, amire bebújunk a kerekszárnyú takaró alá, hogy még álmunkban is örüljünk az életnek...

Az elfeledett gyermekkor

Fél kilenc van, amire felébredem. Évike hason fekszik arccal énfelém az ezeregyéjszaka ágyában, s öleli a kerek párnát, mintha én lennék. Látom az arcán, valami szépről álmodik. Odahajlok s megsimítom hullámos fürtjeit, ami eltakarja szájának piroskás árnyalatát. Elbűvölve nézem, s csak nézem. Nagyot sóhajt s gyors fordulattal hanyatt fordul, a két kezét hátra teszi a feje fölé. Arcára, megint rásiklik egy göndörség. Nézem, egyik takaratlan melle kikandikál a takaró alól. Olyan, mint a takaró csillaga, ami díszíti a huzatot . Szép, gyönyörű, csodás és elbűvölő ! Föléje hajlok s megcsókolom. Mint pillangó száll ajkam, hogy nektárt keressen: Ez nem nektár, hanem maga a gyönyör forrásának tükre s élvezete...

Érzem Évike szíve úgy verdes, mint a madár a kifeszített hálóban . Kinyitja szemét, hogy megnézze, nem álmodik-e.

– Kapitányom! De szépet álmodtam. Képzeld, gyermekek voltunk, s te voltál nekem a barátom, s együtt játszottunk. S te azt érezted, amit én is. Ha sírtam, te is sírtál. Ha nevettem, te is nevettél. Olyan volt, mintha tündérek lennénk!

Felül Évike s a takaró lecsúszik a melleiről, azok most olyanok, mint a gyémánt, teljesen megvakítottak s elvették az eszem józan gondolatát.....

– Kapitány! Kapitány! Jöjjön már, mert szomjan halok! – Örül meg nékünk, Iván bácsi, ahogy meglátott. – A tegnap a frász környékezett, amikor véletlenül elpaprikáztam a finom bográcsost: Tudja a tavaly, volt itt egy házaspár, azok egy kanállal sem ettek a finom bográcsosból, mert azt mondogatták; ez, csak rablóvezéreknek készült!...

– Higgyék el, én annyira ügyeltem, hogy senki ne nyúljon hozzá.

– Iván bácsi, én voltam a tettes! Évike, s én is, úgy szeretjük, ha csíp a bográcsos!

Az öreg, olyat nézett ránk, az kész csoda, ha le nem esett tőle.

– Igen! Azért volt hát a lányom is megijedve! Ő adhatta a csípős paprikát oda, mert én eldugtam a konyhában. Üljenek le, s gyógyuljunk meg fiam!

Meg is gyógyultunk, annyira, hogy az öreg még el is dúdolt nékünk egy katonanótát, még a magyar katonáktól tanulta valamikor.

– Gyerekeim, a lányom ma megy a faluba. Befogtam a lovakat, még abba a szekérbe, amit apámtól örököltem. Ezt csak ritkán használjuk! Ha van kedvük, menjenek vele be a faluba széjjelnézni...

– Iván bácsi! Nem fog az a szekér széthullani az úton? – Kíváncsiskodik Évike...

– Hej kislányom, bár én lennék olyan erős, mint az!

Dél van, amire beérünk a faluba. Bementünk az egyetlen boltba megvenni, amire gondoltunk, szükségünk lehet. A pultnál, egy kisfiú áll, s nagyon bámul valamire. Észrevette ezt az eladó, hogy mi is bementünk! A kisfiút kergeti kifelé.

– Mondtam már, hogy ne bámuld, nincs elég pénzed. Kifelé! A gallérjánál fogva ki is tessékelte a boltból a gyereket.

Megvettük, ami nekünk kellett, s kint bámészkodunk az utcán. Odamegy a kisfiú Évikéhez, s így szól hozzá könyörögve:

– Nagysád, tessék adni pár kopeket, hadd vegyek kenyeret. Évike adott is néki bőven, de a gyerek, nem ment megvenni a kenyeret...

A zsebeiből, kikotorászott egy csomó kopeket, s elkezdte azokat számolgatni, majd gondosan visszatette a belső zsebébe...

– Kisfiú! – Szólítom meg a gyereket. – Mit is akartál volna venni? – Meglepődik nagyon a gyerek s el akar menni. – Nem bántalak, – borzolom meg a haját. Oroszul mondja, hogy valami labdát akar venni. Bevezetem a boltba, s látom a boltos ferdén nézi a gyereket, mintha az hibás lenne szegény...

– Melyik az a labda? – kérdem. Félve mutat egy gumilabdára, ami úgy van kifestve, mintha foci labda lenne, s rámutat újra. Mondom az eladónak, vegye le a polcról a labdát Leveszi a boltos kételkedve, én meg odaadom a kisfiúnak, az rám néz, s megcsókolja a labdát!

– Ez az enyém bácsi? – Intem, hogy az övé. Újból rám nézett a gyerek kételkedve, s gyorsan elszaladt, könnyes szemekkel...

Hat óra van, amire megközelítettük az Iván bácsi házát, még így is van két jó kilométer hátra. Látom az egyik tisztáson, két gyerek futballozik. Egy tíz egynéhány éves kislány, s az ismerős kisfiú. Ahogy meglátnak bennünket kiabálva szaladnak felénk, hogy álljunk meg! A kislánynál, egy gyűrött kendőben összekötve van valami. Mondom Marikának, hogy állj már meg.

– Ez a magáé bácsi, – nyújtja a kislány felénk a csomagot. Öt szép tinóru gomba van a kendőben. Nem akartam elfogadni. De a két gyerek, elkezdett pityeregni...

Az öreg Iván bácsi magyarázza este:

– Az apjukkal laktak, eddig a gyerekek, mert az anyjuk az elment otholról, vagyis elszökött valakivel! Mostanra, már az apjuk is eltűnt, már több mint féléve! Azóta nem is hallani róla semmit. Ezek a szegény gyerekek, várják haza az apjukat azóta is egyfolytában...

Hála a jószívűeknek, hogy még élnek...

Amire megérkezünk Iván bácsiékhoz, elborul az idő. A lovakat már a nagy szemű esőcseppek mellett fogtuk ki! Épp hogy betoppantam a házba, s máris zuhé, mintha vederből öntenék az áldást...

Évike bent ül a tisztaszobában, Marikával. Ez faház, olyan, hogy középen van a konyha és a tűzhely, de közben melegíti a hálószobát is, ha kinyitnak valami súbert a falon, de ehhez én nem értek, meg hát nyáron, kit is érdekel az ilyesmi...

Az már biztos, érdemes a tisztaszobában széjjel nézni! Van itt bámulni való bőven, megéri ezért is szétnézni. Nekem tetszenek azok a fafaragások és az is, ahogy tisztelik az Isten dolgait, az itteni emberek!...

Marika felszolgálja a vacsorát: brinzás tokány van birka pörkölttel, hozzá megint tinóru gombából savanyúság, s a gyomorkeserű és csipkebogyó bor...

Kilenc óra után érünk fel a Palotához. Az öreg tanácsára, mindannyian elmentünk fáért, hogy begyújtsunk a kandallóba. Lehet, hogy holnap is esni fog, akkor meg a hegyekben eléggé lehűl a levegő, még nyáron is...

Olyan örömmel hordja mindenki a fát, mintha gyönyörűsége telne benne. Megérte a fáradságot az, ahogy fa ég a kandallóban!

Eddig azt képzeltem, hogy ez bolondság! Nem így van! Művészi találmány az már biztos! Pláne a Palotai kandallónk! Ezt három szobából is lehet fűteni egyszerre, ha kell!

Megegyezünk, hogy a fogadószobát fogjuk csak befűteni. A fogadószoba, egy kisebb múzeum! Van itt, egy kisebb könyvtár is. Évike meg is számolta 95 könyv van a vitrinekben. Az egyik vitrin tele van kisebb preperált állatokkal. A kandalló melletti falrészen, különböző agancsok vannak. A kandalló előtt egy medve bőre hasal, szemben az asztallal, itt az is van, s mind a négy lába agancsból készült! Az asztal körül négy kényelmes fotel, Tisza ki is próbálja őket.

Megegyezünk vele, béküljön ki a medvebőrrel, nehogy a szőre ott ragadjon a fotelben. Ezt meg is értette rögtön, s öt perc múlva a kandalló tüzét bámulta önfeledten s boldogan. Évike, az ajtó melletti sifont nyitotta ki, ennek az ajtaja diófából van.

– Szent ég, – csapja össze kezét meglepetten Évike!

– Ezt, nézd meg kapitány! Hatalmas Orosz szamovár fénylik benne, s fényes teás csészék, hasolók a szamovárhoz. – Meg is jegyezte Évike rögtön: „Ezt kipróbáljuk!" Volt ott még evőeszköz, s tányérok tucatja is. Legalul alig látszott a lámpa fényénél, volt két pezsgő! Egy kosárkában meg, két félliteres üveg Tokaji aszú. Évike kinyomozta, 5 puttonyosok!

– Kapitány, mi aztán jó helyre cseppentünk. – Kivette a félliteres tokajit ráhelyezte az asztalra. Elővett poharakat, s öntött belőle mindenkinek.

– Tudod, hogy minek a tiszteletére iszunk? Mindig abban a tudatban voltam, hogy nekem volt a világon a legrosszabb gyermekkorom. Adjak hálát az Úrnak, hogy ilyet is kaptam tőle! Ezek a gyerekek, ki is tudja, hányszor feküdtek le éhesen s fázva, mert nem volt, aki megrakja a tüzet, vagy egy jó szót szóljon hozzájuk!

Évike sírva ül az ölömben, öleli a nyakam, mintha én lennék az édesanyja. Kellemes meleg van a fogadószobában, mindenki el van nyúlva a boldogságtól. Tisza a medvebőrön fekszik, úgy látszik, mintha meglovagolná...

Pityuka, egy könyvet lapozgat, de látszik, hogy már bóbiskol. Évike a szamovárral babrál, én nem értek hozzá! Kivettem egy nagy könyvet, de nem sokra megyek vele, olyan betűkkel íródott, amilyet eddig nem nagyon láttam. Évike szerint, latinul íródott, de ő sem tudja biztosan.

Félórán belől kész is lett az illatos tea, mindenki azt szürcsölgeti. Boldogok vagyunk s önfeledten élvezzük az életet. Családias a hangulat. Felhúztam a nagy faliórát, ami a kandalló bal oldalán díszeleg, gondoltam nem is működik, de tévedtem. Így, ahány óra van, annyiszor üt nagyon kellemes hangon. Most ütötte el az éjfélt. Pityuka vagy fél órája duruzsol a kabát zsebemben. Évike rájött, hogy az egyik fotelt hátra lehet hajtani s már néha, el-el szunnyad benne. Odamegyek hozzá s kap tőlem egy lágy puszit a homlokára. Félálomból kérdezi, nem fekszünk már le.

– De, kicsi őzikém, – s a karomba véve, mint egy gyereket bevittem a kerek ágyra. Hagyta, hogy kényeztessem. Leöltöztettem, s ráadtam a pizsamáját. Tűrte, mint puli a simogatást...

Összeölelkezve alszunk, suttogva beszélgetünk egymással a jövőről, a múltról, a jelenről. Úgy tervezzük, ha hazafelé megyünk bemegyünk Huszton a keresztapámékhoz, meglátogatjuk az öreg lelkészt. Keresztanyám és ő nagyon jólelkűek, mintha angyalok lennének.

Évike ösmeri őket, egyszer már találkozott velük, régen amikor gyerekek voltunk. Megbeszéljük, egy napot ott fogunk eltölteni náluk, s széjjelnézünk a huszti várban is...

– Kapitány! Van egy ötletem, az egyik barátnőm az Rahón lakik, keressük fel! Úgyis át kell menni rajta, s nem kell sietni sehová.

– Nem is tudjuk a pontos címét.

– Nem baj, tudom a nevét az elég, s azt is tudom, valami hegyaljai utcát kell keresni. Ennyi bőven elég lesz...

– Jól van, de előlegbe, kérek érte három jóízű csókot méghozzá a javából.

– Megkapod, dörmögő medvécském, de kezd el számolni, amíg van kedvem hozzá...

Nem tudom, menyi ideig tartott a három csók. Csak félálomból hallottam, az óra kettőt ütött, s nem többet...

Utazás, szerelem és…

Elérkezett az a reggel, amikor utoljára megyünk be reggelizni Iván bácsiékhoz. Marika és az öreg, már ott ülnek a kisasztalnál a forrás mellett. Az asztal díszes, mint még soha! A vázában frissen szedett gyönyörű mezei csokor, alatta kivarrott rózsás abrosz. Marikának könny csillog a szemében. Az öreg szólal meg, meghatódottan:

– Akkor ma elindulnak, ugye gyerekeim? Megszerettem magokat, mintha az enyéim lennének. Marika is bólogat, s kicsordul a szeméből egy könnycsepp. Évike is törölgeti a szemét. Benyúlt a retikülébe s kivett egy kis dobozt, amiben egy nyaklánc volt s két szép fülbevaló. Odament Marikához s egy puszi kíséretében átadta az ajándékot.

– Köszönöm Évike! – És össze-vissza csókolja az én Évikémet. Én egy öngyújtót, adok az öregnek, valódi békebelit, még a Szent korona is rajta van, mind a két oldalán. Ahogy az öreg ezt meglátta, úgy meg csókolta, mintha az egy kislány lenne... Megreggeliztünk. Már fel akarunk ülni a motorra, amikor az öreg odalép hozzám:

– Fiam! Nékem, ez az egy lányom van és Ő még nincs is férjnél, én meg már öreg vagyok és beteges. Téged valahogy nagyon megszerettelek, látom Istenfélő, igaz ember vagy! Ezért kapsz tőlem valamit, gyere csak utánam a tisztaszobába!

Bementünk a tisztaszobába, s kinyitott egy nagy vasalt faládát, ugyanolyat, amilyet a Tündér-szigeten is leltünk! Felnyitotta és kivett belőle, egy finom gyolcsba göngyölt hosszú valamit. Rámnézett, s ezt mondta könnyes szemekkel az öreg:

– Ez a tied fiam! És elkezdte, óvatosan kigöngyölni a gyolcsot. Nem tudtam, elképzelni hirtelen, mi is lehet a gyolcsban...

Egy huszár kard volt! S ez volt belevésve: “Hazáért, Szabadságért, Istenért”!

– Iván bácsi, ez nagy érték! Nem fogadhatom el ezt magától!

– Elfogod fogadni! Így akarom és mind a két arcomat megcsókolta az öreg...

Könnyes szemekkel váltunk el, de oly érzésekkel és büszkén, mintha mi lennénk a világ leggazdagabb emberei...

Az egyik kanyar után feltűnt, Rahó látképe. Évike ráüt a bukósipkámra.

– El ne feledd kapitány, ki van fizetve a nyomozás! Gondolom, jó memóriája van, ennek az őzikének!

Ide, hegyalja, oda hegyalja, biztos több mint egy órába került, amíg megtaláltuk Olgát, a barátnőjét Évikének...

Lett visongás, meg kacagás, futkosás! Az egész család, megmozdult, mint a méhkaptár. Azt sem tudták, hová is tegyenek bennünket, s mivel is kínáljanak! Azt szeretem ezekben a hegyi emberekben, ha ezek megkedvelnek valakit, a szívüket is kitennék, ha kérné az ember!

Nem akarok sokat beszélni, annyit azért elmondok, ezek az Olgáék, nemrég vágtak le egy süldő malacot, s abból csináltak házi füstölt kolbászt!

Nem lett volna ez feltűnő, de az már igen a számomra, hogy a hús benne, nem darálva van, hanem darabokban, talán előtte abárolni is kell, nem tudom, de majd kinyomozom, ha magam ura leszek, mert ez oly finom volt...

Kereken dél van! Már minket pukkadásig megebédeltettek. Mondtuk a háziaknak, hogy Huszton be akarunk menni a keresztapámékhoz. Belátták az igazunkat. Közben Olga a nénjét ugrasztotta, hogy tegye rendbe a tisztaszobát, mert nem akartak elengedni minket, csak másnap! Jól is éreztem magam itten, maradtam is volna, de erről Évikének, nem mertem szólni....

Az Olga az öccsétől megtudtam, hogy lakodalom van az utcájokban, s a két testvér összesúgott, hogy minket is visznek magukkal a lakodalomba...

Már, fenn ülünk a motoron, amikor a Laci bácsi, az Olga apja a kezembe nyom egy zacskót jól megtömve:

– Ez a magáé. – Rögtön tudtam, hogy ebben az a füstölt kolbász van, amit az ebédnél megdicsértem.

– Ez, meg a magáé! – Nyúltam az egyik táskához, ahová a kolbászt tettem, s kivettem belőle egy üveg pálinkát. Meglepődött az öreg, majdnem kicsúszott az üveg a kezéből...

Évike, addig integetett, amíg a kanyartól már nem látta a népes családot!

Feltűnik egy tábla az út szélén, s rá van írva Visk. Beadom, az indexet s letérek baloldalra. Évike izeg-mozog. Egyszer, csak jól rácsap a sisakomra.

– Kiskirály! Hová a fenébe mész?

– Semmiség! Egy kis ásványvizet akarok inni! Évike, megint fejen vág.

– És hol, te nagy hős?

– A "Sajáni" forrásból.

– Fékezz, te bitang!

– Majd, ha oda érünk! – Hallom, morog egy sort Évike. Utána, hozzám simulva úgy átölel, alig kapok levegőt. Már majdnem felérek a forráshoz, súgja a fülembe:

– Kapitány, jó is hogy, ide is benézzünk. S megcirógatja a melkasomat. Lassan, megáll a motor a kis csárda előtt...

– Pincér! Kérek, két saslikot s négy korsó forrásvizet.

– Te, kiskirály! Neked, az agyadra ment a kolbász, amivel teleetted magad! Hová fogod tenni a saslikot, – s jól nyakon vág közben...

– Mit gondolsz Évike? Ha ez a csárda, azért van, hogy saslikot készítsenek, nem kérhetek tejbegrízt tőlük!

Meglepődve Évike rámnéz, nem szól semmit, csak hosszan megcsókolja a szám. Aminek meg is lett a hatása, mert a szomszéd asztalnál üllő bácsi az olyat nyel a forrásvízből, hogy az szegénynek az orrán jött kifelé...

Vettem egy pár üres üveget, s megengedtük a forrásnál, Évike jól ledugaszolta azokat, így akár hetekig is friss marad!

– Kapitányom! De kár, hogy nincs itt Tisza, meg Pityuka!

– Jól van ez így Évike! Az a három nap is jó volt, amíg velünk voltak! Tiszát elkapta a honvágy és a szeretet, ahogy a szüleimet szereti. Pityukával haza küldtem. Pityuka meg azt mondta nékünk:

– Testvéreim! Látom, jól elvagytok egymással, legyetek is így, mindörökké! Elmegyek most azokhoz, akik most épp nagyon el vannak keseredve s kell számukra a vigasz! Én majd tudom, hogy mikor kell visszajönni hozzátok újra. Hívjatok, mint eddig is tettétek!

– Kapitány! Látom a huszti várat. – Visong Évike.

– Odamegyünk, nem is messze a vár aljától. Körülbelül fél óra múlva csengetünk a keresztanyám kapuján. Mindketten izgulunk, vajon itthon vannak e keresztapámék, ugyanis kezd esteledni. Kattanva nyílik a zár, s a csillagszemű keresztanyám áll a kis ajtóban. Kezét széttárva, csak ennyit mond:

– Isten hozott benneteket! S egyszerre mind a kettőnket átölel oly szeretettel, azt leírni nem nagyon lehet, csak átérezni!

Mikor mindent elmondtunk egymásnak, megjött keresztapám is, az Isten szolgája a templomból. Újból, nem írom le, mindazt, amit úgyse tudnék leírni. Végül, amikor mindent megértett, így szólt magabiztosan:

– Gyerekeim eszerint szeretitek egymást s össze akartok házasodni !?

– Igen, keresztapám! – Mondtuk lelkesen egyszerre...

– Akkor, megbeszélek egy fontos dolgot keresztanyátokkal és Istennel! Lehet a holnap, meglepetéssel fog szolgálni a számotokra!

Éjfél volt, amire ágyba kerülünk. Olyan valami szállta meg lelkünket, amit eddig nem éreztünk soha! Ez boldogság is volt, de szorongás is, és felemelő tudat is, amit eddig egyikőnk sem érzett!

Július 19-e van, vasárnap. Végeztünk a finom reggelivel már a kávét szürcsölgetjük, ekkor bejön a szobába keresztanyám, egy gyönyörű csokor kardvirággal. Odalép hozzánk, int, hogy álljunk fel. A virágot átnyújtja Évikének, az megfogja a jobb kezünket s így áradozik az örömtől:

– Gyermekeim, arra kérem a jó Istent, hogy boldogok legyetek, mindig egymással! – Erre bejött keresztapám is:

– Gyerekeim készen vagytok? Gyertek most velem, hadd mutassam be nektek a huszti református templomot, ahol szolgálom az én Uram!

– De jó! – Örül Évike. – Akkor ezt a csokrot elviszem a templomba, az Istennek!

– Vigyed kislányom. – Jött ki a könny keresztanyám szeméből. Nagyon boldogan, mentünk végig a főutcán a templom irányába. Nyikorogva nyitotta ki keresztapám a templom kisajtaját. A templom bejáratánál várt bennünket egy idősebb bácsi, aki így köszönt:

– Áldás, Békesség! Meglepődve, azt sem tudtam, mit is mondjak. Gyorsan rámondom:

– Áldás, Békesség!

– Húzhatom a harangokat, Tiszteletes Úr?

– Igen! Az orgonista itt van már?

– Itt! Tiszteletes Úr, bent van a templomban. Belépünk Huszt híres templomába, ahol sok híres nagy ember megfordult a történelem folyamán.

– Gyerekeim! Az Isten színe előtt össze foglak adni benneteket, egy kikötéssel, a polgári esküvőig ne mondjátok senkinek el! Azzal kínos helyzetbe hoznátok! Összenézünk, mint két gyerek. Akaratlanul is egyszerre felnézünk a karzatra. Ott volt Pityuka, s inti az ujjával, hallgassunk. Olyan bátorság szállt belénk, mint még soha.

– Akarjuk, úgy legyen, ahogy Isten akarja! – Keresztapám megfogta kezünket s azt mondta elgondolkodva:

– Álljatok egymás mellé, gyerekeim, s fogjátok meg egymás kezét s adjátok át magatokat, Az Atya a Fiú és a Szentlélek, akaratának!

Egy órát tartott, amíg megcsókolhattuk egymást!

Öten voltak jelen az esküvőnkön, mi ketten, keresztapám, az orgonista s a harangozó!

De mi, tudtuk s éreztük, hogy a Szentháromság is figyelt bennünket...

Meglepetések, fájdalom és gyász

Könnyes szemekkel fogad bennünket keresztanyám a kapuban:

– Drága gyerekeim, imádkoztam érettetek, hogy minden jól sikerüljön! Gyertek, hadd öleljelek meg benneteket. Ez az ölelés, mindkettőnkben, megmarad örökké!

Úgy szeret bennünket, ez a két földi ember, mintha Jézus lenne itt mellettünk...

A Kopányi hegyre kaptat a motorunk felfelé, nehéz lehet néki, de a mi szívünk lebeg s örül, mert már egyek vagyunk, Isten előtt is ! Évike öllel, mint anya a gyermekét. Én a szeretetre gondolok s arra, hogy vannak jó emberek is, akik félik, az Urat!

Késő délután van, amire Évikékék előtt felhúzom a motor kulcsát. Évike nagyanyja jön elibünk, s könnyes a két szeme.

– Mi van nagyanyám? – Nem szól semmit csak karon fogja Évikét, s bemennek a nyári konyhába . Mire kipakolom a batyut a motorból Évike, már ott áll mellettem:

– Kapitányom! Baj van, – s könnycseppek csillognak a szemében.

– Mi a baj? Évike...

– Apukádat bevitték a kórházba még csütörtökön, s meg is operálták szegényt...

– Akkor én most, oda megyek egyenest hozzá!

– Megyek veled, én is kis szerelmem!

– Nem kell, csak én megyek egyedül!

– Édesapám! Mi van magával?

– Édes fiam, megoperáltak, s már jobban is vagyok, holnap megyek is haza! Gyere közelebb, hadd csókoljalak meg...

Eddig soha nem éreztem, hogy ilyen szeretettel csókolt volna meg apám, mint akkor. Éreztem, mintha a szívét, s a lelkét is átnyújtotta volna nékem, egyben s örökre...

Kedden délután temettük apámat, rengetegen voltak a temetésén. Mindenki eljött, aki szerette, ezért is voltak ily sokan.

Édesanyámat, egy hét múlva vittük a kórházba...

Megbeszéltük Évikével, vasárnap korán megyünk hozzá, hogy meglátogassuk. Évike, nagyon izgul, reszkető lábbal megyünk felfelé a harmadik emeletre. Egy nővér jön elibünk sietve s mondja:

– Gyerekeim, menjenek gyorsan, mert nagyon várja magokat az édesanyjuk. Azt hitte szegény nővérke, hogy Évike a testvérem! Mert hát, kicsit hasonlítunk egymásra. Ha külsőleg, nem is annyira, de belsőleg biztosan...

Édesanyám, jön kifelé a folyosóra. Olyan, mint egy tündér! A haja le van engedve a vállára. Soha nem láttam még így!

Mindig kontyban hordta a haját.

– Gyerekeim! Egész éjszaka nem tudtam aludni. Ti jártatok az eszemben. Nem szerettem volna úgy meghalni, hogy ne kívánjak nektek, sok boldogságot...

– Ne mondjon ilyet, Édesanyám!

– De, fiam! Érzem, nem sok maradt hátra. És úgy ölelt meg bennünket, mint szerető Anya! Mint a világ legjobb embere! És úgy, mint aki az minden szeretetét át akarja adni nekünk! Most itt, s mindörökre, csak nekünk...

...Szerdán, temettük el anyámat...

A temetésen még többen voltak, mint az apámén...

...Egyedül maradtam, mint a kisujjam! Üres a ház! Senki nincs benne. Évike egyik rokona alszik velem. Elaludni nem tudok, sírni nem tudok! Csak gyötör valami, láthatatlan fájó érzés! Megnézem az órát. Egy óra van éjszaka. Hallom, hogy fájdalmas sírás közeledik felülről felém. Édesanyám sírása, tudom jól, mert ismerem...

Boldogan hallgatom, mert tudom, hogy itt van a közelemben! Sírni kéne, de boldog vagyok, mert tudom, hogy a fiát sajnálja!...

A sírás lassan távolodik s távolodik. Már alig hallom. Felülök az ágyamon, s így fakadok ki, a lelkem legmélyéről:

– Istenem, adj ennek az igaz asszonynak nyugodalmas pihenést a mennyekben...

....Kilenc óra körül lehet az idő. Én és Évike, kint állunk a két fejfa mellett, megigazítom az egyik koszorút, ami az apám fejénél van. Még friss, s virul benne néhány virág . Mindössze egy hónap alatt vesztettem el azokat, akiket a legjobban szerettem...

...Harmadnap reggele van. Évike segít nékem a temetés után rendet csinálni. Ő most az én Pityukám! Anyám és Apám, egyben!...

Délután két óra van. Mondom, Évikének: „Készülj s vedd fel, azt a ruhádat, ami Huszton, volt rajtad a templomban." Rámnéz, nem ellenkezik. Kis idő múlva szól: „Mehetünk..."

Három óra lehet, amire megérkezünk a tanácsházához...

– Mit akarsz? Kapitányom!

– Azt, hogy ne titkoljuk e világ előtt, hogy mi egyek vagyunk már, Isten előtt!

– Szervusz, kiskirály! – Köszön Mancika a jegyző. – Évike, te is itt vagy, mit akartok? Már akartunk hazafelé menni!

– Mancika azért jöttünk, adj össze minket, mi már az Isten előtt egyek vagyunk, s mutatom a papírokat...

– Kiskirály, ehhez két tanú is kell, – mondja Mancika! Akkor, jött be a Mancika ura. Felvillan a szemem. Egy már van! Csak egy kell még, s boldogan mentem ki az utcára. Mit ad Isten, jön egy traktor. Megvan! A traktoristát behívom! Elállt a lélegzetem, mert ez a traktorista a legjobb barátom volt!

Délután négy órára, koccintunk az Édesapám legjobb borával, a boldogságunkra! A házassági igazolás, hogy egyek vagyunk, az emberek előtt is, a szívem mellett lapul s melegíti azt...

Évikééknél, nincs otthon senki. Évike bement a házba, hogy összeszedjen pár holmit, ami kell egy friss háziasszonynak. Isten lássa lelkem, így történt mindez!...

Jön Évike nagyanyja:

– Hová, készülsz kislányom? – Én szólaltam meg, nagy komolyan:

– Ilonka néni, hogy gondolja? Egy rendes háziasszonynak, nem otthon a helye!

– Hogy gondolod, ezt kisfiam?

– Úgy, nézzen csak ide, – s az orra alá nyújtom a papírokat, amin még meg sem száradt a tinta! Szegény asszony leült egy székre, se szólni, se nyelni nem tudott, csak elkezdett könnyezni az örömtől...

...Így, kezdődött a mi házaséletünk! Gyorsan, fájdalmasan és boldogan! Mi tudjuk, Isten szeret minket! Csak, nekünk mindenen keresztül kell mennünk, hogy Istent hűen tudjuk szolgálni...

Hit, remény, szeretet

Boldogok vagyunk önfeledten szeretjük egymást és hitünk van az Úrban!

– Gyerekeim, mindent bepakoltatok!

– Be nagyanyám! Csak bírja a motor. Szeptember közepe van, s gyönyörű az idő! A motor, úgy repít minket, mintha szárnya lenne...

Már a kaptatókon járunk a hegyekben, ahol bizony, van dolga a két csikónak bőven! Évike a kabátom alá dugja a jobb kezét, hogy cirógasson és a keze is jó melegben van! Minket minden melegít, még a szél is, mert hátba fúj, hogy gyorsabban menjünk! Elértük a kanyart, ahol az út háromfelé ágazik. Mi már kérdezés nélkül is tudjuk, hogy nékünk, csak is jobbra kell térnünk és utána, csakis egyenest felfelé az úton...

Be is fordulok, arra az útra, ami egyenest Iván bácsi háza felé tart...

– Isten hozta magokat, gyerekeim! – Szalad az öreg elibünk. Marika is kidugja fejét a ház ajtaján és elvisítja magát, mint egy gyermek, s ő is szalad felénk boldogan. Úgy összeölelkezünk, mintha tengerész csomóvá

akarnánk válni. Iván bácsi az úgy meg csókolja Évikét, hogy az majdnem elesik. Marika meg engem csókol meg, mintha a férje lennék!

Szóval, ez a találkozás, kész csoda...

Már a harmadik kupica pálinkát isszuk, amikor az öreg így fakad ki az örömtől és a boldogságtól:

– Gyerekeim, amikor megkaptam a levelüket, s megtudtam, hogy mi is történt, azt hittem, megszakad a szívem! De, ahogy olvasom, hogy ide akarnak jönni, megint egy hétre, oly boldogság töltött el, hogy ugráltam az örömtől, mint egy gyermek...

Esteledik, amire felérünk a Palotánkhoz. Minket ez a Palota, már úgy fogad, mintha Ő lenne az Édesanyánk! Édesapánk! Mi, már ketten, árvák vagyunk, mint a kisujjunk!

De minket sokan szeretnek! Még azok is, akik nem is ismernek bennünket, mert mi senkinek nem akarunk rosszat! Ezt a jó szívű emberek megérzik! Aki, nem is jó szívű, de látja, hogy mi hozzájuk jók vagyunk, azok előbb-utóbb, megtörnek a jó felé...

Este van. A falióra elütötte a tizenkettőt. A lámpa, le van húzva, épp hogy világít.

A kandallóban sercegve ég a fa, mert akik előttünk voltak itt, vagyis utánunk, azok elégették az összes száraz fát. Ez a mostani, még elég nyers. De ez bennünket egyáltalán nem zavar! Még tetszik is, mert valamikor oly zenélő hangot hallat, mintha, szórakoztatni akarna bennünket! Úgy fekszünk egymást átölelve, mint a gyermekek, akiket elhagytak, s félnek a rossztól. Nékünk most nem kell félnünk semmitől s senkitől! Minket az Isten próbára tesz! Elvette tőlünk azt, ami a legkedvesebb volt számunkra! Azt hittük, nem tudunk majd élni nélkülük! Mégis megmaradt a Hitünk és a Reményünk, a Szeretetünk! Úgy magunkhoz, mint másokhoz is...

– Kapitányom! Miért is hiszünk mi az Istenben? Amikor minket ily csapásokkal sújt!

– Tudod, Évike, Isten, az nem ember! Ő az, aki minket megalkotott és kigondolt! Ő tudja, hogy mit cselekszik, s miért cselekszi azokat a dolgokat, amit véghez akar vinni...

Kutya ugatásra ébredtünk, mind a ketten. Egymásra nézzünk, s repülünk is az ajtó felé, hogy gyorsan kinyissuk! Igen! Tisza és Pityuka áll a tornác közepén! Örömmel öleljük össze egymást, mintha szüleink lennének!...

Kacagva, jókedvvel, s boldogan megyünk lefelé az Iván bácsi házához. Amikor, meglát bennünket Marika, összecsapja kezét, s így fakad ki a Boldogságtól:

– Jaj, jaj! Pánika, – öleli meg Évikét, – de örülni, hogy maga így örülni!

A két hölgy megpuszilja egymást, nagy Szeretettel. Én fütyörészve megyek lefelé a forráshoz, ahol mosdani szoktunk. Az öreg már ott ül, az alacsony lócánál, s kacagva veszi kifelé a belső zsebéből a lapos üveget...

– No, te új házas! Gyere csak közelebb. – És a kupicát nyújtja is a kezembe, elvettem, s elkezdtem gusztálva szagolgatni...

– Fiam! Most ne szagolgasd, hanem igyad, majd a harmadikat gusztálgasd, most nincs erre idő, mert kész a reggeli...

Jól megmosakodtunk, mind a ketten, még Évike Marikát nyakon is öntötte egy pohár forrásvízzel, amit Ő nem akart viszonozni, mert láttam, hogy kiönti, félúton a földre, s elkomolyodik, mint aki meggondolja magát. De pillanatokon belül, kéz a kézben szaladnak az asztal felé, hogy ott összedugva a fejüket, elviháncoltassák a szájukat, erről-arról, meg amarról...

Egész nap az erdőt járjuk, s boldogok vagyunk mindannyian. Évikén látszik, néha - néha, mondani akar valamit, de ilyenkor Tisza és Pityuka is, eltereli a szót...

Este van, s szalonnát sütünk fenn a palota előtti réten. Én néha, szomorú vagyok, ezt mindenki tudja! Pityuka mellém ül, s így fakad ki, fájdalmasan és kissé szomorkásan:

– Gyere utánam kapitány, mutatok neked valamit, aminek megörülsz! – Sétálva mentünk, egész az erdő széléig. Ott leült Pityuka egy kivágott fatönkre, s mutatja, hogy én is üljek le a másikra. Hunyd be a szemed, s csináld azt, amit mondok néked...

A szemem bevan hunyva, s repülök! Repülök, valami csodás fény fellé, de megállít egy bűvöletes erő a fénytől nem messze, hallom Pityuka szavát, ahogy mondja halkan:

– Kapitány, én megszerettelek, tudom, hogy te is szereted, aki én vagyok! Mert tudod, hogy én, a Szeretet vagyok!...

– Nézz előre! Úgy teszek, ahogy a szeretet diktálja, s látom, Anyámat és Apámat, ahogyan kéz a kézben sétálnak, s boldogan integetnek felém...

– Nyisd ki a szemed, kapitány! – Körülnéztem. De, sehol nem látom, se Pityukát, se Tiszát sem...

Visszamentem Évikéhez.

Ő nagyon boldog, s vidám. Kérdem tőle, Tisza és Pityuka, hol vannak?! Rám néz, s így felel értetlenül:

– Teveled mentek el szerelmem! Én honnan tudjam, hol is járkáltatok eddig? – És máris vidáman csepegteti a zsírt a kenyérre és a hagymára...

Átöleltem a kis párom, s halkan, súgom a fülébe:

– Megvannak Évike, mind a ketten! Tiszával elmentek haza. Azt mondta Pityuka, nem akar zavarni bennünket a boldogságunkban...

– De egy bohém alak ez a Pityuka, ugye kapitány?! – És hozzám simult Évike, hogy egy életen át, ne tudjam elfelejteni, azt, aki engem nagyon szeret...

Negyedik rész

Májusi varázslat

Gyönyörű májusi reggel van! Az ég kéklik a rétek zöldellnek a fák ontják temérdek virágukat, hogy boldoggá tegyék a madarakat és az állatokat. A reggeli álomból arra ébredtem, hogy csoda történik velem. Ezt a csodát, már megértem, nem is egyszer!

Pityuka jelent meg álmomban s arra biztatott, ad még nékünk egy lehetőséget, hogy írjak a gyerekeknek a szeretetről a természet szépségéről és az állatok hűségéről...

Sok évtized eltelt azóta, amikor Évikével a Tündérszigetet felépítettük. Meg kellett álmodni mindazt a csodát, ami a Tündérszigethez kötött bennünket...

– Szia, kiskapitányom! – Köszönt Évike, a feleségem! – Képzeld, hogy mit is álmodtam: Pityuka jelent meg álmomban s azt mondta, hogy ad nékünk még egy lehetőséget, hogy újra fiatalok lehessünk, úgy mint régen voltunk valamikor!...

Még azt is mondta, választhatunk, hogy hány évesek akarunk lenni.

– Évike, nekem is megjelent Pityuka, s ugyanezeket mondotta, szórul szóra...

Úgy összenéztünk, hogy összekoccant a homlokunk.

Én mint a kis kapitány, azt mondtam, hogy újra 13 éves szeretnék lenni, úgy mint a szigeten is voltunk egykoron!

– Én is ugyanerre gondoltam, kapitányom. – És kaptam Évikétől egy lágy csókot, olyat, mint a Tündérszigeten kaptam először...

Május van, csodás pünkösd előtti péntek, és tizenharmadikát mutat a naptár!

Elvagyunk varázsolva! Tizenhárom évesnek érzem magam!...

Évikével szaladunk lefelé a Tiszához, hogy a Tündérsziget palotájában megbeszéljük a haditervünket...

Ez a találkozás, már nem olyan, mint régen volt! Ez most sokkal meghittebb, és sokkal valósabb, mint az régen volt valamikor...

Most már nem kell Pityukát elővarázsolni, hogy megjelenjen nékünk. Pityuka már réges-rég, bent lakozik a szívünkben és a lelkünkben, úgy mint a Tisza kutyánk is...

Megváltozott az, hogy már nem élnek a szüleink és Ilonka néni sincs már velünk! Ők már külön élnek, nem kapták meg azt az esélyt, hogy velünk lehessenek, ebben az ötödik részben...

Ők tudják jól, hogy mi szeretjük őket és mindig is szeretni fogjuk mindnyájukat...

Ez a 13 rész a Pityuka ajándéka! Őrajta múlik, hogy milyen kalandokon fogunk keresztülmenni.. Ezeket a kalandokat, még én sem tudom! Ez a jövő titka, s azé a Szereteté, ami Pityukában él...

Léghajóval a világ körül

Ropogva pattognak a száraz gallyak, hogy a nyársrahúzott füstölt szalonna, szép piros bőréről a kenyérre és a hagymára csepegtesse finomszagú zsírját...

Együtt a csapat: Tisza, Pityuka, Évike és én, a kapitány!

Minden olyan, mint az a régmúltban is volt. Beszélgettünk és tervezgetünk:

Pityuka áll fel, hogy meghallgassuk, mi is az ő elképzelése a jövőnkről.

– Testvéreim! Szeretnélek meglepni titeket egy olyan ötlettel, amilyet eddig még senki nem élhetett meg ezen a Földön...

– Mi lenne az Pityuka? – s úgy ugrik fel Évike, mint egy kis mókus a fára.

– Én, Tündér vagyok, s mindent megtehetek, még olyat is, amit ti el sem tudtok képzeni...

– És mi lenne az Pityuka? – álltam fel nagy komolyan, s közben megtöröltem a zsíros számat az ingem ujjában.

– Tudom, hogy mindegyikőtöknek van vagy volt olyan álma, hogy szerette volna, hogy az egyszer valóra váljon! S szeretett volna oda eljutni valamikor, olyan helyekre, vagy tájakra, ami csak álom marad számára mindörökre! Én általam most ez is meg is történhet veletek, méghozzá ebben a befejező részekben! Oda viszlek el benneteket, ahová csak akarjátok...

Évike úgy ugrik fel ültéből, hogy az összerakott zsírpapírok is felszállnak a levegőbe!

– Én világ életemben, Velencébe akartam utazni, hogy élvezzem egyszer a gondolák bódulatát, az éj leple alatt...

Én is felszólaltam, mint egy hajós kapitány! – Én meg az Északi sark jegén, szeretnék fókákra vadászni, ahogyan, az eszkimók teszik...

– Én meg, – toporzékol Tisza – a pingvineket akarom megkergetni! Úgy Isten igazából...

– És mire fel kergetnéd meg őket? – Kérdi Évike nagy bölcsen.

– Azért, mert irigylem a szép frakkjukat, s azt a nagy kényelmet, ahogy ott tudnak fel-alá sétálgatni, azon a nagy csodálni való földrészen...

– Nekem is van egy álmom, – nyújtózkodik végig a gyepen Pityuka.

– Mi volna az? – kérdem fancsali képpel.

– Szeretnék egyszer, egy kenguru hölgy erszényéből kifelé kandikálni a világra...

– Tudod te azt, Pityuka, hogy a kenguruk, Ausztráliában élnek, azaz 15 ezer kilométerre innen...

– Mit számít az nékünk, úgy is körberepüljük az egész földet...

– Mi a fenét? – áll Évike harci állásba.

– Igen, Évike, én mindent megtehetek, amit ti akartok! Azért vagyok köztetek, hogy a ti, s a gyerekek álmait is, teljesítsem...

Ebben a részben sok olvasó álma is fog teljesülni, s valóra válni!

A jó olvasó az el is várja egy igazi regénytől, hogy titkos álmai is valóra váljanak!

Kik azok az emberek, akiknek ne lennének álmai? Még a rossz ember is álmodozik, egy jobb jövőről és életről...

– Én amikor megismertelek titeket, azt hittem, 13 kaland lesz csak veletek, hogy az olvasó, megismerjen benneteket...

Utána, rájöttem! Hogy 5 x 13 rész lesz az, ami tihozzátok illik...

– Mondd, Pityuka, – kérdeztem komolyan. – Mi már megéltük az életünk javát! Miért akarod, hogy a vágyaink teljesüljenek, amit csak legbelülről látunk álmainkban...

– Kapitány, az élet kifürkészhetetlen. Egyedül Isten az, aki mindent tud előre és örökké! Ő azt is tudja, miért vagyok én a szeretet Tündére? Ezt te is tudod, Kapitány!

Most pedig ezt a részt fejezzük be azzal, hogy készüljünk fel a világ körüli nagy utazásra, mely holnap fog elkezdődni...

Sorsolás, az álmaink felől...

A korai cseresznye piros szemei kacsingatva hívogatnak bennünket, hogy letépjük a seregélyek elől...

– Mondd, kapitány, – állít meg Pityuka. – Honnan is kezdjük el ezt a nagy világ körüli utunkat?

Meglep ez a kérdés, szinte földbe gyökerezik a lábam.

– Hát ez rajtad múlik, nemde?!

– Ez így nem igaz! Ti vagytok a kiválasztottak. Az én dolgom az, hogy a ti óhajaitokat teljesítsem tökéletesen...

Úgy elcsodálkoztam ezen, hogy leültem egy kidőlt fára megpihenni.

– Mondd, Pityuka, s mi lenne, ha ezt sorsolással döntenénk el hogy legalább, látszólag igazságos lenne a dolog...

– Ez jó ötlet. Isten a szerencsejátékot mindig is ellenezte, de a sors döntésébe, Ő is bele tud szólni! Mert nincs véletlen...

Együtt a csapat, mindenki izgul és toporzékol, ott belül a lelke mélyén, hogy kinek is a céduláját fogja Tisza kihúzni. Tisza, mint egy bölcs fakír, piszkálgatja lábával a cédulákat.

– Tisza! – Ripakodik rá Évike. – Rád borítom azt a lyukas vedret, ha nem igyekszel azzal a sorsolással. Tisza mélyen elgondolkodva, félrefordított fejjel, mint egy profi sorsolási elnök, kivett a jobb mancsával egy cédulát. Mindenki odarohant, hogy lássa az eredményt .

A cédula úgy belemélyedt a körmeibe, hogy Évikének alig sikerült kiszabadítani onnan. Amikor kinyitotta a cédulát, elsápadt s leült a zöld pázsitos fűre...

Remegő kezeiből kivettem a cédulát, amire ez volt írva: "Velence – a gondolák városa!"

Úgy meglepődtem, megfagyott az ereimben a vér, mert arra számítottam, irány az Északi sark és a fókák, hadd reszkessenek a nagy, "Hó-hó, vadásztól!"

Pityuka törte meg a csendet és a nagy kiábrándulást, mert mindenki másra számított! Csak egyedül Évike volt vidám és boldog...

– Kapitány, édes szerelmem, ne bosszankodj, majd a gondolán, kapsz tőlem egy édes és hosszú csókot, úgy ahogy azt szereted...

Felkészültünk a hosszú útra. Röviden leírom, mit is vittünk az útra: Mindegyikőnknek van hálózsákja, még Tiszának is ! Vittünk még magunkkal rádiót és elemeket is, hogy legyen zene a hosszú úton. És vittünk egy kitűnő iránytűt is, melyet még nagybátyám használt a fronton!

Mit nem vittünk: fényképezőgépet és semmi rögzítő kamerát, merthogy Pityuka, azt mondta nékünk: Itten nem kell rögzíteni semmit, mert ez utazás, bennünk marad örökké, ezek az emlékek...

Mi ezeket a kalandokat, kiérdemeltük, ha netán elfelednénk, egy részletét, egy könyvet leveszünk a polcról, s újra elolvassuk! Amelyik könyvet elég egyszer elolvasni, s nem kell többet, az a könyv nem jól van megírva...

Mi Évikével, e könyvet már elolvastuk, többször is, mert e könyv a szeretet könyve, ezt nem elég egyszer elolvasni, ezt minden korosztályban, újra el kell olvasni!

Tisza töri meg a csendet, úgy mint, azt már szokta...

– Gyerekeim, minden el van készítve az utazáshoz, ezt személyesen le is ellenőriztem. – Pityuka is bólintott, hogy Tisza igazat mond. Irány akkor

a nagy föld körüli utazás! De most abbahagyom, ez írást, mert lélekben fel kell készülni az utazáshoz, s a tisztelt olvasónak is! Mert az utazás a lélek megbékélése, s a lélek feltöltődéséről szól...

Szerelem városa: Velence

...Kora hajnal van, épphogy a nap kezd feljönni a láthatáron. A csapat már kint áll, Velence legnagyobb standjánál, ahol a gondolák ékesítik a város szépségét. Hárman vagyunk, mivel Pityukát, csak az láthatja, akit ő is akar. Tisza, az úgy néz ki, mint egy király a kutyák közül. Feketés szőrmellénye, az úgy csillog a felkelő nap sugaraitól, mintha ő akarna lenni a karnevál királya. Mivel ma lesz a karneválok karneválja. Ezt onnan tudom, hogy az a bácsi mondta, akivel az előbb megismerkedtem. Nagyon örült, amikor megtudta, hogy magyarok vagyunk. Azt mondta:

– Fiam, a magyarok a világ minden táján megtalálhatók, de ezt úgy ecsetelte, mintha büszke lenne arra, hogy ő is már 33 éve él, ebben a szép, s érintetlen városban...

– Mit keresnek erre, gyerekeim? – Tette fel a kérdést Évikének. Évike úgy meglepődött, hogy nekem kellett válaszolnom helyette.

– Tudja, bátyám, mi sok száz kilométert megtettünk azért, hogy e várost felkeressük!

Az öreg nem szólt semmit, csak megvakarta kopaszodó hullámos haját. – Gyerekeim, engem, nem lehet becsapni, s átverni! Én a sorok között is tudok olvasni. Magok nem hárman vannak, hanem négyen!

– Ezt honnan gondolja, bátyám? – Mert Pityuka a zsebemben rugdosta a mellem, hogy engedjem ki.

– Én ugyanolyan ember vagyok, mint magok! S egész életemben, gondolás szerettem volna lenni! Magok közül Évike is, ide vágyott, amióta tudja az eszét használni!

Közben Pityuka kibújt a belső zsebemből s kacag egy furát, mint mikor azt mondja nékünk, beszállás a léghajóba, mert indulunk...

– Mondd, Pityuka, ti ismeritek egymást? – Mert látom az idegen szemében, látja Pityukát...

– Igen! Urunk, azt mondta, széledjetek szét a világban, s szaporítsátok a táborunkat, hogy a szeretet győzze le a gonoszt!

– Mondjátok gyerekeim, mit akartok látni a gondolák városából? – Évike ugrik fel az egyik kőpadról. – Én a szépet akarom látni belőle, s azt a sok galambot, melyeket már megszerettem, még látatlanban is...

– Látjátok gyerekeim, én is látatlanul szerettem bele a gondolázásba, mint ti a végtelen világba. De rájöttem a legszebb és a legértékesebb a szülőfalunk, vagy a városunk. Itt sem minden szép, s csillogó, mint azt elképzelitek. Ennek a helynek, van egy küldetése, a Szerelem szimbóluma! Ezért járnak ide annyian...

Már fél napja gondolázunk s ábrándozunk, az emlékeink között, ami összerakódott a képzeletünkben a Szerelem városáról. Már kezd esteledni, mi még úszunk a szerelem szigetében. Évike boldog! A boldogságát, csak én érzem a csókjai révén. Úgy ölel, mintha én lennék a világ legdrágább kincse...

A csókjai leírhatatlanok! Nem is érdemes, mert csak elrontanám …

Már a tábortűz mellett ülünk s ízlelgetjük az olasz konyha ízeit, amikor Pityuka, azt kérdi tőlem:

– Kapitány, most már tiéd a döntés, merre repüljünk tovább – Úgy meglepődtem e szavak hallatán, szó szerint eltátottam a számat.

– Én döntsem el? – Mutattam magamra.

– Igen, – vigyorgott a képembe Tisza, s úgy tett, mint aki túl okos e dolgokban.

Hát akkor húztam össze a nyakam, én az Északi-sarkra szerettem volna menni fókára vadászni!

– Ennek semmi akadálya, – mosolyogja el magát Pityuka.

Most itt ezt a részt befejezem, mert hosszú út előtt állunk, amíg megláthatjuk a sarkkör jéghegyeit...

Kecsegtető fókavadászat

Egyre hidegebb és hidegebb kezd lenni, ahogy közeledünk az Északi-sark vonalához. Már a jégtáblák egyre nagyobb területet foglalnak a Jeges-tengerből. Alattunk egy jéghegy oldalánál, amerikai zászlót lenget az északi szél.

Kapitány mondja:

– Pityuka, Mi lesz a nagy fóka vadászattal, amiről beszéltél az indulásunk előtt?!

– Tudod Pityuka, ahogy hűl lefelé az idő, úgy megy elfelé a kedvem az egésztől...

– De kapitány, azért jöttünk ide, ez volt a kedved és az álmaid egyike!

– Igazad van, akkor szállj le annál a tábornál! Annak is a közepénél, amelyik itt terül el alattunk.

Ahogy a léghajót meglátták a kutatók nagy lelkendezés tört ki az állomáson. Mindenki minket kezdett üdvözölni s ünnepelni. Még néhány lelkendező, jelző rakétát is fellőtt a tiszteletünkre. Amikor landoltunk a kissé csúszós talajon azt mondja egy rozmár kinézetű öregúr, a mellette állónak. – Te András, ezek még gyerekek, hogyan kerülhettek ide, erre a hideg tájra? Itt csak Isten szeretete látogat meg bennünket, hogy boldogan megtudjunk élni a jég hátán is...

– Mindjárt kitudódik, Pista bátyám, a vallatásnál. – Egyszerre akartunk megszólalni Évikével. De megjártuk, mert a homlokunk jól összekoccant. Ezek itt ketten tudnak magyarul, úgy mint mi, örülünk meg mindannyian...

Rövid beszélgetés után megtudtuk, hogy a magyar kutató itt tevékenykedik, ezen az állomáson...

Arra a kérdésünkre, hogy kerültek ide, azt a feleleték, úgy mint mi is. Ezen olyan jót nevettek, hogy zengett bele az üres jégbefagyott semmiség.

A finom jávorszarvas pecsenye után, elmondtam, hogy én bizony fókára akarnék vadászni, minél előbb! Ezen ne múljon, mert hogy a tegnap, három léket is vágtak a jégen, halászat céljából. Ezeket csak ki kell pucolni a friss jégtől, s máris elkezdődhet a fókavadászat!

Ezen az éjszakán, jégsátorban aludtunk! Igen jégsátorban, mert az egész sátor helyiségeit jégkockákból építették. Hajnaltájban lehetett az idő, mivel itt nehéz megmondani az idő valódiságát. Szóltak a házigazdáink, hogy mehetünk a nagy vadászatra.

Az András barátunk súgja Pistának, – kíváncsi vagyok erre a fóka vadászatra. Nem értettem, mire akarnak, ezzel célozni.

Nincsen hideg, – dicsekedve mondják az új ismerőseim. Csak mínusz 13 fok van szélvédett helyen. Fel vagyunk szerelkezve, azokkal a kellékekkel, amire feltétlenül szükség van. Itt van nálam az a szigony is, amelyikkel – le kell, hogy döfjem a fókát, ha az feljön a lékben, hogy könnyen friss levegőhöz jusson...

Az egyik lék már ki is van tisztítva! Én és Tisza, meg Évike várjuk a fóka feltűnését, vagyis a felbukkanását a lék résében. Nem sok idő után, fel is dugja a fejét egy fókalány! És integet bájos uszonyával, hogy köszöntsön bennünket, mint jó ismerősöket. Mert ez a fókahölgy, nem is sejti, hogy én őt le akarom szúrni. Úgy meglágyul a szívem, s Évikének is, hogy majdnem elsírjuk magunkat...

Ilyenre sikeredett a nagy fókavadászatunk! Hallottam, amikor mondta András, Pistának: – „Ezek is úgy tudnak fókára vadászni, mint mi is tudtunk a jó szívünkkel..."

De kárpótoltak bennünket a finom ízű halak, amit a fiúk fogtak a lékekben. Úgy jól laktunk, hogy Pityuka alig fért bele a belső zsebembe.

Úgy váltunk el a csapattól, hogy az már inkább testvéries volt és nem baráti.

Ezt a részt is gyorsan befejezem, mert a következő rész az nagyon izgalmas lesz mindenkinek! Annyit azért csak elárulok, hogy...

Pityuka a kenguru hölgy erszényében

Vasárnap reggel van és a Csendes-óceán szigetei között repülünk közeledve Ausztrália partjaihoz. A Korall-tenger egyik kis szigete fölött repül éppen a léghajónk, amikor azt kérdi Pityuka tőlem:

– Kapitány! Nem kellene leszállnunk egy kis finom egzotikus gyümölcsért?

– Igazad van, miért is ne, ha már egyszer itt vagyunk a Paradicsom közepében...

A nagy korallzátonyok egyik szigetén ért földet a léghajónk. A pálmafák úgy hajbókoltak a lágy szélben, mintha a tiszteletünkre tennék. Ez az a hely, amiről mindig is álmodoztam!...

Jól ki lehetett venni a szigetet, s látni mind a három oldalát.

Éppen egy nagy füzér banánt vágtam lefelé a bicskámmal, amikor megszólít valaki, tört angolsággal.

– Maguk nem látják, hogy ez kimondottan magánbirtok! Mint egy tudatlan gyermek, – mondom magyarul, – ezt nem tudtuk, sajnáljuk...

– Hát magok magyarok, gyerekeim, – csapta össze a kezét az idős öregúr.

– Honnan cseppentek magok ide, ahol csak, – nagy ritkán fordul meg az idegen, azok is inkább eltévedt turisták a szigetek egyik, vagy másik szállodájából! És magok, hogyan jutottak ide? Mert se csónakjuk, se jachtjuk nincsen.

– Mi léghajóval közlekedünk, – húztam ki magam büszkén.

– Az se olcsó mulatság – a mai világban – pödörte meg a bajuszát a bácsi, mert az öreg, olyan valódi magyar kinézetű volt.

– És a bácsi mióta él itt ezen a csodás szigeten?

– Már több mint 20 éve, vagyis azóta, amióta meghaltak a szüleim, vagyis az Édesanyám! Míg anyám élt, Sydneyben laktunk 56 óta! Vagyis kimenekedtünk a forradalomkor, mert az édesapám nem tetszett sokaknak, abban a forrongó világban, mint én sem! Pedig csak 10-én éves voltam akkoriban, de részt vettem a forradalomban, így engem is körözött a milícia...

– Miféle milícia, nem talán a rendőrség?

– Nem, mert mi akkoriban Kárpátalján éltünk!

Elszorult a torkom a meglepetéstől. Nehezen megszólalva, mondtam, hogy mi onnét jöttünk, e léghajó kirándulásra...

– Gyerekeim, magok olyan gazdagok? Odaát, az álmaim Kárpátalján...

Mosolyogva azt mondtam, s megöleltem Évikét. – Mi nagyon is szegények vagyunk! De nékünk, van egy igazi Tündérünk, aki minket szeret és teljesíti a mi titkos vágyainkat, amit nélküle nem tudnánk valóra váltani!

– Gyerekeim, mondjátok már, hogyan néz ki, egy ilyen Tündér, mint a tiétek?...

Nem érkeztem megszólalni, mert Pityuka mászott kifelé a kabátom zsebéből. Az öreg úr, amikor meglátta, ezt a csodát, rátámaszkodott a puskájára, s ezeket mondta:

– Gyerekeim, én magokat gyerekeimmé fogadom, addig maradhatnak itt, amíg csak akarnak és mindenemet megosztom magokkal...

– Hányan lakják ezt a szigetet bátyám?

Az öreg megint megpödörte a bajuszát, s nagy komolyan, ezt felelte:

– Egyedül lakom itt, és több száz magammal!

– Ezt hogyan értsük? – kérdi Évike nagy bölcsen.

– Úgy lányom. Nékem az igaz barátaim az állatok! Bennünk még soha nem csalódtam, méghozzá egyikőjükben sem! Pontosan tudom, mékben mi lakozik...

– Hallják ezt a tompa zajt! Most jön az én kedvencem. Lola a kenguru lány. Még pár toppanás hallatszott és feltűnt előttünk Lola, a bájos kenguru hölgy.

Erre Pityuka kiugrott a zsebemből, s ezeket mondta, az újonnan szerzett barátunknak:

– Szeretnék ennek a hölgynek az erszényiből kifelé kandikálni.

– Ezen ne múljon. Lola, gyere csak ide! – Mondta az öregúr, s Lola két szökellő ugrással már is ott termett mellettünk s kecsesen oldalba billentette farkával Pityukát.

Pillanatok alatt Lola és Pityuka összebarátkozott. Még egy pillantás s Pityuka és Lola már oly messze jártak, hogy csak a por jelezte az útjukat...

Már esteledik, amire körbejárjuk a birtokot! Volt itt minden, amit csak ellehet képzelni. A kacsacsőrű emlőstől kezdve a krokodilusig, az óriás kígyótól a marhákig, a juhtól a kecskéig, ezek itt mind fellelhetők voltak...

Amikor a birkapörköltet ettük magyarosan elkészítve, azt mondja az öregúr:

– Tudjátok gyerekeim, nagyon a szívembe zártalak benneteket, ezért holnap, olyat mutatok néktek, amilyet még eddig nem láttatok élőben!

– Mi lenne az? – firtatom a dolgot izgalmamban. – Az, amire minden természetszerető vágyik és a rejtett titkai között, ott lapul e csoda.

Száraz lábbal a tenger mélyén

Egészben nyársra húzva, kisült vadmalac van feltálalva az asztalunkra. Úgy ahogy az illik, még citrom is díszeleg a szájában. Évike úgy megcsodálja az ananászt, mint én is...

Tisza el van foglalva a tegnapról megmaradt csontokkal. Pityuka a tenger partján ül s kagylókat dobál a kéklő vízbe.

– Gyerekeim, – kiabál az öregúr. – Mindenki igyekezzen ide, az asztalhoz, mert ezt a malacot, illik meglocsolni egy kis finom pezsgővel. – És úgy csillog az öreg szeme, mint a csiszolt gyémánt. Az asztal fiókjából elővarázsol egy üveget, amire ez van írva: "Testvéreknek dukáltatik!" Gondolom, ezt nem nekünk készítették. Az öreg észrevette, hogy figyelem az üvegen.

– Fiam, a felirat az nem téves! Ezt, csak tévesen lehet értelmezni...

– Mi az kapitány? Min elmélkedtek – fut oda Évike, mint kis hercegnő.

– Ezen a feliraton töröm a fejem, mialatt nyújtom az üveget Évike felé. Elveszi s elolvassa az írást, s elhúzva a száját, közben ezt mondja:

– Mi van ezen meglepő! Aki másokat, úgy tud szeretni, mint önmagát, az az ember "Testvér !"...

– Látod fiam, Évike életrevaló hölgy! S az öreg, adott egy csókot Évike homlokára, s jó nagyot borzolt az Évike haján. Évike meglepődik. De rögtön fel is találja magát. – Asztalhoz mindenki, mert ez a malac még megunja az ücsörgést s olajra lép...

Pityuka jön meg a hintajában! Képzeljék, Lola erszényéből, könyököl kifelé, mintha páholyban volna! Az öreg olyat kacag, hogy kiejti a kezéből a kést, mellyel a malacot akarta felvágni.

– Hej Pityuka, – segíti ki az öreg a kényelmes helyről. – Nemhiába vagy te Tündér, mert még engem is bámulatba ejtel. De ti is fogtok bámulni, az is biztos, ha megmutatom néktek húsz évi munkám eredményét! De előtte lássunk hozzá az evéshez...

Az öreg nagy szakértelemmel szelte darabokra a malacot. De mielőtt elkezdtük volna az elfogyasztását, felvett egy pohár pezsgőt és rálocsolta

a húsra és a kenyérre, s ezeket mondta meghatottan: „Az Atya a Fiú és a Szentlélek legyen velünk”...

Ámen! – mondta Évike nagy bölcsen.

– Úgy legyen gyermekeim – kijött az öregúr szeméből egy nagy könnycsepp, amit gyorsan letörölt a keze fejével...

Csak eszünk, meg eszünk, nagy élvezettel. Közben az öregúr eltűnik a pincelejárat irányában. Kis idő múlva előjött egy félliteres üveg borral. Amit úgy ölel magához, mintha kincset tartana a kezében. Nem szólt semmit, csak odanyújtotta Évikének. Évike is úgy vette át az üveget, mintha tüzet kellett volna átvinni egy sebes patakon!

– No kislányom, erre mi is van ráírva? Nyomozd ki íziben. – Remegő hanggal ezt olvassa Évike:

– Tokaji aszú 5 puttonyos! Dátum: 1951...

Az öreg nem szólt semmit, csak csendesen elkezdett könnyezni, mint egy gyermek...

Én szedtem össze először magam:

– Tessék mondani, miért sírta el magát a bácsi?

– Tudod, fiam, ezt az üveg bort az apám bízta rám, még akkor, amikor el kellett hagynunk az országot, amelyiket szerettünk! Még ha az az ország nem is szeretett bennünket! Akkor még 20 éves sem voltam, nem is értettem apámnak, ezt a kijelentését sem, amikor ezeket mondta:

“Erre az üvegre úgy vigyázz, mint az életedre! “ Már haldoklott az Édesapám, amikor megkérdeztem tőle :

– Mondja már, Édesapám, miért mondta azt hajdanán, hogy arra az üveg Tokaji borra, úgy ügyeljek, mint az életemre...

– Tudod, fiam, – mondta suttogva – Az üveg borban van a mi hazánk és a mi hitünk. Ezért oly fontos a mi számunkra...

– De akkor, most miért kezdjük meg ezt az üveg bort? – Kérdi Évike könnyes szemmel...

– Tudod, lányom, – simította meg Évike haját. – Ezt, az üveg bort, azért kezdem meg, hogy tudja meg az egész Világ, hogy az én hazám, s az én bölcsőm, mindég és mindenkor, az a vidék marad, ahol e szemeket – sajtolták! A magyarsággal fekszem, a magyarsággal ébredek...

Reszkető kézzel elosztotta közöttünk a fél liter bort. Megfogta a poharat, megcsókolta, ott ahol az ajkai érintették. Az Istené legyen a Dicsőség mindörökké! Ezzel óvatosan és buzgó élvezettel kortyolgatva megitta a büszke hegy nedűjét, mely 55 évet várt erre a pillanatra...

Ilyen meghatottságot még nem éltem meg soha! Láttam, így van ezzel mindenki. Évikének, két csíkban folydogált a könnye.

Pityuka jött magához először az idilli varázslatból.

– Tessék már elárulni nékünk, min tetszett 20 évig dolgozni, hogy mi is megbámuljuk azt!

Nagyot villant az öreg szeme, s így kezdett el turbékolni, mint otthon a gerlicék szoktak tavasszal...

– Csapat, felkészülni! Irány a Korral-tenger feneke. – Úgy eltátjuk a szánkat, hogy még Pityuka le is billent a kis székről, amin ücsörgött.

– Hová? – Szólalunk meg Évikével egyszerre.

– Igen, a tenger fenekére megyünk! Bámészkodni úgy Isten igazából. Nem részletezem a dolgokat, mert telik az idő s fogy a papír.

Megérkezünk egy sziklabarlanghoz, mely úgy néz ki, mintha templomnak készült volna. A bejárat felett kőbe vésve ez van írva, "Tiszteld a Természetet, mert az érted van!"

Lementünk e barlangba és a tenger mélye tárult elénk, úgy ahogy, azt csak elképzelni lehet ! Ha valakit érdekelne, mi van e barlang mélyén, annak muszáj, elolvasni a következő részt is...

A Korall-tenger közepén...

Lent vagyunk a barlang közepén. Olyan ez mint egy hatalmas nagy oltári kép! Csak itt nem ikonok vannak és feszületek, hanem maga a Teremtő Szeretet...

Itt az van, amiről Isten is álmodott, mielőtt megteremtette volna e világot. Egy 100 méter hosszú barlang közepén vagyunk. A szó szoros értelmében a tenger közepén. Ez a barlang öt egyenlő részre van fel osztva. Melyeknek az eleje vastag üvegből van...

Itt a természet varázsa és szépsége dominál. El tudom képzelni, mit érzett ez az öreg, amikor ezt megalkotta! Mert, ezt megkellett alkotni. Ezt a csodát csak felvázolni tudom, nem megírni. Erre külön könyv kellene, hogy ezt leírjam! Pár szóval írom le így, amit csak álmaimban láttam...

Az első rész az öt közül, egy sziklakert, melyet olyan halak népesítenek be, amilyeneket ritkán lehet látni az akvarisztikákban. Csak ez az akvárium minimum 100 000 literes és az alja, maga a tenger feneke! Mivel itt a tengerből van elvéve 5 kicsiny rész, amely elegendő volna több tucat fürdőmedencéhez is...

A víz az oly kék és átlátszó, azt hihetné az ember, csak be kell lépnie e medencébe s már úszkálhat is a halak között. Pityuka meg is jegyezte félszóval, az öregúr előtt, milyen jó lenne a tengeri csikót meglovagolni. Erre az öreg így felelt:

– Ha te Pityuka, léghajóvá tudsz változni s teljesíteni tudod a gyerekek kívánságát, akkor neked, ez nem lehet akadály?!

Pityuka megszégyellte magát és összehúzva nyakát eltűnt a szemünk elől, hogy pár pillanat múlva, az egyik tengeri csikónak a hátán vettük észre, mindenki csodálatára...

Az öreg ezt látva, könnybe lábadt szemmel, ezt mondta:

– Ezért dolgoztam 20 éven át s fektettem bele az összes pénzem, hogy ezt megérjem és megláthassam. Én mindig is hittem benne, hogy az én munkámat a Szeretet Tündére is megtekinti! Ezt oly érzéssel mondta, azt leírni képtelenség!

Felvázolom, mi van a második medencében. Először is tengeri víz, amelyikben milliószámú hal úszkál! Ez a medence egy oldalról, egybe van építve a Korall-tenger vizével. Itt a cápáktól kezdve a tüskés rájáig, minden elképzelhető, s megtekinthető . Erre mondta az öreg, ez a medence 10 év munkája!

– A harmadik medence számomra a legkedvesebb, mert itt delfinek vannak, összesen hét. – Ezt a bácsi mondja büszkén. – Ők szabadok, akármikor kimehetnek, mert a medencéjük nincs lezárva, vagyis körbe van kerítve sűrű hálóval, de ők át tudnának ugrani a tenger felőli részbe. A tavaly karácsonykor kinyitottam a zsilipet a tenger felől, gondoltam, had menjenek el szabadon a Jézuska születése alkalmából. De mit adott Isten, egy szerelmes párral még, megáldotta a delfinek családját! Pár nap múlva, ifjú delfin fogja meglátni, az álomvilágomat...

A negyedik medence, maga a csoda! Ez a korallsziget, Ezeregyéjszaka meséje. Ez maga a megálmodott Szivárvány! A megálmodott Ezeregyéjszaka, legújabb meséje...

Itt nem sok hal úszkál, itt csak azok vannak, amit az én Uram teremtett a korral szigetek közé. Itt szent a béke, megértés lakozik!

Igen, mondhatják, és az állatok mit esznek, ha szent a béke? Egyszerű a válasz. Isten úgy teremtette a világot, hogy mindennek legyen helye és magyarázata. Az állat akkor öl és tesz el az útból néhányukat, ha azok veszélyben vannak...

Mi, emberek, ha így viselkednénk, minket Isten is jobban szeretne! Mi emberek, nem értjük meg, mi a saját testvérünket sem tudjuk szeretni! Úgy mint magunkat...

Az ötödik medencében van öt fajta cápa, s boldogan úszkálnak nagy megértésben...

Az öreg magyarázza: „Ezek a cápák soha nem támadnak egymásra, mert a cápa, olyan mint a jószívű gyilkos, mely megtért a bűn terhétől..."

Az ember sem gyilkolna, ha megadnák számára a lehetőséget, amit ő elképzel. Ez sajnos, nem sikerül így! Ezt a Biblia is bizonyította. Káin és Ábel esete...

Úgy fel vagyunk töltődve, hogy az esti vacsorát dalolászva fogyasztjuk el, mivel az öreg, megkínált bennünket a saját termésű borából, melynek venyigéjét egy ismerőse hozta, személyesen! Tokaj hegyének az aljából, hogy ez a magyar úriember, azt a bort igya, melyiknek tőkéje az ő hazájában fogant...

Most arra kérek mindenkit, készüljön fel a nagy utazásra, mert ha Isten is akarja nemsokára landolunk az Antarktisz jegén, ahol a pingvinek sétálgatnak. Tisza nagy álma, hogy megkergeti őket...

Irány az Antarktisz

Egyenes irányban repülünk a jégbefagyott világ felé, hogy Tiszának teljesüljön a régi vágya. Alattunk a nagy kéklő selymes szőnyeg, az óceán terül el. Egyszer csak Pityuka elkiáltja magát!:

– Hajó a láthatáron! Méghozzá luxushajó és három emeletes, úszó medencékkel...

– Szálljunk le – rikácsol Évike örömében. Észrevettek bennünket a fedélzetről s özönleni kezdett mindenki fel a hajó fedélzetére, hogy lássanak bennünket...

Maga a kapitány segített kiszállni Évikének a léghajó kosarából. – Köszönöm a segítséget – mondja Évike magyarul. – Hát maguk magyarok, szólalt meg a kapitány kicsit törve a magyar szavakat .

– Igen, mi magyarok vagyunk, – mondom nagy büszkeséggel.

– Az én apám is magyar, csak édesanyám, az francia. – Közben Pityuka, eltüntette a léghajót, oly ügyesen, hogy mindenkinek tátva maradt a szája a csodálkozástól. Megtudtuk, hogy ez egy luxushajó, melyen összesen 100 ember van, vagyis a vendégek! Itt egy napi tartózkodás, egyenlő, egy normál ember egy évi keresetével...

Váratlanul elibünk lép egy derék hölgy, s így kezdi a beszédét:

– Hallom magok magyarok, én felajánlanám, magoknak a gyerekeim lakosztályát, ha elfogadják! Ugyanis a gyerekeink, csak két nap múlva érkeznek utánunk helikopterrel, mert most van a vizsgájuk...

Megbököm Évikét, s súgom néki: „Fogadjuk el, úgy sem utaztunk még soha luxushajón!"

– Köszönjük a nagylelkű ajánlatát hölgyem, s szívesen el is fogadjuk, – s közben Évike nagy puszit ad a hölgy arcára. Az úgy meglepődik, hogy csak hebegni tud az örömtől. Ekkorra odaérkezik a férje, büszke angol modorral, így beszél, gyenge magyarsággal:

– Igen, engem is megtisztelni a magok jelenléte! – S kezet csókolt Évikének, mintha egy igazi úri hölgy lenne...

Amikor a kapitány megtudta, hogy a hajón töltünk el egy pár napot, megfúvatta a hajó kürtjeit a tiszteletünkre! Pár szóval felvázolom, milyen ez a luxushajó! :

Három emeleten vannak a lakosztályok.

Mind a három emeleten úszómedence adja a kényelmet! A kisebb luxus dolgokat, nem is emlegetem...

Muszáj vagyok megemlíteni, hogy három zenekar szolgálja a mulatni vágyók örömét. Gondolhatják, ezen a hajón van játékterem s teniszpálya is. Miért is említsem, hisz érthető, mind a három szinten étterem s diszkó várja a közönséget!

Pár szóval leírom, hogyan milyen a mi lakosztályunk. Igen lakosztály, merthogy, ilyet még filmekben sem sokat lát az ember fia! Öt szobánk van teljes kényelemmel. A fogadószoba falát a tenger felől, maga a tenger nyújtja, mivel a halak ott úszkálnak el előttünk...

Ez már luxus, amit itt leírok, mivel nekünk biztosan az! A szoba közepén van egy nagy nyolc szögletű akvárium, ebben 8 féle hal úszkál. Az akvárium közepében, egy pálmafa van beültetve különleges megoldással!

A hálószobákban a televíziótól kezdve a legmodernebb CD-lejátszótól és hangtechnikától kezdve, itt minden megtalálható...

Csak az nem tetszik az egészben, ezt a luxust miért csak néhányan élvezhetik...

Mi Évikével örülnénk, ha néha kirándulni elmehetnénk, nemhogy ilyen, luxushajón utazzunk. De hívnak bennünket az ebédhez.

Az ebédlőben zene szól. Élő zene, 5 zenész húzza a lágy muzsikát, hogy a vendégek kényelmét szolgálják, mert itt minden a vendégért van! Minket egy olyan asztalhoz invitálnak ahol nyolcan ülünk. Mi ketten Évikével, s Pityuka. Itt van a hölgy, aki meghívott bennünket s a férje. A többiek csak ismerőseink, mint a kapitány és a két idősebb úr is...

Úgy kezelnek bennünket, mintha közéjük tartoznánk. Mindenki előtt étlap oly luxuskiadásban, amilyet eddig még soha nem láttunk...

A kapitány szemben ül Évikével. Kedvesen kérdi Évikétől: "Segíthetek-e

eligazodni?" – Évike megszeppenve, s elpirulva, azt felelte: „Tessék segíteni, mert ehhez a kínálathoz, nem vagyunk hozzászokva." A kapitány odahajolva mihozzánk súgja: Lehet magyar étket is kérni, mert a főszakács, ízig-vérig magyar! Máskülönben, ma van a születése napja!

– Ilyen fiatal? – szólaltam közbe.

– Nem az számít, ki hány éves, ki mit tud felmutatni, – mondta Évike, kicsit mosolyogva. Ezt úgy tette, mint egy igazi hercegnő...

– Kapitányom, – súgja Évike a fülembe. – Hány étek van itt ezen az étlapon felsorolva?

– Mindjárt, megtudjuk, kis hercegnőm.

– Nem sok, csak 99 a választék, merthogy ma, magyar vagyis magyaros fogások készülnek a tiszteletünkre és a főszakács köszöntésére.

– Mennyi lehet, akkor ha teljes az étlap?

– Ezt jobb, ha nem áruljuk el, – figyelt oda a beszélgetésünkre a kapitány...

Tisztelt olvasó! Meghajlok az olvasó előtt, ha kitalálná, mi is volt a mi kérésünk az ebédhez! Ez volt a mi kérésünk: töltött tyúk, húsvétisan megtöltve, úgy nagyanyáink receptje szerint, ami úgy néz ki, mint a Tokaji hegy szüretkor! Bámulta is mindenki a kérésünket, de ezt a kérésünket, tudta a főszakács is titokban! Mert megbeszélte velünk a mi óhajunkat...

Ezt csak olyan szakács tudja elkészíteni, aki már evett ilyen finomságot! Ezt sütés előtt, picit abárolni is kell!

Utána, amikor lehűlt, bekenni finom fűszer balzsalikommal, megtűzdelni pácolt szalonnával, és amikor sül, barack pálinkával kell locsolgatni, hogy a tűzdelt szalonna ropogós s ízletes legyen! Külön tudomány! Ezt a finomságot, legjobb akkor elfogyasztani, amikor már kihűlt, s jól szeletelhető...

Amikor a főszakács személyesen felszolgálta, ezt a csodás magyar étket, kijött a könny a szeméből...

– Higgyék el uraim, ezt a fogást, eddig még senkinek nem késztettem el. Most azt ajánlom, hogy ez étek előtt, adjon az Isten mindenkinek békességet, szeretetet s bölcsességet. Ezt az ajándékot meg fogadják el tőlem, s átnyújtott a Kapitánynak, egy 1956-s évjáratú üveg bort, melyen magyarul volt felírva, Tokaji aszú.

– Ezt hol szerezte, – állt fel a kapitány a székéről, mintha csalán csípte volna meg!

A keresztapámtól kaptam 25 éves koromban és azt mondta büszkén: „Csak olyanoknak kezd meg, akik azt megérdemlik, s tudják becsülni, ennek a mondanivalóját, amit ez a bor értéke ki tud fejezni..."

Késő este van, amire ágyba kerülünk! Évike az kész varázsló, mert úgy tud velem szórakozni és mulatni. Ezt a csodát, amit Évike átél, szinte irigylem...

Mindenki minket tisztel s irigyel, hogy mi gyerekfejjel el tudunk utazni egy léghajóval s azokat az élményeket meg tudjuk élni, mint ezen a luxushajón is megélünk...

Most e részt befejezem, mert ez a luxushajó kirándulás nem volt beletervezve ebbe a kisregénybe!...

Meglepetések a pingvinek között

Úgy váltunk el a hajó utasaitól, mint testvérek. Még a másodtiszt is, őszinte jó barátként fogott velem kezet. Ez az ember jó modorú, nehezen lehet megérteni azoknak, akik nem ismerik az emberek lelkivilágát. Egy embert megismerni csoda nehéz dolog! Volt úgy, egy élet kellett ahhoz, hogy megismerjem, azt aki közel állt hozzám...

Ítélkezni, könnyű és hamar megy, mert azt a sátán vezényli, de megérteni egy embert nem könnyű.

Már látszanak az Antarktisz partjai, melyen néhol tudomásom szerint, két kilométeres jégtakaró van. Nem tévedés! 2000 méter vastag jégtakaró. Ha ez elolvadna, újból víz borítaná el a szárazföldeket. Úgy mint a kezdetek kezdetén...

Fel vagyunk szerelkezve a nagy felfedezéshez. Tisza alig várja, hogy megkergesse a pingvineket. Én pedig, hogy megcsodáljam őket. Évike meg alig várja, hogy megsimogassa s átölelje valamennyit...

Déli 12 órát mutat az órám, hirtelen azt sem tudom, hogy ez menyit is jelent itt valójában. Olyan káprázatos itt minden, az már maga a jégbe fagyott csoda! Egy olyan jégkapun megyünk keresztül, hogy egy hajó is könnyedén siklana keresztül alatta. Előttünk egy olyan világ, amilyet eddig csak megálmodni mertem! Itt nincs ellenség, s nincs rossz szomszéd, itt csak nyugalom van és békesség!...

Már a harmadik hegynek a körvonala tűnik fel, de még egy szikra pingvin sincs a láthatáron. Tisza már így fakad ki fájdalmasan:

– Akkor én potyára jöttem ide? Még pingvint sem láthatok?

– Dehogy nem, – szólal meg mellettünk valaki. Úgy meglepődünk, az már képtelenség. Mellettünk áll egy jól megtermett szakállas ember...

– Milyen szél hozta ide magokat? Mert nem véletlenül kerültek ide, az már biztos!

– Ki maga? – szólaltam meg, én a nagy kapitány, ki úgy meg van szeppenve, mintha egy vödör vízzel öntöttek volna le, az előbb. Ez itt nem ajánlatos, mert pillanatok alatt rámfagyna az egész vödör tartalma.

– Én már harmadik éve lakom itt, ezen a csodás világban.

– Mi itt olyan csodás? – Kérdi Évike.

– Itt lányom, maga a nyugalom lakozik!

– Ez mit jelent a mi számunkra ?

– Ez egy olyan nyugalmat jelent, amilyet a Biblia hirdet!

– Mi az, amit a Biblia hirdet?

– Egyszerű a magyarázat, az Igazságot hirdeti! Méghozzá azt, hogy Isten az ÚR ! És Ő az, aki minket megvált az örök halálból!...

Kis idő múlva megtudtuk, hogy ez az úri ember, három éve él e földön, és ő az, aki tulajdonosának mondhatja e földet, mert a többiek, csak egy évet töltöttek itt el...

–... Szeretném magokat, meghívni szerény otthonomba. Az én otthonom, az én váram, mert ezt a várat én építettem, saját két kezem munkájával.

Körülbelül egy fél órai gyaloglás után megérkeztünk egy kopár hegy lábához. Ez egy kis öblöt takar, ahol kisebb hajó is ki tud kötni, amikor arra alkalmas az idő.

Milyen ez a hajlék, ahol a mi barátunk lakik egyedül? Mint egy remete, a kiszáradt fa odújában, egyedül! De szerinte boldogan...

EZT, nem jól mondtam, nem egyedül! Van itt 10 szánhúzó kutya, egy sarki róka pár három kölykével és még egy pingvin is, amelyiknek el van törve az egyik uszonya...

Tisza rögtön meg akarta kergetni, mert ez volt az álma, de a pingvin, amikor hozzá bandukolt, megsimogatta Tisza fejét. Tisza szó szerint leült elébe s elkezdte a farkát csóválni, úgy mint egy hűséges kutyához illik...

– Látod, Tisza, – veregetem meg a bozontos fejét, – most mutasd meg, hogyan is kell egy pingvint megkergetni? – Tisza úgy elhúzta a száját, azt képtelenség leírni. Odasomfordált a pingvinhez, s megnyalogatta azt a két szép fekete uszonyát. Még az öreg barátunknak is megcsillant a könny a szemében...

– Látjátok, gyerekeim, itt mindenki nyugodt s nem fél senki egymástól...

Megvagyunk invitálva az öreghez vacsorára. Nyárson sült lazac van gomba körítéssel, mintha otthon a szép és csodás Kárpátokban...

– Innen hová fognak menni, gyerekeim?

Úgy beszéltük meg, irány Párizs és London! Ez az úticélunk.

– Ha Párizsban járnak, úgysem bírják ki, hogy fel ne keressék a Louvre csodás világát, mert az fogalom az emberek számára...

Odaadok magoknak egy névkártyát, amelyen a testvérem címe és telefonja található. Ő tökéletesen beszéli a magyar nyelvet! Hivatkozzanak rám! Ő majd segít magoknak az eligazodásban. Úgy váltunk el egymástól, mint jó cimborák és jó testvérek...

Engesztelésül Tisza kapott egy fényképet, ahol százával nyüzsögnek a pingvinek, egy hajó mellett, ahol az ismerősünk integet valakiknek, mintha csak mi lennénk azok...

Párizs, London a nagy bűvöletek városa

Késő délután van, amire megérkezünk Párizs légterébe. Oly nagy ez a város, szinte képtelenség, elképzelni azt, ami itt fogad bennünket...

– Jó is, hogy adta az öregúr, ezt a névjegykártyát, – húzza elő táskájából Évike, ezt a mostani nagy kincset. Ahogy Pityuka átváltozott Tündérré, rögtön kerestünk egy telefonfülkét. Nagy buzgalommal hívtam a számot, mely így felelt:

– Ez a szám, most elérhetetlen, hívjanak 5 óra után!

Szent ég, majdnem elájulok. De Évike gyorsan megvigasztal. Egy fél óra van az öt óráig! Erre a beszédre kissé felvidultam.

– No gyerekeim, – mondom nagy boldogan, – addig is együnk meg egy dupla adag fagylaltot a Rajna partján, úgyis itt van nem messze az Eiffel-torony szomszédságában. Oly gyorsan eltelt a félóra, az már kész csoda. Igaz itt ilyenkor nagy a nyüzsgés, s a tolakodás.

Az emberek ilyenkor mennek hazafelé a munkából, s mennek a munkába, vagy a turisták lepik el a környéket...

Újból csörög a telefon a hívott számon, de egyenlőre semmi jel a szerencsénkről. Már majdnem letettem, amikor kedves női hang fogadott bennünket, olyan fiatalos modorral.

– Ki van a vonalban? – kérdi tőlem magabiztosan, mintha tudná, ki is beszél a vonal másik végén. Azt válaszoltam: "Mi vagyunk a léghajósok, merthogy így kellett mondanunk, ugyanis így beszéltük meg az öregúrral..."

Ő már felhívta a testvérét a kutatóállomás műholdjáról, hogy értesítse a testvérét a mi úticélunk felől, hogy mi járatban keressük őket.

Pár pillanat múlva megtudtuk, találkozunk az Eiffel-torony tövében, még azt is, hogy a Tisza kutyánkról fognak megismerni minket, mivel ez a Tisza az valódi bernáthegyi, az igaziak fajtájából!

Hat óra van kereken, amikor megismerkedünk. A hölgy csak néhány szót tud magyarul, de az ura az tiszta magyarsággal beszél.

– No drága gyerekeim, irány a kilátó, mert a párizsi éjszaka az legszebb, amikor fentről nézi az ember! Ezt az élményt kár lenne kihagyni, s nem megírni!

Évike a nagy örömében, úgy meg csókol az idegenek előtt, mint egy felnőtt teszi, ha elvette az eszét a nagy boldogság! Mondta is a hölgy suttogva a férjének: „Irigylem ezeket a fiatalokat!"

A vacsorát, egy olyan étteremben fogyasztottuk el, hogy szinte beleizzadtam a nagy ellátásba. Sokkal jobban ízlett a lazac nyársonsülve, mint itt az a sok mütyürke, meg kagylók sokasága. Nem is beszélve a csigáról, amikor kiderült, hogy micsoda, majdnem a mosdóban kötöttem ki!...

Hajnali egy óra van, amikor megérkeztünk a vendégfogadóhoz. Képzeljék el olvasóim, egy két szintes házhoz érkeztünk közel a központhoz. Ez a ház nem nagy, összesen 8 szobája van. A föld szintje alatt, vagyis az utca szintje alatt, van egy 30 méteres úszómedence, amilyet eddig még elképzelni sem mertem volna. Külön a kutyáknak, mert itt az is van, méghozzá 5! Kényelmes uszoda várja őket, ha van kedvük fürödni. Tisza az kipróbálta rögtön, ahogy észrevette, hogy mi is lubickolunk a nagy medencében. Mert tudja, ide néki nem szabad bejönni.

Olyan szoba várja a kényelmünket, mint a mesében. Itt vízágyon is lehet aludni, melyet lehet állítani, vagyis a víz magasságát a kényelmünk szerint.

Évike az úgy nyúlik végig ezen az ágyon, mint egy hercegnő.

Reggel hét órakor csörög az óra, mely nem téved egy percet sem, mivelhogy a házigazdáknak, fél kilencre meg kell jelenni a munkahelyén. Itt a fegyelem és a pontosság az úr! Itt nem lehet lazsálni, még akkor sem, ha valaki gazdag! Itt a gazdagságért, meg kell dolgozni! Az elején. Utána már jön a kényelem magától. Az öregúr testvére a nagy Louvre egyik igazgatója. A felesége meg útikalauz a Párizs - London járaton, mely csakis jómódú, s külföldi turistákkal van elfoglalva, télen s nyáron is...

Így érthető, nem szegény családhoz cseppenttünk be.

Úgy beszéljük meg, 12 órakor találkozunk a Louvre-ban. A gazdánknak ilyenkor van egy órácskája, hogy megmutassa a legnagyobb gyűjteményt...

Én kijelentettem, engem érdekel az a részleg is, mely egy film alanyáról szól, vagyis a híres Belfegorról! „Azt a helyet én is akarom látni" – toporzékol Évike.

Tizenkét óra lesz 10 perc múlva, s mi már a bejáratnál várjuk az ismerősünk feltűnését. Azt mondja a hölgy, aki a portán felügyel: „Még van 10 perc a találkozóig. Fura egy világ ez számunkra, mert nálunk az ilyen még szokatlan!

Délután három óra van, mikor a barátunk felesége felváltotta a férjét a mi kalauzolásunkból. Na gyerekeim, nézzük meg azt a híres Mona Lisa-i mosolyt. Annyira el vagyunk bájolódva, hogy a Szajna-parti sétát, már csak úgy vettük, mintha a mi édes Tiszánknak a partjánál sétálnánk!

– Gyerekeim, – áll meg a hölgy hirtelen. – Nekem holnap egy csoportot kell elkísérnem London szépségeit megtekinteni, velünk akarnak tartani?

De nékünk nincs annyi pénzünk, hogy az ilyenekre telhetne.

– Ne vicceljenek, akik a világot be tudják járni, léghajóval, azok ne panaszkodjanak ! Ezen a mondaton még én is meglepődöm.

De minket Pityuka segít, a mi kis tündérünk!

– Annál jobb, mert így látom, hogy magokkal az Isten! Akkor hajnali 4 órakor indulunk a Párizs - Londoni járattal. A további részleteket nem közlöm, mert fogy a papír és a ceruza...

Éjszakai séta a Big Ben órája alatt!

Már úgy bejártuk London utcáit, már sajog mindenkinek a lába a sok járástól. Mindent el tudtam volna képzelni, de azt nem, hogy a londoniak, milyen megértők tudnak lenni. Felszálltunk egy buszra, hogy kipróbáljuk a kétemeletes, híres piros buszukat is. De elfelejtettünk jegyet venni, kérték a jegyünket. Meglepődve mondom, hogy mi csak egy megállót akartunk utazni. Az ellenőr fiatalember, odasúgja Évikének: „Legközelebb jegyet is vegyenek!"

A barátunk feleségére 32 ember van rábízva, hogy végigvezesse London híres nevezetességei között. Kora délután lehet az idő, amikor az egyik utas odalép a hölgyismerősünkhöz, s mondja néki:

– A nagybátyám, az itt lakik a közeli kastélyban, szívesen látná az egész busz egy csésze teára.

– Ezt hölgyem, meg kell beszélni az utasokkal is, mert ez nincs benne az úti célunkban...

– Kérem, akkor legyen szíves kérdezze meg az utasokat! – Mindenki egyet értett a hölgy kérésével. Csak egy idősebb hölgy vonakodott, azzal a kifogással, hogy a macskája a szobában késve fogja megkapni a tejcsikéjét...

– Azt a tejcsit majd segítek meginni a macskának – , mondta erre egy öregúr. – Erre nagy kacagás lett a buszon. A hölgy még morgott mérgesen valamit s utána elhallgatott...

Körülbelül egy fél óra múlva egy régi típusú kastély mellett parkolt le a buszunk. Olyan volt e kastély, mintha kolostor lett volna valamikor. Nem is tévedtük! Körülbelül 100 évig itt szerzetesek laktak. Utána családi birtokká vált!

Azt kérdi a ház ura, hol fogjuk elfogyasztani a teánkat, a nagy fogadóban, vagy a télikertben. Én mint egy bölcs, rávágom, a télikertben, mivel én még ilyenben, soha nem jártam! A többiek is bólogattak, hogy az jó lesz.

Ez a télikert, maga a csoda, mintha egy egzotikus szigeten lennénk. Körülbelül 100 méter hosszú lehet, és vagy 20 méter széles! Mind a két végében, fényűzően berendezett hely szolgálja a vendégeket. A házigazda a nyugati szárny felé invitál bennünket, mert ez úgy van kialakítva, hogy inkább az idősebbek érezhetik otthonosan magukat. Itt a banántól a citromig minden megtalálható. És ami kimondottan megragadott mindenkit, van itt két kis majom is, olyan pöttömnyiek, mintha játék majmok lennének. Ez sokunkat meglepett. Az északi szárnyban olyan növények vannak, amelyek honosak a minálunk is, mint például a kínai rózsa, a fikusz.

Amikor elfogyasztottuk a teánkat, s a mellé felszolgált kispohár whiskyt, a házigazda felajánlotta, tekintsük meg a képtárat és a fegyvergyűjteményt is...

– Hány szobás vajon ez a palota – kérdem az idegenvezető hölgytől.

– Mindjárt megtudjuk, – s pár szót szólt a házigazdához. – Most csak 77 szobája van, mert a többiek, azok felújítás alatt vannak.

Esteledett, amire elértünk a szállás helyünkre. Mindenki boldog, hogy betértünk ebbe az elvarázsolt kastélyba. Csak az öreg hölgy, morog a macskája miatt...

Ez a mai vacsora kimondottan jó volt, mert fácánpecsenyét kaptunk narancsszeletekkel díszítve. Valami angol recept szerint készült, de érződött jól az izén, hogy nem sajnálták belőle a whiskyt sem. Igaz, a desszert is elég jó volt, mert Évike még az ujjait is megnyalta. Intettem is neki, hogy ez itt nem szokás, meg is szeppent, de nem sokat törődött vele. Ma van a szállodaigazgató névnapja, ilyenkor mindenkinek dukál egy-egy pohár, valamiféle finom itóka. Én is megittam, úgy mint mindenki, de nem voltam elragadtatva tőle. Merthogy nem volt erősebb, mint egy jófajta likőr. Sokaknak ízlett, mert még repetát is kértek belőle.

Éjfélhez közeledik az idő, a vezetőnk kijelenti, illene meghallgatni egy idegennek a nagy torony éjféli ütéseit. Mi ezen nem fogunk osztozni, mert minket is érdekel e nem mindennapi produkció...

Váratlanul mellénk lép a barátunk felesége, az idegenvezető, s ezt kérdi:

– Gyerekeim, igaz jól érezték magukat minálunk?

– Igen, – s Évike egy nagy puszit ad a hölgynek.

Én kezet csókoltam udvariasan, amitől a hölgy nagyon meglepődött, s mondja:

– Majd jöjjenek el, ha felnőnek újra erre a tájra, nagy szeretettel várjuk magukat!

– Mi is magukat, ha arrafelé járnak.

Itt abbahagyom ezt a részt, nem akarom untatni az olvasót azzal, hogyan indultunk el a következő úticélunk – a szülőföldünk igazi városába, a szépséges Budapestre.

Budapest te csodás tünemény!

Magyar földön repülünk! Igazi magyar földön, mert itt a szívem úgy verdes, mint egy madárfióka szíve.

Feltűnik a Balaton. Hullámzik a tó, fodrozódnak habjai, mindenki azt megbámulja. A vitorlások türelemmel várják, hogy megnyargalják e magyar víznek selymes hullámait...

Előttünk egy luxusszálloda várja a májusi vendégeket! Még nem nagy a forgalom, "Szívesen látjuk a vendégeket!"

– Itt az alkalom, – mondom Évikének. – Ide nézzünk be!

– Ez nagyon helyes, kapitány, – s jól hátba veregetett kis kezével. Pityuka is helyesli a dolgot, mert már is landolunk az egyik szálloda előtti téren. Ezt észrevette az egyik alkalmazott s jelentette a főnöknek, hogy valami nagyon gazdag vendégek érkeztek, merthogy léghajóval jöttek! Pillanatokon belül, maga a szálloda igazgatója fogad bennünket, mintha mi lennénk a maharadzsák leszármazottjai. Angolul szólít meg bennünket, nagy igyekezettel.

– Jó napot kívánok, – köszöntöm illedelmesen.

– Maguk magyarok? – lepődik meg teljesen összeroskadva.

– Igen, mi magyarok vagyunk!

– Hát ez furcsa. Léghajóval utazó fiatalokról eddig még nem nagyon hallottam! Pláne nem magyarokról! De hát haladni kell a korral, ma már ez is elképzelhető...

– Miben lehetünk a szolgálatukra, kedves gyerekeim?

– Nekünk kellene egy olyan szoba, amelyik nem túl drága.

– Van egy ötletem! Maguk úgy látom szeretnek léghajózni? Naponta tegyenek meg egy két kört a szállodánk fellett, egy felírással, mely idecsábítja az üdülőket. Egy ilyen felirattal!:

"Ez a szálloda a vendégeket a szivárványok közé repíti!"

Mindenki boldog, mert híre ment a reklámkampánynak, így mindenki itt akar megszállni s pihenni...

Olyanokat fürdünk a Balatonban, hogy már Tisza azzal jön elő a Balaton vizéből, hogy nem marad benne bolha, akkor meg nincs mit csinálnia, mivel is fogja eltölteni az időt?

Három napot töltöttünk el a Balaton partjánál, már muszáj volt odébállnunk, mert a vendégek, még a padlásszobákat is kivették, mintha az lenne a miniszteri lakosztály!

Mondta is a főnök úr: "Ilyen jó vendégeink még soha sem voltak!".

Este van, mire feltűnik Budapest látképe. A Szabadság-szobor mellett landolunk, mert ezt az éjt hálózsákban fogjuk eltölteni, mint az igazi turisták.

Gyors léptekkel elértük a Lánchíd aljánál fogadó kiszolgálót!

Én mint egy igazi felnőtt, sört rendeltem magamnak. Ezt a felszolgáló komolyan is vette, mert nem gondolta, hogy én még kiskorú vagyok...

Évike kávét és fagylaltot rendelt. Pityuka súgja, hogy Ő csokoládétorta szeletet kér, dupla adaggal! Tisza három virslit rendelt, mustár nélkül s kenyér helyett is egy virslit, de ne forrót, mert ő nem ér rá fújogatni...

Annyira elgyönyörködtünk a város szépségében, hogy már kéz a kézben bandukolva haladtunk felfelé a Budai vár irányába. Könnyű annak, aki megteheti, hogy gyönyörködik Budapest szépségében! De vajon, mit tenne a mi helyzetünkben, akik csak képzeletben utazhatunk.

Nekünk ez az ötödik rész megadta azt az élményt, amit csak elképzelni tudtunk, Pityuka révén! Ez az utazás többet ért a valóságnál, mert ha ezt a kisregényt, olyan fogja olvasni, akinek csak a képzeletében jelenik meg a valóság, az az ember, így is boldog lessz!

Véget ért e kisregény! Én azt mondhatom: Áldás, Békesség legyen mindenkivel! Ezt teljes szívből kívánom minden olvasónak.

Amikor írni kezdtem kezdtem e regényt egy részről volt szó! A Szentlélek sugallatára négy részre sikeredett! Ezért Istené a dicsőség!

Tartalom

Első rész.....5
Megtalált álmok.....5
Kalandok, melyek sok évet pihentek.....6
Udvarlás, ami a múltban elkezdődött.....7
A Tündérsziget ajándéka.....9
Alagút az érzelmek világába.....11
Kincs, amelyről nem tudtunk.....14
Kaland az erősebb idegzetűeknek.....16
Az alagút meghódítása.....19
„Évike" csónakunk feltámadása.....23
Születésnapi buli a Tündérszigeten.....26
A Föld – a világmindenség közepe.....29
Kalandok özönében.....31
Az örök ajándék.....34

Második rész.....37
A négylevelű lóhere ajándéka.....37
A kék színű levél varázsa.....39
Megbűvölten, gúzsba kötve… 40
Szüreti bonyodalmak.....42
Bográcsból kifelejtettem a sót.....45
Két meghívó a szüreti bálra.....46
Megálmodott levél.....49
Szivárvány a télben.....52
Az élet kincsesbánya.....54
A jövő, amit nem tudhatunk… 57
Karácsonyi meglepetés!.....60

Harmadik rész.....72
Újévi ígéretek.....72
Isten aratával.....74
Mint égből az áldás.....77
Hitbéli jókívánságok.....79
Vidáman és önfeledten.....82
A nagy utazás.....85
Az ölelő faházikó.....87

Meglepetések meglepetése....90
Éjszakai kirándulás....94
Leánykérés kapitány módra....97
Az elfeledett gyermekkor....101
Utazás, szerelem és… 105
Meglepetések, fájdalom és gyász....109
Hit, remény, szeretet....111

Negyedik rész....114
Májusi varázslat....114
Léghajóval a világ körül....115
Sorsolás az álmaink felől... 116
A szerelem városa: Velence....118
Kecsegtető fókavadászat....119
Pityuka a kenguru hölgy erszényében....121
Száraz lábbal a tenger mélyén....123
A Korall-tenger közepén... 125
Irány az Antarktisz....127
Meglepetések a pingvinek között....130
Párizs, London a nagy bűvöletek városa....132
Éjszakai séta a Big Ben órája alatt!....134
Budapest, te csodás tünemény!....136